JEFF
VANDERMEER
ACCEPTARE
Cartea a treia
din trilogia
Southern Reach
SCIENCE
FICTION
TREI

Jeff VanderMeer

Acceptare

Pentru Ann

000X: DIRECTOAREA, A DOUĂSPREZECEA EXPEDIȚIE

Puțin în afara atingerii, un pic mai încolo de tine: freamătul înspumat al talazurilor, izul mării, umbrele întretăiate ale pescărușilor, țipetele lor bruște, sfredelitoare. O zi ca oricare alta în Aria X și totuși o zi atât de diferită, extraordinară – ziua morții tale – și iată-te, sprijinită de o movilă de nisip, adăpostită pe jumătate de un zid prăbușit. Căldura soarelui pe chip și priveliștea ametitoare a farului, dominându-te de la înălțime, copleșindu-te cu umbra sa. Cerul are o intensitate ce nu îngăduie nimic altceva în afara unei albăstrimi atotcuprinzătoare, ca o temniță. Nisipul lipicios licărește pe o despicătură din fruntea ta; în gură *ceva* cu gust înțepător, înecăcios se prelinge.

Te simți moleșită, sfărâmată, însă o bizară ușurare e amestecată în acest regret: să străbați atâta cale, să te oprești aici, fără să știi ce se va petrece și totuși… *să te odihnești*. Să te odihnești în sfârșit. Toate planurile de la Divizia Sudică, zguduitoarea și continua frică de a greși, sau, și mai rău, prețul plătit pentru asta… totul picurând în nisipul de lângă tine în mărgeluțe de un roșu tulbure.

Peisajul se năpustește spre tine, se curbează din spate, ocolindu-te, pentru a-ți arunca o privire; prin anumite locuri explodează parcă în văpăi, se învolburează sau se reduce la dimensiunile unui vârf de ac, înainte de a redeveni limpede. Nici auzul nu mai e ce-a fost – a slăbit împreună cu echilibrul. Însă se manifestă lucrul acesta, ceva imposibil: o voce auzindu-se de peste tot, ca printr-un truc de iluzionist, și impresia unor ochi fixați asupra ta. Șoapta ți-e familiară: *e casa ta în ordine?* Însă te gândești că acela ce întreabă s-ar putea să fie un străin și-i ignori glasul, fiindcă nu-ți place ce te-ar putea paște.

Zvâcnetul din umăr, de la întâlnirea din turn, s-a înrăutățit acum. Rana te-a trădat, te-a făcut să sari în acea întindere de

văpaie albastră, chiar dacă nu ai vrut asta. O comunicare anume, ceva declanșat între rană și flama care a venit dansând peste stufărișuri, ți-a trădat suveranitatea. Casa ta a fost arareori într-o asemenea dezordine, și totuși știi că, indiferent ce te-ar părăsi în câteva minute, altceva va rămâne, va stărui. Dispariția în văzduh, în pământ, în apă nu este pe tărâmul acesta o garanție a morții.

O umbră se alătură celei a farului.

În scurt timp se aude scrâșnetul unor bocanci și, dezorientată, țipi:

— Anihilare! Anihilare!

Și te zvârcolești până ce-ți dai seama că apariția care a îngenuncheat lângă tine e singura persoană impenetrabilă la puterea sugestiei.

— Sunt doar eu, biologa.

Doar tu. Doar biologa. Doar arma ta sfidătoare, aruncată asupra hotarelor Ariei X.

Te ridică în șezut, îți apasă pe buze un recipient cu apă, îți șterge urmele de sânge, fiindcă tușești cu sânge.

— Unde e topografa? întrebi.

— A revenit la tabăra principală, îți spune.

— Nu-i cu tine?

Se teme de biologă, de vârtejul înflăcărat, cum te temi și tu.

— O flacără ce arde încet, o scânteie doar, plutind peste smârcuri și dune, plutind și iar plutind, fără nimic uman, doar o plutire fără sfârșit.

O sugestie hipnotică menită s-o calmeze, deși nu va avea mai mult efect decât un cântec de leagăn liniștitor.

Pe măsură ce conversația se derulează, simți că te poticnești, că pierzi șirul. Spui lucruri pe care nu intenționezi să le spui, încercând să rămâi în pielea personajului – persoana pe care o cunoaște biologa, imaginea pe care ai creat-o pentru ea. Poate că n-ar trebui să-ți mai pese de roluri acum, însă mai este un rol de jucat.

Te învinovățește, dar n-o poți învinovăți.

— Dacă a fost un dezastru, ai ajutat la crearea lui. Ai intrat în panică și ai cedat.

Nu-i adevărat – n-ai cedat nicicum – dar încuviințezi totuși, gândindu-te la multele greșeli.

— Așa este. Ar fi trebuit să-mi dau seama din timp că te-ai

schimbat.

Adevărat.

— Ar fi trebuit să te trimit înapoi la frontieră.

Asta nu-i adevărat.

— N-ar fi trebuit să cobor acolo cu antropologa.

Nu-i adevărat, nu tocmai. N-ai avut de ales, odată ce a șters-o din tabără, dornică să-și arate valoarea.

Scuipi mai mult sânge acum, dar nu prea mai contează.

— Cum arată frontiera?

O întrebare copilărească. O întrebare al cărei răspuns e nesemnificativ. Nu există decât frontiera. Nu există nicio altă frontieră.

O să-ți spun când ajung acolo.

— Ce se întâmplă de fapt când traversăm?

Nimic din ce te-ai aștepta.

— Ce ne-ai ascuns în privința Ariei X?

Nimic care să-ți fie de ajutor. Nu cu adevărat.

Soarele e o aureolă slabă, fără centru, iar vocea biologei se aude cu întreruperi și nisipul e totodată fierbinte și rece în pumnul încleștat al mâinii drepte. Durerea, care tot revine în valuri, atacă la câteva fracțiuni de secundă o dată, atât de prezentă încât parcă nici nu mai este acolo.

În cele din urmă, îți dai seama că ți-ai pierdut capacitatea de a vorbi. Dar încă ești acolo, atenuată și îndepărtată, ca un puști întins pe o pătură, chiar pe plaja asta, cu o pălărie trasă pe ochi. Picotind de la vuietul necontenit al valurilor și de la briza mării, ce ține în frâu căldura care te potopește și se răspândește prin mădulare. Vântul ciufulindu-ți părul, o senzație la fel de îndepărtată ca și foșnetul ierburilor crescute pe o stâncă ce seamănă cu un cap.

— Îmi pare rău, dar trebuie s-o fac, îți spune biologa, aproape ca și cum ar ști că o poți auzi încă. N-am încotro.

Simți smucitura, simți că ești apucată de piele, simți, o clipă doar, vârful ascuțit, fiindcă biologa ia o mostră de țesut din umărul tău infectat. De la o distanță imensă, de nestrăbătut, coboară niște mâini cercetătoare: biologa îți umblă prin buzunarele jachetei. Îți găsește jurnalul. Îți descoperă arma ascunsă. Îți găsește scrisoarea jalnică. Ce poate face cu ele? Poate nimic. Poate o să arunce în apă scrisoarea, împreună cu arma. Poate o să-și risipească restul vieții studiindu-ți jurnalul.

Încă vorbește.

— Nu știu ce să-ți spun. Sunt furioasă. Mă tem. Ne-ai adus aici și ai avut șansa să-mi spui ce se petrece, dar n-ai făcut-o. Nu vrei. Ți-aș spune să te odihnești în pace, dar știu că n-o să fie așa.

Apoi dispare, și îi simți lipsa, apăsarea aceea umană lângă tine, binecuvântarea perversă a acelor cuvinte, dar nu-i duci mult timp dorul fiindcă te destrami și mai mult, te destrami în peisaj ca o nălucă ezitantă, și, undeva, departe, auzi o muzică înceată, delicată, și acel lucru ce ți-a șoptit mai înainte îți șoptește iarăși, apoi te dizolvi în vânt. Un fel de pecete nepământeană te-a cuprins, s-a încolăcit în jurul tău, ușor de confundat cu atomii de aer dacă n-ar avea un aspect cumva concentrat, intenționat. Voios?

Urci peste lacurile neclintite, te înalți peste mlaștină, ești invadată de scânteierile verzui ale mării și țărmului, cuprinse de lumina târzie a soarelui… apoi te întorci spre pământ, spre chiparoși și apa cea neagră. După care urci iarăși spre cer, abrupt, îndreptându-te către soarele ce se furișează prin pâclă, și iarăși te prăbușești, răsucindu-te, pământul se năpustește spre tine năvalnic, întinzându-se neted, cu licărul iute al apei și valul lent al ierburilor bătute de briză. Aproape că te aștepți să-l vezi acolo pe Lowry, supraviețuitor schilodit al primei expediții, cea de demult, târându-se spre siguranța frontierei. Însă n-o vezi decât pe biologă, pășind greoi pe cărarea ce se întunecă… și așteptând, dincolo de ea, scheunând îndurerată, psihologa șubrezită de expediția de dinaintea celei de a unsprezecea. Vina ta e la fel de mare ca a oricui, vina ta, fără drept de apel. De neiertat.

În vreme ce te răsucești în aer, casa farului se apropie cu repeziciune. Aerul vibrează, ieșind cu putere din amândouă laturile clădirii, apoi își recapătă forma, întrebător, cercetător, înălțându-se doar pentru a coborî iarăși și curbându-se în cele din urmă, ca un semn de întrebare, pentru ca tu să poți fi martora propriei tale arderi pe rug: o siluetă ghemuită acolo, din care se prelinge lumină. Ce trup trist, adormind, pierit. O flacără verde, un semnal de alarmă, o șansă. Încă te mai înalți? Încă ești pe moarte, moartă? Nu mai poți spune.

Însă șoapta n-a isprăvit cu tine.

Nu ești jos, acolo.

Ești aici, sus.

Și interogatoriul continuă.

Un interogatoriu ce se va repeta până ce vei oferi toate răspunsurile.

PARTEA ÎNTÂI

Lumină călăuzitoare

0001: PAZNICUL FARULUI

Am desfăcut mecanismul optic și am curățat lentilele. Am rezolvat cu țeava de apă din grădină. Reparații mici la poartă. Am organizat uneltele și lopețile etc. În șopron. Vizită de la BSC. Am nevoie de vopsea pentru împrospătarea semnalizării – negrul s-a erodat în partea dinspre mare. Îmi mai trebuie cuie și să verific iarăși sirena vestică. Am văzut: pelicani, găinușe de baltă, un vultur pescar, ciocănitori, cormorani, mierle albastre, un șarpe cu clopoței pitic (la gard – adu-ți aminte), un iepure–doi, o căprioară cu coadă albă și, înainte de răsărit, pe potecă, o mulțime de tatu.

În dimineața aceea de iarnă, Saul Evans simțea cum vântul i se strecoară rece pe sub guler, în vreme ce pășea greoi pe poteca ce ducea către casa farului. În noaptea de dinainte fusese furtună și, în josul și la dreapta sa, oceanul se întindea cenușiu și neliniștit sub albastrul șters al cerului, care se întrezărea prin tufele de ierburi înalte, unduioase. Bucăți de lemn, sticle, geamanduri alburii, scorojite și un rechin-ciocan mort eșuaseră pe plajă după furtună, amestecate cu smocuri încâlcite de alge, însă nu fuseseră pagube mari nici aici și nici în sat.

Avea la picioare tufe de mure și ciulini cenușiu-închis, care urmau să dea flori stacojii la primăvară și la vară. În dreapta, dinspre bălțile întunecate, se ridicau vaietele stinse ale lișițelor și rațelor. Mierlele îndoiau crengile subțiri ale copacilor și țâșneau drept în sus, înfricoșate la trecerea sa, apoi se așezau la loc, în stoluri gureșe. Aerul proaspăt și sărat avea iz de flacără: un miros de ars ce venea de pe la vreo casă din zonă sau de la vreun foc de tabără cu tăciuni încă fumegători.

Saul locuise patru ani la far înainte să-l cunoască pe Charlie, și tot acolo trăia și acum, însă noaptea din urmă zăbovise în

satul aflat la jumătate de milă distanță, în cabana lui Charlie. Era ceva nou, un lucru despre care nu se vorbise; Charlie nu făcuse decât să-l tragă înapoi în pat când voise să se îmbrace și să plece. Un lucru bine-venit, care-l făcea acum pe Saul să surâdă jenat.

Charlie abia dacă se clintise când Saul se ridicase, se îmbrăcase și pregătise ouă pentru micul dejun. Îi adusese lui Charlie o porție generoasă, însoțită de o bucată de portocală, pe care i-o pusese să stea caldă sub un castron, și-i lăsase și un bilețel lângă prăjitorul de pâine, în care băgase, în așteptare, niște felii. La plecare, se întorsese să se mai uite o dată la bărbatul întins pe spate, acoperit pe jumătate cu așternutul. Deși se apropia de patruzeci de ani, Charlie își păstrase pieptul zvelt și musculos, umerii puternici și picioarele zdravene de om ce-și petrecuse mare parte a vieții adulte muncind în bărci, azvârlind năvoade, și stomacul plat al cuiva care nu-și risipea prea multe nopți ținându-se de băutură.

Trăsese ușa după el cu un clic abia auzit și-o pornise fluierând în bătaia vântului, ca un idiot, de la primii pași – mulțumindu-i Dumnezeului care-l făcuse, până la urmă, atât de norocos, chiar dacă cu atâta întârziere și într-un chip atât de neașteptat. Unele lucruri ți se întâmplă târziu în viață, dar mai bine mai târziu decât niciodată.

Nu peste mult, turnul farului se înfățișă, înalt și solid, înaintea sa. Era un punct de reper, ziua, pentru ambarcațiunile ce navigau în apele puțin adânci de lângă coastă, dar era luminat și noaptea, jumătate din săptămână, potrivit programului de trafic comercial ce se desfășura mai departe, în larg. Cunoștea fiecare treaptă, fiecare încăpere cu ziduri de piatră și cărămidă, fiecare crăpătură și petic de ipsos. Sistemul optic spectaculos, de patru tone, farul însuși, avea o lumină aparte, numai a lui, și sute de feluri de a ajusta lentilele. Lentile de primă mână, vechi de peste un secol.

Socotise, în vremea când fusese predicator, că știe ce este pacea, care îi era chemarea, însă abia după exilul autoimpus, după ce renunțase la tot, găsise Saul lucrul pe care-l căuta cu adevărat. Îi trebuise mai bine de un an ca să înțeleagă de ce: ținerea predicilor fusese o *proiecție exterioară*, un mesaj către lume, care la rândul ei se proiecta în el. Dar să se ocupe de far – era un fel de a se cerceta interior care i se părea mai puțin

arogant. Aici nu știa decât lucrurile practice învățate de la predecesor: cum să aibă grijă de lentile, cum anume funcționau ventilatorul și panoul de acces la sistemul optic, cum să mențină totul funcțional, cum să repare ce se strica – nenumăratele corvezi de zi cu zi. Întâmpina cu bucurie fiecare parte a acestei rutine, îl încânta că astfel nu mai avea timp să se gândească la trecut și, uneori, nu-l deranja să lucreze cât era ziua de lungă – mai ales acum, când încă mai simțea căldura îmbrățișării lui Charlie.

Însă căldura se topi când văzu ce-l așteaptă în parcarea pietruită, dincolo de gardul alb, imaculat care înconjura casa farului și împrejurimile. O berlină ponositǎ, familiară staționa acolo, și lângă mașină cei doi recruți de serviciu de la Brigada Știință și Conștiință. Iarăși aveau să se țină scai de el, să-i strice buna dispoziție; deja își îngrămădiseră echipamentul lângă mașină – se grăbeau, neîndoielnic, să înceapă. Le făcu semn cu mâna de departe, fără tragere de inimă.

În ultimul timp erau mereu prezenți, făcând măsurători și fotografiind, dictând rapoarte în reportofoanele voluminoase, executându-și filmările de amatori. Se străduiau să găsească… ce? Știa istoria coastei de aici, felul în care distanța și tăcerea făceau banalul să se intensifice. Înțelegea felul în care spațiile acestea, ceața și dunga pustie a plajei puteau lăsa impresia a ceva supranatural, se puteau transforma, din nimic, într-o poveste.

Saul nu se grăbea, fiindcă i se păreau obositori și din ce în ce mai previzibili. Călătoreau câte doi, ca să aibă parte și de știință, și de conștiință, și uneori se întreba ce vorbeau între ei – cât de plini de contradicții trebuie să fi fost, precum gândurile ce i se învârteau prin minte către sfârșitul pastoratului său. În ultima vreme veneau aceștia doi: un bărbat și o femeie, amândoi de douăzeci și ceva de ani, deși uneori îi păreau mai degrabă niște adolescenți, un băiat și o fată care fugiseră de acasă luând cu ei un set de chimie pentru amatori și o placă de făcut spiritism.

Henry și Suzanne. Deși Saul presupusese că femeia era cea superstițioasă, se dovedise că era de fapt savantul – specialistă în ce? — în vreme ce bărbatul era investigatorul elementelor supranaturale. Henry vorbea cu un ușor accent, unul pe care Saul nu-l putea localiza și care punea o pecete autoritară pe tot ce rostea. Era durduliu, la fel de atent bărbierit pe cât era Saul

de bărbos, cu pungi sub ochii albastru-deschis, cu păr negru tuns castron, dar cu șuvițe ce-i acopereau fruntea palidă, neobișnuit de înaltă. Lui Henry nu părea să-i pese de lucruri lumești, cum era de pildă vremea pe timp de iarnă, fiindcă purta mereu un model de cămașă de mătase albastră și pantaloni la dungă. Ghetele negre, lustruite, cu fermoare laterale, nu erau pentru poteci lăturalnice, ci pentru străzi de oraș.

Suzanne părea să aducă cu ceea ce lumea din ziua de azi ar fi considerat o „hipiotă”, însă pe vremea când era Saul tânăr, ar fi fost numită boemă sau comunistă. Avea părul blond și purta o ie albă, brodată și o fustă de piele întoarsă, cafenie, până mai jos de genunchi, unde se întâlnea cu cizmele înalte, arămii, ce-i completau uniforma. Din când în când mai avusese parte de asemenea persoane în parohie – pierdute, trăind în mintea proprie, așteptând ceva care să le mâne în luptă. Silueta slăbuță o făcea să pară cumva sora geamănă a lui Henry, și nu dimpotrivă.

Cei doi nu-i rostiseră niciodată numele de familie, deși unul dintre ei zisese odată ceva care suna precum „ser-listă”, ceea ce nu avea niciun sens. Saul nu se prea dădea în vânt să-i cunoască mai bine, și de fapt ajunsese să le zică pe la spate „Brigada Ușoară”, de parcă ar fi vrut să spună „de categorie ușoară”.

Când ajunse în cele din urmă în fața lor, Saul le făcu un semn din cap și îngăimă un „salut” morocănos, iar ei se purtară, cum făceau adesea, ca și cum ar fi fost vreun vânzător la chioșcul din sat, iar farul o instituție care oferea servicii de relații publice.

— Saul, nu pari foarte bucuros, deși e o zi frumoasă, zise Henry.

— Saul, este o zi *frumoasă*, adăugă Suzanne.

Izbuti să dea din cap și să zâmbească acru, lucru care-i făcu pe amândoi să izbucnească în hohote. Îi ignoră.

Însă, în vreme ce Saul descuia ușa, continuară să vorbească. Mereu voiau să vorbească, deși el, unul, ar fi preferat să-și vadă de treaba lor. De data asta trăncăneau despre ceva numit „dublură necromantică”, ce avea de-a face cu construirea unei încăperi cu oglinzi și întuneric, din câte își dădea seama. Era un termen straniu și nu le băgă în seamă explicațiile, fiindcă nu vedea nicio legătură între asta și far ori traiul său acolo.

Oamenii nu erau neștiutori prin locurile acelea, însă erau

superstițioși, și, fiindcă marea cerea necontenit vieți, cine-i putea învinovăți? Ce rău făcea un talisman pentru noroc purtat la gât, sau câteva cuvinte, într-o rugăciune, întru protecția cuiva drag? Cei care-și băgau nasul încercând să descopere sensul lucrurilor, să „analizeze și să măsoare”, cum se exprimase Suzanne, îi indispuneau pe băștinași fiindcă atitudinea asta banaliza tragediile ce aveau să urmeze. Dar, ca și cu pescărușii ce păreau niște șobolani zburători și enervanți, te obișnuiai după un timp și cu Brigada Ușoară. În zilele chinuitor de plictisitoare aproape că învățase să nu le poarte pică pentru tovărășie. *De ce vezi paiul din ochiul aproapelui tău și nu vezi bârna din ochiul tău?*

— Henry crede că sistemul optic al farului ar putea funcționa foarte similar cu o asemenea cameră, spuse Suzanne, de parcă ar fi făcut o descoperire epocală.

Entuziasmul ei părea serios și autentic, dar totodată frivol și amatoricesc. Credea în asta, poate, precum nou-convertiții întru Hristos – noutatea și apropierea eliminau orice dubiu. Dar poate că erau mai puțin decât nou-convertiții și mai mult ca niște predicatori itineranți care-și înălțau cortul la marginea câte unui orășel, înarmați cu fervoarea credinței lor și cu nimic altceva. Puteau să fie și șarlatani. Prima dată când se întâlnise cu ei, Saul avusese impresia că Henry îi povestise că studiau refracția luminii într-o închisoare.

— Ești familiarizat cu aceste teorii? întrebă Suzanne în vreme ce urcau. Era dotată cu un aparat de fotografiat, a cărui curea și-o trecuse pe după gât, și ducea o valiză în mână. Henry încerca să nu pară obosit de urcuș și nu scotea o vorbă. Se lupta cu echipamentul greu, din care avea o parte într-o cutie: microfoane, căști, filtre de lumină ultravioletă, role de film de 8 mm și niște mașinării cu taste, manete și indicatoare.

— Nu, zise Saul mai degrabă înciudat, fiindcă Suzanne îl trata adesea ca pe cineva lipsit de cultură, confundându-i asprimea cu ignoranța și hainele de lucru cu veșmintele unui om simplu.

Pe lângă asta, cu cât vorbea mai puțin, cu atât mai relaxați se simțeau în preajma lui. La fel fusese și în vremea când era predicator, cu potențialii donatori. Iar adevărul era că n-avea habar la ce se referea femeia, cum nu știa nici la ce se referise Henry când zisese că studiază „terorul” regiunii, chiar și când îi zisese pe litere cuvântul, care se scria t-e-r-o-r.

— Particule prebiotice, izbuti să zică Henry pe un ton jovial, însă gâfâind. Energie de fantomă.

În vreme ce Suzanne completa cu o prelegere destul de lungă despre oglinzi și chestii care se puteau îţi din oglinzi și felul în care te puteai uita la ceva pieziș și să afli mai multe despre adevărata sa natură decât dacă te uitai direct, se întrebă dacă Henry și Suzanne erau iubiți; poate că entuziasmul ei brusc pentru partea spiritistă a brigadei avea o origine mai degrabă prozaică. Asta ar fi explicat și râsetele lor isterice de jos. Un gând lipsit de generozitate, însă tare își mai dorise să stăruie în căldura nopții petrecute cu Charlie.

— Ne vedem sus, zise în cele din urmă, fiindcă se săturase, și începu să urce treptele în salturi, câte două, lăsându-i pe Henry și pe Suzanne să se chinuie și pierzându-i curând din vedere.

Voia cât mai mult timp în vârf, fără prezența lor. Guvernul avea să-l scoată la pensie la cincizeci de ani, obligatoriu, însă plănuia să fie și atunci la fel de în formă ca și acum. Cu toate că simțea junghiurile acelea pe la încheieturi.

Ajuns sus, respirând doar un pic mai greu, Saul se bucură găsind camera luminilor la fel cum o lăsase, cu acoperitoarea lentilelor pusă, pentru a evita atât zgârierea, cât și decolorarea din cauza soarelui. N-avea decât să tragă draperia din jurul parapetului pentru a permite luminii să pătrundă. Concesia pe care i-o făcea lui Henry pentru doar câteva ore pe zi.

Odată văzuse, de la înălțime, ceva uriaș despicând apele de dincolo de cordoanele de nisip, un fel de umbră de un cenușiu atât de întunecat și de intens, că alcătuise un contur neted și compact, contrastând cu albastrul apei. Nici cu ajutorul binoclului nu-și dăduse seama ce fel de vietate era aceea, sau ce-ar fi putut să devină dacă se holba la ea îndeajuns de mult. Nu aflase dacă în cele din urmă nu s-ar fi fărâmițat într-o mie de forme mici, dovedindu-se a fi un banc de pești, ori dacă tăria luminii și culoarea apei nu i-ar fi schimbat forma, n-ar fi făcut silueta aceea să dispară, dând-o în vileag drept o iluzie optică. În acea încordare dintre ce putea și ce nu putea ști despre lumea pământească se simțise în largul său, cum nu s-ar fi întâmplat cu cinci ani în urmă. Nu-i mai trebuiau mistere grandioase acum, când lumea părea la fel de miraculoasă ca în vechile sale predici. Și era o poveste numai bună pentru când se ducea la cârciuma din sat, genul de istorisire pe care lumea o

aștepta de la un paznic de far, asta dacă cineva aștepta ceva de la el.

— Așadar de aceea ne interesează, ținând cont de felul în care au ajuns aici lentilele și de cum are legătură asta cu întreaga istorie a celor două faruri, zise Suzanne din spatele lui. Purtase o conversație cu Saul în absența lui, se părea, și părea să creadă că el replicase. În spatele ei, Henry era pe cale să se prăbușească, deși acest urcuș devenise, de-acum, o rutină.

După ce lăsă jos echipamentul și-și recăpătă suflul, Henry zise:

— Ai o priveliște minunată de-aici, de sus.

Spunea mereu asta, iar Saul încetase pur și simplu să-i mai răspundă politicos sau în vreun fel.

— De data asta cât stați? întrebă Saul.

Episodul ăsta dura deja de două săptămâni, timp în care se ferise să întrebe ceva, temându-se de răspuns.

Henry, care își rotea privirile, îngustă ochii.

— De data asta, avem permis de acces până la sfârșitul anului.

De la vreun accident de demult, sau din naștere, avea capul înclinat către dreapta, și asta se vedea mai ales când vorbea, atingându-și aproape, cu pavilionul urechii drepte, umărul înălțat. Îi dădea un aspect mecanic.

— Să vă reamintesc: aveți voie să atingeți sistemul optic, dar nu puteți sub nicio formă să interveniți asupra felului în care funcționează.

Saul își repetase avertizarea în fiecare zi de când se întorseseră. Cândva, în trecut, li se năzăriseră idei bizare despre ce aveau sau nu aveau voie să facă.

— Relaxează-te, Saul, făcu Suzanne, iar el își încleștă dinții auzindu-l că-i spune pe numele mic.

La început îl numiseră dl Evans, și prefera așa.

Se bucură mai mult decât de obicei, copilărește, când îi așeză pe covor, în fața căruia se aflau un chepeng și o încăpere ce servea drept cameră de observație, care altădată găzduise proviziile necesare menținerii luminii înainte de apariția automatizării. Faptul că nu le permitea accesul în încăperea aceea îi lăsa impresia că un compartiment al minții sale rămânea ascuns de experimentele lor. În plus, dacă cei doi erau pe cât de buni observatori se credeau, ar fi trebuit să-și dea

seama ce semnificație avea brusca îngustare a treptelor din apropierea vârfului.

Când se convinse că se așezaseră acolo și că nu existau prea multe șanse să deranjeze ceva, le făcu din cap și plecă. Pe la jumătatea drumului în jos i se păru că aude un bufnet deasupra. Bufnetul nu se repetă. Ezită, apoi își văzu de drum cu un ridicat din umeri, continuând să coboare treptele în spirală.

Ajuns pe pământ, Saul își făcu de lucru prin curte și organiză lucrurile prin șopronul plin cu unelte, care se transformase într-o adevărată harababură. Destui plimbăreți ce se nimeriseră pe acolo se arătaseră surprinși să descopere un paznic de far care trebăluia prin jurul turnului, umblând de colo-colo ca un crab fără carapace, însă erau, de fapt, multe de întreținut în acel loc, fiindcă furtunile și aerul sărat puteau să macine orice dacă nu era vigilent. Iar vara, din pricina caniculei și a tăunilor, devenea de nesuportat.

Fata, Gloria, se furișă pe la spatele lui în vreme ce inspecta barca pe care o ținea după șopron. Șopronul se învecina cu o muchie înălțată de pământ amestecat cu fragmente de scoici, paralel cu plaja, mărginită de un șir de stânci ce se întindeau către mare. La vremea fluxului, marea năvălea și împrospăta bazinele mareice pline cu anemone-de-mare, stele-de-mare, crabi albaștri, melci și castraveți-de-mare.

Era înaltă și solidă pentru vârsta ei, de nouă ani. „Nouă și jumătate!” – și cu toate că Gloria se clătina nesigură, pășind pe pietrele acelea, în mintea ei tânără arareori se vădea ceva nesigur, lucru pe care Saul îl admira. În mintea lui de adult se mai bloca uneori câte o rotiță–două.

Se afla așadar din nou aici, o siluetă dârză pe stânci, echipată cu hăinuțe de iarnă – blugi, geacă cu glugă și pulover pe dedesubt, bocanci grei. Saul termină cu barca și își umplu roaba cu îngrășământ. Vorbea cu el. Mereu vorbea cu el, încă de când începuse să apară pe acolo, acum cam vreun an.

— Știi, strămoșii mei au locuit aici, zicea fata. Mama spune că au stat chiar aici, unde este farul.

Avea o voce puternică și deloc stridentă pentru cineva atât de tânăr, lucru care-l mai făcea uneori să tresară.

— Și-ai mei la fel, copilă, îi zise Saul, răsturnând conținutul roabei în movila de îngrășământ.

Deși adevărul era că cealaltă parte a familiei sale fusese alcătuită dintr-un amestec neobișnuit de pilangii și fanatici despre care îi plăcea să zică, la cârciumă, că „veniseră pe-aici fugind de libertatea religioasă”.

După ce chibzui o clipă la ce zisese Saul, Gloria spuse:

— Nu înainte de ai mei.

— Contează? zise bărbatul, observând că îi scăpaseră niște locuri din barcă prin care nu dăduse cu catran.

Puștoaica se încruntă; îi simți încruntarea împungându-l în spinare, atât de puternică era.

— Nu știu.

Îi aruncă o privire fetei, o văzu că se oprise din țopăitul pe pietre, decizând că bâțâitul pe muchia uneia mai periculoase avea mai mult sens. Priveliștea îi făcu stomacul să se strângă, însă știa că Gloria nu aluneca niciodată, deși părea în pericol adesea, și, ori de câte ori îi atrăsese atenția asupra acestui lucru, îl ignorase.

— Cred că da, zise fata, reluând discuția. Contează, așa cred.

— Sunt o optime indian, zise el. Am fost și eu pe-aici. O parte din mine.

Cât de cât. O rubedenie îndepărtată îi spusese de slujba la far, asta era adevărat, dar nimeni nu mai voise să facă asta.

— Și ce dacă, zise ea, săltând pe alt pietroi ascuțit, balansându-se în vârf, mișcând din brațe preț de o clipă și făcându-l pe Saul, temător, să înainteze câțiva pași către ea.

Îl agasa în cea mai mare parte a timpului, dar nu izbutise să se descotorosească de ea. Tatăl ei locuia undeva prin interiorul țării, iar mama sa avea două slujbe într-un bungalow mai în susul coastei. Femeia trebuia să meargă cu mașina cel puțin o dată pe săptămână în îndepărtatul Bleakersville și-și închipuia că puștoaica ei se putea, când și când, descurca și singură. Mai ales dacă avea grijă de ea omul de la far. Iar farul exercita asupra Gloriei un soi de fascinație pe care nu reușise s-o spulbere cu plictisitoarele sale treburi prin șopron și cu căratul roabei la movila de gunoi.

Pe timp de iarnă, fetița avea să rămână multă vreme singură – pe țărmurile mâloase din vest, băgând bățul după vreun crab sau alergând după vreun guguștiuc pe jumătate domesticit ori holbându-se îndelung la vreun excrement de coiot sau de urs, de parcă cine știe ce secret s-ar fi ascuns acolo.

— Cine-s oamenii ăia ciudați care vin pe-aici? întrebă.

Întrebarea aproape că-l făcu să râdă. Erau o mulțime de oameni ciudați ascunși pe coasta asta uitată, printre care și el. Unii se fereau de guvern, alții de ei înșiși, unii se ascundeau de soți. Câțiva se încredeau în propriul lor stat suveran. Mai era un cuplu ce nu intrase, probabil, legal în țară. Oamenii puneau întrebări pe-acolo, dar nu se așteptau la răspunsuri sincere.

— Cine, mai exact?

— Cei cu pipele?

Îi luă lui Saul un moment să și-i imagineze pe Henry și pe Suzanne plimbându-se pe plajă, cu pipele în gură, răspândind rotocoale furioase de fum.

— Pipe. A, nu erau pipe, erau altceva.

Mai degrabă niște spirale imense, translucide, precum cele de alungat țânțarii. Lăsase Brigada Ușoară să-și depoziteze spiralele în camera din fund, de la parter, câteva luni, vara trecută. Dar cum, Doamne iartă-mă, văzuse ea asta?

— Cine sunt? insistă fata, începând acum să se bâțâie pe două pietre, lucru care, cel puțin, îi îngădui lui Saul să tragă iarăși aer în piept.

— Vin de pe insula din susul coastei.

Ceea ce era adevărat – încă își aveau baza pe Insula Eșecului, unde se găseau cu zecile, un ditai bârlogul. „Fac teste”, așa umbla vorba pe la cârciumă, unde musteriilor le plăcea într-adevăr să audă o poveste bună. Erau cercetători privați cu permisiune de la guvern pentru a face măsurători. Însă se mai zvonea că BSC avea și alte scopuri, mai sinistre. Oare ordinea, precizia unora dintre ei sau dezorganizarea altora dusese la acest zvon? Ori fusese o vorbă aruncată de niște pensionari bătrâni și băuți, care ieșiseră de prin rulote ca să împrăștie zvonuri?

Adevărul era că habar nu avea ce căutau pe insulă sau ce intenționau să facă cu echipamentul din camera de jos, ori măcar cu ce se îndeletniceau în clipa asta Henry și Suzanne sus.

— Nu le place de mine, zise fata. Și nici mie de ei.

Asta îl făcu să chicotească, și mai ales felul sfidător în care fata își încrucișase brațele pe piept, ca și cum ar fi decis că-i sunt dușmani pe vecie.

— Râzi de *mine?*

— Nu, deloc. Ești o persoană curioasă. Pui întrebări. De asta

nu te plac ei. Atâta tot.

Oamenii care pun întrebări nu se dau neapărat în vânt să răspundă la întrebări.

— Dar ce-i rău dacă întrebi?

— Nimic.

Totul. Odată pusă întrebarea, orice certitudine devine incertă. Întrebările deschideau calea îndoielii, așa îi spusese tatăl lui. „Nu-i lăsa să pună întrebări. Le dai deja răspunsurile, chiar dacă ei nu știu asta.”

— Dar și tu ești curios, zise fata.

— De ce zici asta?

— Păzești lumina. Și lumina vede totul.

Lumina vedea totul, în schimb el uitase de câteva trebușoare, care aveau să-l țină departe de far mai mult decât și-ar fi dorit. Duse roaba pe pietrișul de lângă berlina celor doi. Simțea un impuls vag, un imbold de a verifica ce făceau Henry și Suzanne. Dacă descoperiseră chepengul și făcuseră vreo prostie, de pildă să cadă înăuntru și să-și rupă gâturile lor micuțe și ciudate? Ridicând chiar atunci privirea, îl zări pe Henry uitându-se sus, de la balustrada din vârf, și asta-l făcu să se simtă neghiob. Ca și cum l-ar fi apucat paranoia. Henry făcu din mână, sau era, poate, alt gest? Amețit, Saul își feri privirea și suci mânerul roabei, dezorientat de strălucirea soarelui.

Însă văzu ceva licărind pe peluză – ceva ascuns pe jumătate de un șir des de plante ce creșteau pe-un șomoiog de buruieni putrede, aproape de locul unde găsise, cu două zile în urmă, o veveriță moartă. Sticlă? O cheie? Frunzele de un verde intens formau un soi de cerc neregulat, nelăsând vederii ce se afla la bază. Îngenunche, ferindu-și ochii cu palma, însă chestia lucitoare era încă ascunsă de frunze; sau era cumva parte a unei frunze? Orice ar fi fost, era ceva extrem de delicat, dar care-i amintea, straniu, de mecanismul optic de patru tone aflat sus, deasupra capului.

Soarele era un nimb care șoptea în spatele său. Căldura sporise, însă adia și un vânticel care mișca frunzele palmierilor, făcându-le să foșnească. Fata se afla undeva, în spatele lui, îngânând un cântecel fără sens; venise de pe pietre mai devreme decât se așteptase el.

Nu mai exista nimic în momentul acela în afara plantei și a acelei luciri pe care n-o putea identifica.

Încă avea mănușile puse, așa că se lăsă în genunchi lângă plantă și dădu să apuce chestia strălucitoare trecându-și mâna printre frunze. Era oare o spirală mică de lumină, care se rotea? îi amintea de ceva văzut printr-un caleidoscop, doar că era de un alb intens. Însă orice ar fi fost, se învârtejea, lucea și-i evita degetele grosolane. Începu să se simtă slăbit.

Alarmat, dădu să-și retragă mâna. Era însă prea târziu. Simți cum o așchie îi intră în buricul degetului mare. Fără durere, doar o apăsare și apoi amorțire, însă tot sări cât colo, surprins, scoțând un țipăt și agitându-și mâna. Își scoase frenetic mănușa și-și cercetă degetul. Conștient că Gloria îl privea, neștiind ce-i cu el.

Acum nu mai licărea nimic. Nu mai era pic de lumină la baza plantei.

Încetișor, Saul se relaxă. În deget nu simțea nicio zvâcnire. Nu intrase nimic, nu avea nicio înțepătură. Luă mănușa, o verifică și nu găsi nicio gaură.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gloria. Te-ai înțepat?

— Nu știu.

Simți ațintiți asupra lui alți ochi, se răsuci și-l văzu pe Henry. Cum de coborâse atât de iute treptele? Trecuse mai mult timp decât își imaginase?

— Da, ce s-a întâmplat, Saul? întrebă și Henry, dar Saul nu reuși să vadă acordul dintre îngrijorarea exprimată și tonul vocii celuilalt.

Doar o ciudată nerăbdare.

— Nu s-a întâmplat nimic, zise stânjenit fără să știe de ce. M-am înțepat în deget.

— Prin mănuși? Cred că a fost ditai ghimpele.

Henry cerceta terenul din priviri, precum cineva care și-a pierdut un ceas favorit sau un portofel plin cu bani.

— Sunt bine, Henry, n-ai grijă.

Furios mai degrabă pentru că părea ridicol, dar voind totodată să fie crezut de Henry.

— Poate a fost un șoc electric.

— Poate…

Ochii celuilalt luceau precum luminile reci ale unui far, venind de departe spre Saul, ca și cum Henry ar fi transmis prin acele priviri un cu totul alt mesaj.

— Nu-i nimic în neregulă, zise iarăși Saul.

Nu era nimic în neregulă.

Sau era?

0002: PASĂREA RARĂ

În a treia zi în Aria X, cu Control pe post de companion posomorât, Pasărea Rară descoperi un schelet în păpuriș. Era iarnă de-acum în Aria X, și asta devenise mai limpede odată ce poteca șerpuitoare îi dusese mai departe de marea care le fusese punctul de pătrundere. Vântul era rece și le sufla tare în față, în geci, în vreme ce văzduhul cenușiu-albăstrui, atoatevăzător, lăsa impresia că păstrează cine știe ce secret de căpătâi. Aligatorii, vidrele și șobolanii de apă se retrăseseră în mâl, iar fantomele, undeva dincolo de plescăitul și gâlgâitul surd al apei.

Departe, sus, unde albastrul cerului devenea mai intens, femeia avu indiciul unei suprafețe reflectorizante, imediat identificată drept un stol de berze, din al căror penaj negru-cu-alb soarele răspândea răsfrângeri argintii, în vreme ce păsările zburau decise, aflate la mare distanță, îndreptându-se către... cine știe unde? Nu-și dădea seama dacă testau limitările temniței lor, capabile să recunoască frontiera invizibilă înainte de a o trece, sau, ca și alte lucruri prinse acolo, acționau dintr-un instinct pe care și-l aminteau doar pe jumătate.

Se opri din mers, iar Control se opri la rându-i. Un bărbat cu pomeți proeminenți, ochi mari, nas coroiat și piele cafeniu-deschis. Purta blugi și o cămașă roșie de flanel, plus o geacă neagră și o marcă de bocanci care n-ar fi fost prima ei alegere dacă era să hălăduiască prin sălbăticie. Directorul de la Divizia Sudică. Cel care-o interogase. Constituție atletică, poate, însă, de când intraseră în Aria X, stătuse mereu gheboșat, bolborosind, cercetând iarăși și iarăși câteva pagini boțite, cu cerneala ștearsă, pe care le salvase din vreun raport nefolositor de-al Diviziei. Rămășițe din vechea lume.

Abia dacă băgă de seamă oprirea.

— Ce-i? întrebă Control.

— Păsări.

— Păsări?

De parcă vorba asta i-ar fi fost străină, sau fără sens. Sau semnificație. Dar ce-și mai păstra pe-aici semnificația?

— Da. Păsări.

Ar fi intrat degeaba în detalii cu el.

Își scoase binoclul, urmări felul în care se succedau încoace și-ncolo berzele, fără a-și pierde vreodată forma: un soi de vârtej viu, plutitor în văzduh. Modelul stolului îi amintea de bancul rotitor de pești în mijlocul cărora ieșiseră la iveală, pătrunzând, spre nespusa lor uimire, în Aria X prin fundul oceanului.

Privind-o de acolo, de sus, recunoșteau oare berzele ce vedeau? Dădeau raportul către cineva sau ceva? Acum două nopți simțise animale adunându-se la marginea taberei lor, senzori vagi și îndepărtați ai Ariei X. Control voia mai multă viteză, de parcă destinația ar fi contat, în vreme ce ea voia mai multe date.

Deja apăruseră neînțelegeri în privința relației lor de când ajunseseră pe plajă – în special în privința luării conducerii – ciorovăieli după care își luase înapoi numele și-i ceruse să i-o zică iarăși Control, și nu John, lucru pe care îl respecta. Cochiliile erau vitale pentru supraviețuirea unor animale. Fără ele, unele animale n-ar fi putut trăi prea mult.

Dezorientarea lui era înrăutățită de o stare febrilă și o senzație, cea pe care ea o numise „strălucire”, că și el era asimilat și că în curând s-ar fi putut transforma în altceva. Așa că înțelegea, poate, de ce bărbatul se cufunda în ceea ce numea „paginile mele despre specificul local”, de ce mințise zicând că vrea să caute soluții, când era limpede că nu avea nevoie decât de ceva familiar de care să se sprijine.

La un moment dat, în prima zi, îl întrebase:

— Ce-aș fi pentru tine dacă ne-am întoarce în lume – tu la vreun serviciu de-al tău, eu la vreunul de-al meu.

Nu căpătase un răspuns, dar avea impresia că știe: ar fi fost o suspectă, o dușmancă a adevărului și dreptății. Ce erau, deci, acum unul pentru celălalt? Cândva, nu peste mult, trebuia să inițieze o discuție reală, să provoace conflict.

Însă deocamdată era mai interesată de ceva din stufărișurile din dreapta lor. O fâșie de portocaliu? Ca un drapel?

Probabil că se încordase ori se dăduse de gol cumva. Control întrebă:

— E ceva în neregulă? Ce e în neregulă?

— Probabil că nimic, zise ea.

După o clipă, văzu iarăși portocaliul – o cârpă, o zdreanță prinsă de o papură, aplecându-se înainte și înapoi în bătaia

vântului. Cam la vreo sută de metri în hățișurile de stuf erau smârcurile acelea trădătoare, cu noroi mișcător. Îndată după ele părea să se vadă o umbră sau adâncitură, unde păpurișul ceda locul pentru ceva ce nu se vedea din poziția lor.

Îi întinse binoclul.

— Îl vezi?

— Da. E un marcaj topografic, zise el, deloc impresionat.

— Fiindcă aduce cu așa ceva, zise ea, apoi regretă.

— OK. Atunci „aduce cu un marcaj topografic”, spuse bărbatul și-i înapoie binoclul. Ar trebui să rămânem pe cărare, să ajungem pe insulă.

O rostire sinceră a cuvântului *insulă*, proporțională cu neplăcerea resimțită la ideea nerostită de a cerceta ce era cu zdreanța aceea.

— Poți să rămâi aici, zise ea știind că n-avea s-o facă.

Știind că ea, una, ar fi preferat să-l lase în urmă doar ca să poată rămâne singură în Aria X, pentru câteva clipe.

Numai că: Oare era cineva singur cu adevărat pe aici?

Mult timp după ce se trezise pe locul viran, apoi după ce fusese dusă la Divizia Sudică pentru procesare, Pasărea Rară se socotise moartă, socotise că se află în purgatoriu, deși nu crezuse, până atunci, în viața de apoi. Senzația nu se atenuase nici după ce-și dăduse seama că se întorsese de dincolo de frontieră în lumea reală, prin intermediul unor mijloace necunoscute… după ce-și dăduse seama că nu era nici măcar biologa originală a expediției a douăsprezecea, ci o copie.

Recunoscuse asta în fața lui Control, în timpul anchetei: „Era liniște și așa de *pustiu…* Am așteptat, temându-mă să plec, temându-mă că ar putea fi vreun motiv pentru care mă aflam acolo”.

Asta însă nu-i cuprindea în totalitate gândurile sau analiza. Nu se punea doar întrebarea dacă era cu adevărat vie, ci și, dacă astfel stăteau lucrurile, *cine* era ea, care devenise plină de ascunzișuri de la închiderea în celula de la Divizia Sudică. Apoi își examinase senzația că memoria nu îi aparținea, că amintirile îi veneau la mâna a doua și că nu putea ști cu siguranță dacă asta se datora vreunui experiment de la Divizia Sudică ori era un efect provocat de Aria X. Chiar și pe parcursul complicatei sale evadări în drum spre Centru existase o senzație de *proiectare*, de parcă asta s-ar fi întâmplat altcuiva, de parcă ea

ar fi fost doar un mediu de propagare, și poate că detașarea asta o ajutase să evite capturarea și adăugase un strat de calm absolut peste acțiunile sale. Ajunsese apoi în îndepărtatul Golf Stâncos, atât de familiar biologei care fusese acolo înaintea ei, și avusese parte de pace pentru un timp, lăsase peisajul s-o înglobeze într-un alt fel – îl lăsase să o descompună pentru a putea fi construită din nou.

Dar abia după ce ieșiseră la iveală în Aria X izbutise să-și țină sub stăpânire neliniștea, sentimentul lipsei de scop. Se înfricoșase în clipa în care apa o apăsase, o înconjurase, făcând-o să se gândească la înec. Apoi ceva se *deschisese* ori revenise și, revoltându-se împotriva propriei sale morți, exultase cuprinsă de mare, se bucurase că trebuie să se lupte ca să-și croiască drum spre suprafață – să împingă în sus o asemenea biomasă, voioasă până la isterie – ca un fel de dovadă că nu era biologa, că era un lucru nou care putea, dorind să supraviețuiască, să-și înlăture teama de înec, teamă ce aparținea altcuiva.

În cele din urmă, până și resuscitarea lui Control pe plajă îi păruse o dovadă de nezdruncinat a propriei sale suveranități. Ca și insistențele de a o porni spre insulă, nu către far. „Unde s-a dus biologa, într-acolo o să mă îndrept și eu.” Adevărul, *îndreptățirea* acestei acțiuni, îi dăduse speranță, în ciuda sentimentului că tot ce-și amintea observase printr-o fereastră deschisă către viața unei alte persoane. Nu avusese parte cu adevărat de experiențe. Sau nu avusese parte încă. „Vrei o viață deja trăită fiindcă nu ai una”, îi zisese Control, dar era un fel cam grosolan de a formula.

Experiența nu-i mai adusese, de atunci, noutăți prea mari. Nimic monstruos sau nefiresc nu erupsese de la orizont în aproape trei zile de mers pe jos. Nimic nenatural, dacă nu ținea seama de aspectul hiperreal al peisajului, de procesele care se desfășurau sub suprafață. La amurg îi veni în minte o imagine a stelei de mare a biologei, licărind stins, ca o busolă din cap care îmboldea să meargă mai departe, și din nou își dădu seama că Control nu putea simți ce simțea ea aici.

— Contra-umbrire, zisese când el îi mărturisise nedumerirea sa în privința aspectului atât de normal al Ariei X. Poți să știi și să nu știi un lucru. Urmele unei lișițe, văzute de sus, sunt evidente. Nu se poate să n-o vezi de sus. Văzută de dedesubt, însă, în vreme ce plutește pe apă, e practic invizibilă.

— Lișiță?

— O pasăre.

Încă o pasăre.

— Toate astea sunt o deghizare? zisese Control cu o anumită neîncredere, de parcă realitatea ar fi fost și așa bizară.

Pasărea Rară o lăsase mai moale, fiindcă nu era vina lui.

— N-ai trecut niciodată printr-un ecosistem care să nu fie compromis sau nefuncțional, așa e? Crezi că ai trecut, dar nu. Deci oricum ai putea confunda ce e în regulă cu ce e greșit.

Se putea să nu fie adevărat, dar voia să-și mențină ideea de autoritate – nu mai avea chef de încă o dispută legată de destinația lor. Insistând să o apuce spre insulă avea să apere nu doar viața ei ci, credea, și pe a lui. Nu avea niciun chef de șanse ultime, de atacuri disperate direct în pozițiile dușmane, și ceva din felul de a fi al lui Control o făcea să creadă că ar fi fost înclinat spre acel gen de soluție. În vreme ce ea nu era dornică, deocamdată, decât să afle – să afle despre ea și despre Aria X.

Lumina din locul acela era de inevitabilă, strălucitoare, însă depărtată. Dădea o limpezime rară stufărișurilor, noroiului și apei ce-i oglindea și-i urmărea prin canale. Lumina asta o făcea să se simtă ca și cum ar fi levitat, fiindcă o păcălea să nu-și mai urmărească propriii pași. Lumina asta îi refăcea calmul interior. Lumina explora și punea sub semnul întrebării totul, într-un fel pe care nu era sigură că l-ar fi înțeles Control, apoi se retrăgea ca să permită lucrurilor pe care le atingea să existe separat de ea.

Poate că lumina le și stătea în cale, fiindcă înaintau greoi, șovăielnic, împungând cu un băț pământul de dinaintea lor ca să evite vreo capcană, și uneori stufărișurile formau hățișuri ce erau impenetrabile uneori. La un moment dat, o egretă cu penajul de un cenușiu tulbure și aproape invizibilă prin tufe se ridică de la pământ, atât de aproape și de silențioasă încât o sperie pe ea aproape mai mult decât îl speriase pe Control.

Însă ajunseră în cele din urmă la cârpa prinsă în stuf, văzu catedrala îngălbenită aflată mai încolo, prinsă în noroi și pe jumătate scufundată.

— Ce naiba mai e și asta? întrebă Control.

— A murit, spuse ea, nu ne poate face rău.

Fiindcă Control continua să reacționeze exagerat la ceea ce ea considera insuficient ca stimuli. Era ori agitat de fel, ori

afectat grav de cu totul altă experiență.

Însă femeia știa de fapt prea bine despre ce era vorba. Cu partea din mijloc cufundată, se vedeau rămășițele unui craniu hidos și, în loc de față, o mască înălbită și întărită ce căta înspre ei orbește, purtând un chenar de mucegai și licheni.

— Creatura care se văicărea, zise. Creatura urlătoare pe care o auzeam mereu la apus.

Cea care o urmărise prin stuf pe biologă.

Carnea i se prelinsese, se scursese de pe oase, dispăruse în sol. Rămăsese doar un schelet ce semăna nefiresc de mult cu amestecul dintre un mistreț uriaș și o ființă umană, cu un set de coaste mai mici suspendate de unele mai mari ca un candelabru intern macabru, și tibii ce se întindeau în unghiuri nefirești, terminate cu bucăți de cartilagiu ca niște gheme, resturi cu care se hrăniseră păsările, coioții și șobolanii.

— E pe aici de ceva vreme, zise Control.

— Da, este.

Prea multă vreme. Furnicături de alarmă o făcură să scruteze orizontul în căutarea vreunui intrus, de parcă scheletul ar fi fost o capcană. În viață cu doar optsprezece luni în urmă și acum într-o stare atât de avansată, totuși, de degradare, cu apărătoarea facială ca singur mijloc de identificare. Chiar dacă creatura asta, transformată în psiholog din ceea ce Control numea „ultima a unsprezecea expediție”, ar fi murit îndată ce biologa o găsise în viață... gradul de descompunere era nenatural.

Control nu-și dăduse seama de asta, așa că femeia decise să nu-i spună. Bărbatul se tot învârtea pe lângă schelet, privindu-l îndelung.

— Deci asta a fost cândva o persoană, zise și, când ea nu răspunse, o mai spuse o dată.

— Posibil. Se poate să fi fost și o dublură eșuată.

Ea nu se socotea o dublură eșuată, precum vietatea asta. Ea avea un scop, liber-arbitru.

Era posibil ca o copie, totodată, să fie superioară originalului, să creeze o nouă realitate evitând greșelile trecutului.

— Am în cap trecutul tău, îi zisese el de îndată ce părăsiseră plaja, intenționând să schimbe informații. Pot să ți-l dau înapoi.

Un refren străvechi deja, nevrednici de el sau de ea.

Tăcerea ei îl silise să înceapă, și cu toate că ea credea că era

posibil ca unele lucruri să nu le fi rostit, cuvintele sale, infuzate cu un ton alertat și cu o anume pasiune, păreau sincere. Uneori se mai strecura și câte un subtext ce lăsa la iveală o anume pustiire interioară, pe care o înțelegea prea bine și alesese s-o ignore. Își dăduse seama de asta, cu ușurință, încă din timpul când o vizitase în camera ei de la Divizia Sudică.

Descoperirea faptului că psihologa din a douăsprezecea expediție fusese fosta directoare a Diviziei Sudice și că aceasta o socotise pe biologă proiectul ei personal, speranța ei specială, o făcu pe Pasărea Rară să izbucnească în râs. Simțea o bruscă afecțiune pentru psihologă, amintindu-și de confruntările lor de pe parcursul interviurilor de inducție hipnotică. Vicleana directoare/psihologă, încercând să combată ceva vast și complex precum Aria X cu ceva îngust și plictisitor ca biologa. Ca ea. O găinușă precipitată, țâșnind printre tufe și tulind-o iute la adăpost, păruse să-i împărtășească opinia.

Când îi venise rândul, femeia recunoscuse că își amintea totul până în momentul în care fusese scanată sau atomizată, sau replicată de Târâtorul ce trăia în tunel/turn – momentul creației sale, care se poate să fi fost momentul morții biologei. Târâtorul și figura paznicului de la far, străbătând ca o văpaie prin miturile stratificate ale construcției sale, făcură neîncrederea să lucească prin Control ca și cum ar fi fost un pește translucid din ape adânci. Printre atâtea lucruri imposibile la care fusese deja martor, ce mai însemna încă vreo câteva?

Nu pusese întrebări care să nu fi fost puse într-o formă sau alta de biologă, psihologă, topografă sau antropologă pe parcursul celei de-a douăsprezecea expediții.

Asta crease, cumva, un efect stânjenitor de dedublare, unul pe care femeia îl dezbătuse în minte. Fiindcă nu era de acord cu unele dintre deciziile luate atunci de ea – de biologă. De ce fusese celălalt sine al său atât de neatent cu semnele de pe zid? De pildă. De ce n-o înfruntase pe psihologă/directoare de îndată ce aflase despre hipnoză? Ce avusese de câștigat coborând pentru a-l găsi pe Târâtor? Unele lucruri Pasărea Rară le putea ierta, altele însă o rodeau și-o purtau în proiecții mentale despre ce-ar-fi-fost-dacă, chestiune ce-o scotea din minți.

Pe soțul biologei îl respingea pe deplin, fără ambivalență, fiindcă odată cu soțul venea și dezolarea traiului în oraș. Biologa fusese măritată, însă Pasărea Rară nu, era eliberată de orice

responsabilitate în acea privință. Nu pricepea de ce dublul ei o ținuse așa cu povestea aceea. Printre neînțelegerile dintre ea și Control: trebuise să arate clar că nevoia ei de experiențe trăite la prima mână, care să înlocuiască amintirile ce nu erau ale ei, nu se extindea și asupra relației lor, indiferent ce imagine despre ea ar fi avut el în cap. Nu putea să se arunce pur și simplu în ceva fizic cu el și să astupe irealul cu banalul, cu mecanicul, nu când își amintea de un soț care venise acasă golit de orice amintiri. Orice compromis le-ar fi făcut rău și era cumva în afara discuției.

Acolo, în fața scheletului creaturii, Control zise:

— Atunci, o să ajung și eu așa? O versiune a mea?

— Toți ajungem așa, Control. Până la urmă.

Dar nu tocmai, fiindcă din acele orbite, din oasele acoperite cu mucegai încă venea o senzație de lumină, un soi de viață – ceva se îndrepta spre ea, un lucru pe care ea îl respingea și pe care Control nu putea să-l simtă. Aria X se uita la ea cu ochi morți. Aria X o cerceta din toate părțile. O făcea să se simtă ca o siluetă creată de nimbul ce-o cuprindea, o siluetă care se mișca doar fiindcă și nimbul se mișca cu ea, ținându-i laolaltă atomii într-o formă coerentă. Și totuși, ochii ațintiți asupra sa îi păreau familiari.

— Directoarea se poate să se fi înșelat în privința biologei, dar poate că tu ești răspunsul.

Zisese asta doar pe jumătate sarcastic, aproape ca și cum ar fi știut ce semnale recepționează ea.

— Nu sunt răspunsul, zise ea. Sunt o întrebare.

Putea să fie și un mesager încarnat, un semnal făcut din carne, chiar dacă nu-și dădea încă seama ce poveste ar fi trebuit să spună.

Se gândea și la ce văzuse pe parcursul călătoriei prin Aria X, despre cum păruse că de ambele laturi ale acesteia nu se afla nimic în afara ruinelor înfricoșătoare, înnegrite ale unor orașe imense și vase enorme înfundate în nisip, luminate de roșul și portocaliul tumultuos al unor văpăi de foc ce nu făceau decât să lase umbre și să ascundă vederii lucrurile urlătoare ce se târau și săltau prin cenușă. Cum încercase să blocheze confesiunile fără cap și coadă ale lui Control, lucrurile șocante pe care le spunea fără să le știe, făcând-o să creadă că nu are niciun secret pe care ea să nu-l cunoască. *Ia arma... zi-mi un banc...*

am omorât-o, a fost vina mea. Cum îi șoptise incantații hipnotice la ureche pentru a opri nu doar șuvoiul cuvintelor sale, ci și spectacolul înfiorător dimprejur.

Scheletul din fața lor fusese bine curățat. Oasele decolorate putrezeau, vârfurile coastelor se înmuiau deja de la umezeală, cele mai multe se rupseseră și se pierduseră în noroi.

Deasupra, berzele, tot adunate în stol, se roteau într-un dans aerian complex și sincronizat, mai frumos decât orice creație a minţit umane.

0003: DIRECTOAREA

La sfârșit de săptămână, refugiul îți este Chipper’s Star Lanes, unde nu ești directoarea de la Divizia Sudică, ci o clientă oarecare de la bar. Chipper’s e dincoace de autostradă, destul de departe de Bleakersville, aproape la capătul unui drum neasfaltat. Oamenii lui Jim Lowry de la Centru s-ar putea să știe locul, s-ar putea să fie cu ochii în patru și urechile ciulite, însă n-ai dat pe-aici de nimeni de pe la Divizie. Nici măcar Grace Stevenson, adjuncta ta, nu știe de locul ăsta. Ca deghizare, porți un tricou de-al unei companii locale de construcții sau ceva cu vreun eveniment caritabil gen mâncare distribuită săracilor, la care adaugi o pereche de blugi vechi rămași de ultima dată când ai fost grasă, și completezi totul cu o șapcă de baseball ce face reclamă la localul tău preferat cu grătare.

De obicei începi afară, cu terenul de minigolf, un Aventura Safari pe cale de dezmembrare, însă funcțional încă, așa cum făceai cu tatăl tău când erai mică. Leii de la gaura numărul nouă sunt o învălmășeală adormită de plastic, topită și înnegrită pe la muchii cu ocazia vreunui dezastru întâmplat cu multă vreme în urmă. Uriașul hipopotam de lângă a optsprezecea gaură, cea finală, are încheieturi delicate, și pe porțiuni cojite se vede pe dedesubt vopseaua roșie ca sângele, de parcă cine l-a conceput a fost prea obsedat să-l facă real.

După aceea te duci înăuntru și joci ceva bowling cu oricine are nevoie de un jucător în plus în echipă, sub universul tot mai șters pictat pe tavan – e Pământul acolo, e și Jupiter, mai e o nebuloasă sângerie cu centru roșu, toate iluminate noaptea de un sistem de lasere de doi bani. O ții așa vreo patru sau cinci jocuri, arareori obții cine știe ce punctaj. Când termini cu asta, te duci și te așezi la barul întunecos și confortabil. A fost vârât

într-un ungher cât mai la depărtare de încăperea cu pantofi împuțiți, și cumva acustica atenuează scârțâitul, izbitura și huruitul jocului. Totul, aici, e încă prea aproape de Aria X, dar câtă vreme nu știe nimeni, informația asta n-are decât să omoare mușteriii la fel de lent ca în ultimele decenii.

Barul atrage mai degrabă clienți fideli și tari de înger, fiindcă e o speluncă în toată regula, cu fetru negru lipit pe tavan, care ar trebui să fie presărat cu stele. Dar orice fel de metal ar fi bătut în cuie acolo sus, aducând mai degrabă cu un șirag nesfârșit de insigne de șerif din vechile filme western, e ruginit de ceva vreme, așa că cerul a devenit de-un negru opac punctat cu minuscule stele de mare, roșii-cafenii. În colț e un panou ce face reclamă Salonului Star Lanes. Partea de salon constă într-o jumătate de duzină de mese rotunde de lemn și scaune cu tapiserie neagră de piele falsă ce arată ca și cum ar fi fost furate, cu multă vreme în urmă, de la un lanț de restaurante de familie.

Mare parte dintre tovarășii tăi de la bar își investesc interesul în canalul sportiv ce se prelinge din televizorul tăcut, cu imagini subtitrate; mocheta veche, verde ce se suie pe pereții laterali absoarbe murmurul conversațiilor. Obișnuiții locului sunt inofensivi și arareori gălăgioși, inclusiv o agentă imobiliară care se crede atotștiutoare, dar compensează asta prin capacitatea de a spune o istorie pe cinste. Mai este apoi bărbatul de șaptezeci de ani cu barbă argintie care stă aproape întotdeauna la capătul barului și bea o bere cu conținut redus de alcool. E veteran al vreunui război și oscilează între laconism și cordialitate.

Acoperirea ta ca psihologă nu pare potrivită aici și nu-ți place s-o folosești. În loc de asta spui celor care te întreabă că ești șoferiță de tir, momentan fără slujbă, și tragi o dușcă din sticla de bere ca să închei partea aceea de conversație. Oamenilor li se pare că ești credibilă în calitatea asta; poate că are de-a face cu înălțimea și constituția ta solidă. Însă în majoritatea nopților aproape că și *tu* crezi că ești șoferiță de camion și că oamenii ăia sunt, cumva, amicii tăi.

Agenta imobiliară zice că bătrânul nu e veteran, ci doar un „alcoolic ce caută compasiune”, însă se vede că n-o spune fără compasiune. „O să trebuiască s-o las moartă” e o expresie favorită a veteranului. La fel și „pe naiba nu-i așa”. Ceilalți sunt

un potpuriu de infirmiere la urgență, vreo doi mecanici, un frizer, câțiva recepționiști și directori de personal. Pe care tatăl tău i-ar numi „oameni care nu-s niciodată lăsați să vadă pe după cortină”. Nu-ți bați capul interogându-i pe ei sau pe barmanii ce se învârt în toate părțile, fiindcă nu contează. Nu spui niciodată ceva compromițător sau confidențial la Chipper’s.

Însă în unele seri, când rămâi până târziu și lumea se rărește, scrii pe un șervețel sau pe un suport de carton, cu liniuță de la capăt, câte un lucru sau două care nu-ți pot ieși din cap – unele dintre întrebările-enigmă pe care ți le aruncă necontenit Whitby Allen, un expert în mediu holistic ce-i dă raportul lui Mike Cheney, conducătorul excesiv de jovial al secției științifice. N-ai cerut tu aceste întrebări, dar asta nu-l oprește pe Whitby, care pare să aibă un incendiu în cap și singura cale de a stinge flăcările e să le stropească cu idei. „Ce e în afara frontierei când ești înăuntrul ei?” „Ce este frontiera când ești înăuntrul ei?” „Ce este frontiera când cineva e în afara ei?” „De ce nu poate persoana de dinăuntru s-o vadă pe cea de dinafară?”

— Argumentele mele nu-s mai bune decât întrebările, a recunoscut Whitby odată, dar dacă vrei ceva ușor ar trebui să vezi ce feluri se servesc la Coliba Științifică Cheney.

Un document impresionant susține ideile lui Whitby, licărind de după membrana lucioasă și invizibilă a unei coperți de plastic. Coperta e ea însăși vârâtă într-un dosar cartonat negru cu trei inele, găurile din foi sunt executate cu grijă; pe toată lungimea de douăsprezece pagini a documentului nu există nicio greșeală de dactilografiere, iar pagina de titlu este imaculată: capodopera se intitulează „Teorii Combinate: O Abordare Completă”.

Darea de seamă e iscusită, lucioasă și iute ca Whitby însuși. Întrebările pe care le ridică, recomandările făcute insinuează, cu prea puțină subtilitate, că Whitby e de părere că Divizia Sudică s-ar putea descurca mai bine, că se poate descurca mai bine dacă i s-ar da, pur și simplu, ocazia. E mult de digerat, mai ales așa, asaltată de secția de știință, care își trimite criticile la adresa raportului în memorii adresate doar ție:

— Supoziții care nu au fost probate, idei înapoiate, retrograde. Sau pe care le-a scos, pur și simplu, din burtă.

Dar pentru tine totul e al naibii de serios, mai ales o listă de „condiții necesare pentru existența Ariei X” care includ:

un loc izolat un declanșator inert, dar volatil un catalizator pentru declanșare un element de noroc sau întâmplare în felul dispunerii declanșatorului un context pe care nu-l înțelegem o atitudine privitoare la energie pe care nu o înțelegem o abordare a limbajului pe care nu o înțelegem

— Ce mai urmează? zice Cheney la o ședință. Un studiu atent întocmit despre miracolele sfinților, cu întâmplări inexplicabile trecute în pagină cu caractere mari, viței cu două capete profețind apocalipsa, ca să vedem dacă ceva sună bine?

Whitby, în momentul acela, e un vorbitor energic, unul căruia-i place temperatura înfruntării, care se aruncă în luptă cu o ripostă despre care știe nu doar că o să-l calce pe bătături pe Cheney, ci o să-i rupă bătăturile, o să i le despice și-o să-i pună sare pe crăpături:

— Acționează un pic ca un organism, ca o piele cu un milion de guri lacome în loc de celule sau pori. Și întrebarea nu e *ce* este, ci motivul. Gândește-te la Aria X ca la un criminal pe care încercăm să-l prindem.

— Oho, super, ce tare, acum avem și-un detectiv în echipă.

Cheney bolborosind ceva în vreme ce tu îi faci semn din mână să-și țină gura, iar Grace te ajută cu cel mai bun zâmbet îndurerat al ei. Fiindcă adevărul este că i-ai cerut lui Whitby să acționeze ca un detectiv, în încercarea de a „gândi în afara cutiei Diviziei Sudice”.

Și, pentru o vreme, cu ajutorul lui Whitby, săgețile tale își ating ținta. Fiindcă e drept, la început ai succes. Sub atenta ta supraveghere se fac progrese remarcabile în privința echipamentului expediției, ca, de pildă, microscopul de teren îmbunătățit și armamentul care nu declanșează reacții de apărare ale Ariei X. Tot mai multe expediții încep să revină intacte, iar rafinamentul de a transforma oamenii în funcțiile lor – șmecheria pe care ai învățat-o trăind în propria-ți deghizare – pare să ajute.

Măsori creșterea Ariei X, începi să-ți dai seama de unii dintre parametrii săi și chiar creezi cicluri de expediție cu metrici comune. Poate că nu controlezi întotdeauna criteriile, dar, pentru o vreme, consensul e că situația s-a stabilizat, că veștile sunt mai bune. Oul argintiu și lucitor pe care ți-l imaginezi când te gândești la Centru – gândurile acelea fluide, de nivel înalt, exprimate atât de imperfect de superiorii tăi de acolo – se

toarce și se mormăie și se emană aprobare către voi toți… chiar dacă emană și senzația că Divizia Sudică e un soi de corupere cărnoasă a unui algoritm frumos și elegant pe care Centrul l-a ascuns adânc în interiorul său.

Însă, pe măsură ce trec anii, pe măsură ce influența lui Lowry devine tot mai corozivă, nu se întrevede nicio soluție. Datele extrase din Aria X se copiază pe ele însele și scad ca valoare, sau „le scade interpretarea”, cum se exprimă Whitby, și teoriile proliferează, însă nimic nu poate fi demonstrat. „Ne lipsesc analogiile”, o țin întruna lingviștii.

Grace începe să-i numească „lingoriștii”, fiindcă se poticnesc, nu pot ține pasul și, cum zice o glumă crudă, „cad la o margine de drum care e o metaforă complexă a unei limbi care se îndoaie și îi trage și pe ei”, cu Aria X tulburând apele. Doar că nu înțeleg de acolo mișcările apei sau o limbă la marginea drumului, sau orice altceva, încurcat sau nu. „Ne lipsesc analogiile” e ceva deficient în sine ca diagnostic, iar lingviștii se consumă la reintrarea în atmosfera Pământului. După ce dau nas în nas cu Aria X. Te duce cu gândul la sateliții aceia morți sau pe moarte, propulsați pe coordonatele între care se afla Aria X, fiindcă era ușor, fiindcă gunoiul spațial dispărând fulgerător din existență avea un sens pervers, cumva, deși transformarea în coș de gunoi a Ariei X pare întru câtva lipsită de respect, genul ce poate să calce pe nervi vreo zeitate nesigură pe ea. Doar că Aria X nu a reacționat niciodată, nici măcar la acea atitudine ireverențioasă.

Lingviștii nu reprezintă cu adevărat problema, și nici măcar centrul. Lowry este problema, fiindcă Lowry îți păstrează secretul – că ai crescut în ceea ce avea să devină Aria X – și în schimb tu încerci să-i oferi ce vrea, în anumite limite. Lowry a investit sângele și truda altora în ideea acestor expediții, sugerând prin asta ideea că frontiera ar fi o barieră impenetrabilă, lucru care înseamnă că el e în siguranță de partea cealaltă a stăvilarului. În vreme ce Whitby critică mereu tradiționalul: „Orice am crede despre frontieră, e important să acceptăm că ea reprezintă o *limitare* a Ariei X”. Oare era chiar important?

Ce ți se pare ție mai important: Cât de adevărate sunt zvonurile în privința felului necruțător de-a se purta al lui Lowry odată ce a ajuns la Centru, în privința faptului că și-a dăltuit

propriul atelier antifonat. Șoapte ce vin spre tine de la distanță, însă tot mai limpezi, ca atunci când umbli prin întuneric, prin pădurea nemișcată, și auzi clinchetele slabe ale unor clopoței de vânt. Un semnal ce promite toate alinările civilizației, însă odată ce drumețul ajunge la capătul acelei poteci și nu găsește decât un abator cu mormane de cadavre. Dovada e ușurința cu care trece peste capul lui Pitman, superiorul tău nominal de la Centru, și te presează dur ca să obții rezultate.

În vremea când ai ajuns la ciclul al unsprezecelea de expediții te simți tot mai secătuită iar planurile de la Centru au început să se schimbe. Valul de personal nou, de bani de echipament a fost redus la un firicel anemic, fiindcă Centrul petrece mare parte din timpul său zdrobind terorismul intern și suprimând dovezile dezastrului ecologic iminent.

Te întorci, după zile lungi, la casa din Bleakersville, care nu este un refugiu. Nălucile te urmează și acolo, se așază pe canapea sau se iței pe geam. Gânduri nedorite se furișează în mintea ta în momente nepotrivite – în mijlocul ședințelor, când iei prânzul cu Grace în sala de mese sau când cauți fără chef ultimele microfoane puse de Centru prin biroul tău – gânduri care-ți spun că poate nimic din toate acestea nu merită, că nu ajungi nicăieri. Greutatea fiecărei expediții apasă asupra ta.

„Puteam eu să fiu director”, se lăudase la un moment dat Lowry, „dar s-a aprins un bec de avertizare în carlingă și am lăsat-o baltă”. Becul de avertizare e frica pe care știi că o ține în el, însă pe care Lowry n-o s-o admită-n veci. Voioșia grosolană a presiunilor la care te supune, de parcă ar ști că îți cere, până la urmă, imposibilul.

Te preocupă mereu, într-o manieră febrilă, de elevă de școală primară, că cineva de la Divizia Sudică îți va descoperi secretul, că Lowry n-o să poată îngropa la nesfârșit informația – sau că o va divulga de bună voie, hotărând că se poate lipsi de tine. Un risc de securitate. O mincinoasă. Prea implicată emoțional. Și totuși în compasiune ai cea mai puțină încredere, o alungi de la tine preferând să te arăți cu toți, în afară de Grace, rece, distantă, aspră chiar, ca să poți avea mintea limpede, să fii obiectivă… cu toate că rolul ăsta, jucat atâta timp, te-a făcut un pic rece, distantă și aspră.

Într-un fel pe care nu-l poți măsura, crezi, de asemenea, că abordarea lui Lowry îndepărtează Divizia Sudică de răspunsuri.

Ca un astronaut ajuns în neantul spațiului vast și pustiu care, zbătându-se, nu face decât să-și apropie momentul în care nu mai poate fi salvat. Și mai rău, după cum vezi tu lucrurile, trăindu-ți din nou, fără nostalgie, iureșul vremurilor tale de psihologă, e că Lowry s-a condamnat singur să găsească feluri nenumărate de a-și retrăi el însuși experiența oribilă din Aria X, așa că nu se poate nicicând elibera pe deplin, fiindcă așa-zisa încercare de a se smulge s-a transformat într-o îmbrățișare nesfârșită.

Celălalt sanctuar al tău este acoperișul sediului Diviziei Sudice – unde nu poți fi văzută de jos din cauza structurii ciudate, a muchiei înălțate care dă roată acoperișului. Îi zici Baza Retrasă, „BR” pe scurt, „Brr” iarna și câteodată „Bere!” pe timp de vară. Întotdeauna „Bar” când o ștergi la băut după slujbă.

Împarți acest spațiu sacru cu o singură persoană: Grace. Întoarceți pe toate părțile ideile ivite la Star Lanes, „caterinca”, protejate de faptul că doar tu, Grace și îngrijitorul aveți câte o cheie. De multe ori, lumea încearcă să dea de tine și descoperă că te-ai evaporat, pentru a reapărea, fără ca ei s-o știe, în Baza Retrasă.

Acolo, cu privirea cuprinzând mlaștinile preistorice, kilometri de pădure întunecată de pin, vă vin în minte ție și lui Grace toate poreclele. Frontiera o numiți „șanțul”, iar intrarea e „ușa din față”, deși sperați amândouă că veți găsi o „ușă din spate” sau un „chepeng”. Tunelului sau anomaliei topograficei din Aria X îi spuneți „Susjos”, referire la un film bizar pe care l-a văzut Grace, cândva, cu prietena ei.

Multe sunt prostii, însă pe moment amuzante, mai ales dacă ai lângă tine o sticlă cu coniac sau dacă ea aduce țigări cu aromă de cireșe și tu tragi niște scaune de grădină și dați drumul la idei sau vorbiți despre sfârșitul de săptămână ce va să vină. Grace știe că te duci la Chipper’s, după cum și tu știi că o așteaptă o expediție în canoe, împreună cu amicii ei, „ești dependentă de vâsle”. Nu trebuie să-i zici să nu se arate la bar, și nici tu să nu te inviți în expedițiile pe râu. Circumferința prieteniei voastre sunt lungimea și lățimea Divizei Sudice.

Acolo, pe acoperiș, îi menționezi mai întâi lui Grace ideea de a te strecura peste frontieră, în Aria X. A devenit, cu timpul, mai mult decât un gând răzleț – a devenit o metastază codată, „o plimbare cu Whitby”, de vreme ce expedițiile din ciclurile al

zecelea și al unsprezecelea s-au descurcat mult mai bine, chiar dacă n-au adus, totuși, răspunsuri.

Pe Grace n-o poți lua, deși îți trebuie povața ei. Fiindcă ar fi ca și cum ai tăia două capete deodată, dacă ceva merge prost, și n-ai crezut niciodată că Grace ar avea temperamentul potrivit; e prea legată de lume. Copii. Surori. Un fost soț. O iubită. Grace, glumești tu, îți e „busola morală externă”, care știe mai bine decât tine unde sunt hotarele. „Prea normală”, ți-ai scris la un moment dat pe un șervețel.

— De ce îl lași pe Lowry să-ți spună ce să faci? te întreabă într-o după-amiază Grace, după ce ai îndrumat într-acolo conversația.

Respingi/răsfrângi. Lowry nu e șeful tău direct, e mai degrabă ca o rimă incompletă, nu se află la capătul rândului dar tot deține controlul. Grace ar trebui să știe cum și-a întins Lowry tentaculele prin Centru și cum de te-a prins și pe tine în tentacule, iar până acum ai izbutit s-o ferești de toate acestea.

Îi amintești lui Grace că există o parte a împărăției pe care o controlezi *tu*, unde Lowry nu are influență: ce iese din Aria X în urma expedițiilor. Totul este procesat prin intermediul Diviziei Sudice, așa că atunci când ultima expediție a unsprezecea a venit fără nimic în afara unor fotografii neclare lăsate în tabără de expediția precedentă, sau poate chiar de una de mai dinainte, le-ai luat și te-ai uitat la ele cu orele. Niște umbre pe un fundal negru. Dar era oare un zid? Era o textură care-ți aducea aminte de un alt fotograf, din altă expediție? Așa că ai scos toate fotografiile interioare făcute în Susjos. Toate treisprezece cu chipul acela înfățișându-se vag... e ceva familiar? Era greșit să creadă că are vreo însemnătate?

Mărturisindu-ți planul simplu lui Grace, arătându-i o parte din dovezi, pariezi că n-o să te trădeze la Centru, dar știi că ar fi posibil, din respect pentru reguli. Fiindcă, dincolo de toate motivele tale, de date, îți faci griji că totul se reduce doar la faptul că ți s-a făcut lehamite de senzația aceea în fundul stomacului, ori de câte ori nu se mai întoarce vreo expediție, ori se întoarce înjumătățită, ori se întoarce cu mâna goală. Ai nevoie să schimbi cumva paradigma.

— Mă duc doar o fugă până la Susjos și mă întorc. N-o să afle nimeni vreodată.

Deși era posibil ca Lowry să afle ce-avea să facă descoperind

că ai traversat frontiera fără permisiunea lui? Oare furia lui avea să se îndrepte doar asupra ta?

După ce tace un timp, Grace zice:

— De ce ai nevoie de la mine?

Fiindcă vede că-i important și vede că o s-o faci fie că te ajută ori nu.

Apoi zice:

— Crezi că-l poți convinge pe Whitby?

— Da, cred, zici, însă Grace pare sceptică.

Însă Whitby nu este o problemă. Whitby abia așteaptă, ca un terrier schelălăitor ce-și dorește o plimbare lungă, foarte lungă. Whitby vrea să mai iasă un timp din secția științifică. Whitby e cel care te îmbărbătează evocând ratele de supraviețuire ale ultimelor expediții. Whitby e atât de înviorat de ocazia asta încât aproape că uiți că întreaga idee e periculoasă.

E o ușurare, fiindcă în acel weekend îți dai seama, schimbând amabilități cu agenta imobiliară, că ai fi îngrozită să mergi singură. Îți dai seama, privind la televizorul barului un meci, dedesubtul acoperământului ceresc ruginit și transfigurat, că, dacă Whitby n-ar fi spus da, ai fi putut contramanda întreaga poveste.

Prin intrare, în drum spre Aria X, simți un fel de presiune care te gheboșează, vezi un orizont negru plin de stele căzătoare, cu cozile sângerând puternic pe non-cerul la care te uiți cu ochii mijiți, cu privirea copleșită de acel aparat de sudură ceresc. Senzația unui dezechilibru, senzația că ți se învârte capul, dar de fiecare dată când ajungi prea departe de o margine sau cealaltă, ceva te înghiontește înapoi spre mijloc, de parcă marginile, mai apropiate decât par, s-ar apropia într-un unghi mai strâns. Gândurile îți zboară iuți, apoi încetinesc, fiindcă între ele se lipește ceva ce nu poți identifica. Simți impulsul de a nu mai păși, de a te opri din mers acolo, pe coridorul dintre lumea reală și Aria X, pentru eternitate.

În vreme ce Whitby, hipnotizat, își mută lângă tine un picior după altul, cu ochii închiși, plin de ticuri și zvâcniri, de parcă ar avea un vis intens. Orice îl bântuie lăuntric, te-ai asigurat că n-o să se piardă, că n-o să se oprească undeva pe parcurs. E legat de tine, de la încheieturi, cu o funie de nailon, și se ține, poticnindu-se, pe urmele tale.

Sentimentul ca de melasă la care ți-a spus Whitby să te

aștepți urmează acum, senzația că îți croiești drum printr-un aer greu, până la genunchi, rezistență ce înseamnă că te apropii de capăt, vezi o geană de lumină din ușa spiralată aflată în față, departe, și e tocmai la timp, fiindcă, oricât de dârză ai fi, mersul-în-vis al lui Whitby a început să te afecteze, să te facă să crezi că se uită la tine niște *lucruri*. Îți pierzi orientarea în relație cu orice, chiar și cu propriul tău corp… Chiar pășești, ori stai pe loc și creierul doar crede că picioarele ți se ridică, coboară, se ridică iar?

Până ce rezistența se rupe ca o răsuflare ținută prea mult și apoi eliberată și amândoi, împleticindu-vă, ieșiți pe deschiderea ce dă spre Aria X. Cu Whitby în patru labe, îmbrățișând pământul, zguduindu-se convulsiv, în vreme ce tu îl eliberezi din funie și-l tragi dincolo de ieșire, pentru ca nu cumva să se împleticească în direcția greșită și să dispară pentru totdeauna. Gâfâie, la fel ca tine, de la aerul proaspăt, obișnuindu-se cu acesta.

Un cer atât de albastru, lipsit de nori. O potecă ce-ar trebui să fie familiară, dar au trecut decenii de când ai văzut coasta uitată. Îți va lua mai mult de o clipă ca să te gândești la acest loc ca la acasă. Recunoști poteca mai mult din fotografii și din relatările expediționarilor, știi că era aici înainte de primii invadatori, că era folosită de strămoșii tăi din vechime și că a supraviețuit, astupată de vegetație, ca parte a Ariei X.

— Poți să mergi? îl întrebi pe Whitby după ce l-ai readus în simțiri.

— Sigur că pot să merg.

Entuziast, dar cu un soi de licărire lăuntrică, de parcă ceva, un strat interior a și fost îndepărtat.

Nu-l întrebi ce-a visat, ce-a văzut. Nu vrei să afli până ce nu te întorci în cealaltă parte.

Ai parcurs filmulețele acelea toxice din prima expediție, cea condamnată, nu pentru a căuta răspunsuri ci, cu o anume vinovăție, pentru a căuta o legătură cu natura sălbatică pe care ai cunoscut-o de copilă. Ca să-ți întărești amintirile, să rememorezi ce poți rememora – să treci dincolo de răcnete, de dezorientare și de lipsa înțelegerii, dincolo de vaietele lui Lowry, dincolo de întuneric.

Vezi, acolo, șirul de stânci de lângă casa farului, cu plaja deja diferită întru câtva, de parcă specificul locului, terorul lui

Whitby, ar fi putut fi trasat prin urmele lăsate de maree. De parcă acolo, printre găurile crabilor de nisip și scoicile micuțe ce se vâră la adăpost ori de câte ori apa le scoate la iveală, niște mostre ar putea deține toate răspunsurile.

Mai sunt și urme: nemișcarea întunecată a unor pini și vegetația de dedesubtul lor, împestrițată de o lumină stranie. Amintirea de la șase ani, când se pierduse în furtună și ieșise din pădurea aceea fără să știe unde se află – scoasă din memorie de felul precaut, tăcut în care șeful expediției scruta norii apăsători, ca și cum aceștia ar fi profețit și altceva decât nevoia de a găsi adăpost.

După furtună, descoperind cu o tresărire spațiul deschis și lumina soarelui, te-ai întâlnit cu un aligator imens ce bloca poteca îngustă, cu apă de amândouă părțile. Ți-ai făcut vânt și ai sărit peste el. Niciodată nu i-ai spus mamei despre starea de încântare desăvârșită, despre felul în care ai îndrăznit, în mijlocul săriturii, să arunci o privire în jos ca să zărești ochiul acela galben, pupila întunecată, verticală, cântărindu-te, cercetându-te cum cercetase Aria X în prima expediție, apoi ai trecut peste continuând să alergi multă vreme dintr-un preaplin de bucurie, dintr-un preaplin de adrenalină, ca și cum ai fi cucerit lumea.

Alergatul de pe ecran, dinspre sfârșit, născut dintr-o pricină, nu duce către ceva, și țipetele nu sunt de triumf, ci de înfrângere – țipete ostenite, arătând parcă epuizarea de a lupta cu ceva ce nu voia să se arate ca lumea.

În momentele tale mai cinice te-ai gândit la ele ca la niște țipete de convenienţă: un organism care știe că nu are sens să riposteze, un corp care capitulează, iar mintea îi permite. Nu se rătăciseră, cum te-ai rătăcit tu în ziua aceea; nu aveau o cabană pe malul mării la care să se întoarcă, nu-i aștepta nicio mamă plimbându-se pe ponton în sus și-n jos, scoasă din minți de îngrijorare, recunoscătoare pentru brusca ta apariție, murdară și udă leoarcă.

Ceva de pe chipul tău trebuie să fi păstrat amintirea acelei bucurii, fiindcă nu te-a pedepsit ci doar ți-a dat haine uscate și de mâncare, fără să te întrebe nimic.

Scurtând traseul spre tabăra-bază, te îndrepți grăbită spre anomalia topografică, de parcă ai avea în tine, declanșat, un mecanism cu cronometru. Știința faptului – niciodată discutat cu

Whitby – că, cu cât mai mult stai, cu cât zăbovești, cu atât cresc ocaziile ce pot duce la dezastru. Ochiul acela de aligator care se ridică spre tine are mai multă conștiință în privirea-i pătrunzătoare decât ții tu minte. Cineva, care nu se vede în imagine, în a doua zi a primei expediții, zicând „Vreau acasă” iar Lowry, prostindu-se, sigur pe el, replicând: „Cum adică? Păi, asta-i casa noastră de-acum. Avem de toate. Tot ce ne trebuie. Așa-i?”

Nicăieri nu apare mai intensă această grabă decât în momentele trecerii prin pădurea cu mlaștină aflată la doi sau trei kilometri de frontieră, unde lemnul se întâlnește cu canalele umede, negre. Locul unde ai văzut cel mai adesea semne ale trecerii urșilor și ai auzit foșnete în bezna dintre copaci.

Whitby e mai degrabă tăcut, și când vorbește întrebările și grijile sale nu fac nimic ca să ușureze presiunea acelei mohoreli, senzația de *intenționat* etern ce ocupă această limbă de pământ ce precedă Aria X. Apa nemișcată, băltind, negreața opresivă a unui cer în care albastrul se ițește când și când printre coroanele copacilor, la intervale ce te fac să tresari, doar pentru a fi astupat iarăși, și de fiecare dată părând să vină spre tine de la mii de kilometri distanță. În luminișul de aici au murit trei bărbați pe parcursul celei de-a cincea expediții? În balta aceea se află trupurile celor din expediția a opta? Uneori, suprapusă peste peisaj, silueta palidă și șoptitoare a lui Whitby te surprinde ca un șoc electric, inseparabilă de acele ecouri ale unor ultime zile ce-au trecut cândva.

În cele din urmă ajungeți într-un peisaj cu un aspect mai optimist, unul la care te poți adapta, în care se poate reconcilia, într-o singură viziune, trecut și prezent. Aici, o potecă mai largă separă pădurea umedă și mlăștinoasă de sol, îți îngăduie vederea unei zări unde câțiva pini înalți sunt răsfirați printre ierburi și cercuri de palmieri. Înclinația acelei păduri înseamnă că întunericul se sfârșește abrupt, acoperind jumătate din potecă cu o umbră piezișă.

Mai sunt și alte frontiere înăuntrul Ariei X, alte cătușe de fier, și ai trecut printr-una pentru a ajunge la anomalia topografică.

Ajunsă acolo, știi imediat că turnul nu este făcut din piatră – și știe și Whitby. Își dorește oare acum, pe sub expresia de necitit a feței sale, să-l fi condiționat hipnotic, să fi trecut prin toată instruirea oferită de Centru, și nu doar prin ședința ta

insuficientă de hipnoză de proastă calitate?

Turnul respiră. Nu-i nicio ambiguitate aici: carnea părții circulare din vârful anomaliei se ridică și coboară în ritmul regulat al unei persoane adâncite în somn. Nimeni n-a menționat în rapoarte acest aspect; nu ești pregătită pentru asta, dar cât de ușor te obișnuiești, te lași dusă de stare, îți poți deja imagina cum o să cobori, deși o parte a ta plutește, se ridică și se uită de sus la neghiobia acestei decizii.

Se va trezi odată ce pătrunzi?

Deschizătura ce duce în beznă aduce mai degrabă cu un bot căscat decât cu un culoar de trecere, tufele din jur sunt apăsate în spate, strivite într-un oval ca o ramă, de parcă vreun șarpe, absent acum, s-ar fi ghemuit acolo, așezându-se în apărare. Treptele alcătuiesc un rânjet șerpuitor de dinți zimțați iar în aer se simte, gros, izul de putrefacție.

— Nu pot să cobor acolo, zice Whitby într-un fel atât de decis încât trebuie să-i treacă prin minte că, dacă coboară, nu va mai fi Whitby.

Scobiturile feței sale, chiar și în lumina aceea vibrantă de sfârșit de vară, îl fac să arate ca bântuit de o amintire pe care n-a avut-o încă.

— Atunci mă duc eu, te oferi.

În pântecele bestiei. Au făcut-o și alții, chiar dacă nu prea des, și s-au și întors, așa că de ce nu? Ca să fie sigură, își pune o mască de gaze.

În fiecare mișcare a ta e o panică amorțită și o tensiune, o încordare care te va afecta mai târziu în carne, în oase. Luni întregi, de-acum înainte, te vei trezi cu vânătăi și usturimi, de parcă corpul tău n-ar putea să uite ce s-a întâmplat, iar acesta e singurul fel în care poate exprima trauma.

În interior e altfel decât apare în fragmentele de raport aduse de celelalte expediții. Țesutul viu ce îmbracă pereții e aproape inert, cu vinișoare ce abia se mișcă, ce formează cuvintele, atât de lent încât, pentru moment, îți spui că e țesut mort. Iar cuvintele nu sunt de un verde intens, ca în rapoarte, ci de un albastru de flamă, aproape de culoarea unei flăcări de la un ochi de aragaz. Cuvântul *adormit* îi trece prin minte, odată cu o nădejde nebunească: aceea că totul, în jos, va fi inert, normal, chiar dacă la limita extremă a sensului pe care-l are cuvântul.

Te ții prin mijloc, nu atingi niciun zid, încerci să ignori

tremuratul ușor al răsuflării turnului. Nu citești cuvintele fiindcă de multă vreme socotești asta un fel de capcană, o cale de a-ți pierde atenția… și totuși ai senzația că ceea ce te va dezorienta și destabiliza se află dedesubt, decizând dacă să se lase văzut ori să rămână nevăzut – după un colț, dincolo de orizont, și cu fiecare nouă bucată pustie ce se înfățișează, cu fiecare curbă a treptelor iluminate de flăcările albastre ale cuvintelor moarte, ducând spre ceva necunoscut ce ezită, timid, să se arate, te încordezi tot mai tare, chiar dacă nu e nimic de văzut. Iadul, chinul de a nu vedea absolut nimic, care se simte ca și cum ți-ai retrăi fiece moment al vieții la Divizia Sudică – coborârea fără sens, pentru nimic, ca să găsești nimic. Niciun răspuns, nicio soluție, niciun final de drum, în vreme ce cuvintele nu seamănă a fi mai proaspete, ci mai mohorâte, părând să se facă nevăzute când te apropii… până ce, în sfârșit, sesizezi o licărire, departe, jos – atât de departe încât pare o inflorescenţă ce licărește într-o cavernă de pe fundul mării, o scânteie abia mijită care, parcă printr-un truc de magician, plutește exact înaintea feței tale, oferindu-ți iluzia că poți întinde mâna ca s-o atingi, asta dacă ți-ai aduna curajul de a întinde mâna.

Dar nu asta îți înmoaie picioarele și-ți face sângele să-ți năvălească în creier.

O siluetă stă ghemuită lângă peretele dinspre stânga și se uită în jos, pe trepte.

O siluetă cu capul lăsat în piept, întors de la tine.

Simți furnicături pe sub mască, un fel de introducere molatecă, fluidă a unui milion de ace reci, nedureroase însă subtile, invizibile, așa că poți pretinde că ți-a venit doar un bufeu de căldură, că simți un fel de rigiditate pe la marginile nasului, în jurul ochilor, intrarea molcomă a unui ac într-o pernuță, revenirea a ceva menit dintotdeauna să se afle acolo.

Îți spui că nu e mai real sau mai puțin real decât jocul de bowling la Chipper’s, decât hipopotamul cu vopsea roșie pe sub piele, decât traiul la Bleakersville și munca la Divizia Sudică. Și că momentul acesta e aidoma cu oricare alt moment, că nu-i nicio diferență pentru atomii, pentru aerul, pentru creatura ale cărei ziduri respiră împrejurul tău. Că ai renunțat la dreptul de a numi ceva imposibil odată ce ai decis să pătrunzi în Aria X.

Te apropii, atrasă de lucrul acela imposibil, te așezi pe treapta de alături.

Are ochii închiși. Fața îi este luminată de o lucire albastru-închis ce emană din interiorul său, de parcă pielea i-ar fi luată în stăpânire, și e la fel de poros ca o rocă vulcanică. Pare lipit de perete, sau o excrescență a peretelui, ca o extensie, ceva ce a ieșit în afară dar poate fi retras în orice clipă.

— Ești real? întrebi, dar ființa nu zice nimic.

Întinzi mâna, tremurând, uluită de apariție, voind să știi ce senzație lasă la pipăit pielea, chiar dacă te temi că atingerea ta ar putea să-l transforme în pulbere. Buricele degetelor tale îi ating fruntea, și senzația e aspră și umedă, ca și cum ai atinge o bucată de șmirghel pe sub un strat gros de apă.

— Mă mai ții minte?

— N-ar trebui să fii aici, zice în șoaptă Saul Evans.

Are ochii închiși; nu te poate vedea, dar știi, cu toate acestea, că te vede.

— Trebuie să cobori de pe stânci. Vine fluxul.

Nu știi ce să spui. De mult timp nu mai știi. Răspunsul tău a fost rostit cu multă vreme în urmă.

Auzi acum vuietul cuprinzător, atoate-consumator al unui motor gigantic aflat dedesubt, o rotire iute pe niște orbite stranii și lumina de dedesubt, lumina imposibilă, ca o inflorescenţă, fluctuează acum, își schimbă forma, se transformă în altceva.

Ochii săi se deschid brusc, albi, contrastând cu bezna. Nu arată altfel ca atunci când l-ai văzut ultima oară, nu a îmbătrânit, iar tu ai iarăși nouă ani și lumina din străfunduri vine spre tine, se revarsă pe trepte, tot mai sus, iute, și auzi, deasupra, țipătul depărtat al lui Whitby, de parcă ar țipa pentru amândoi.

0004: PAZNICUL FARULUI

Niște tatu au făcut prăpăd prin grădină, dar n-aș prea vrea să pun otravă. Tufele de struguri de mare trebuie scurtate iarăși. Voi face o listă cu lucrările de întreținere până mâine. Pe Insula Eșecului s-a născut un incendiu, dar se știe deja că nu a fost mare lucru. Văzut: albatroși, niște rândunele neidentificate, un râs (pe la dumbrava de palmieri dinspre est, uitându-se țintă la un drumeț care nu l-a observat), o pasăre ce prindea muște, grupuri de delfini îndreptându-se sprinteni spre est, pe urmele unui banc de chefali, prin algele din apele mici de pe lângă coastă.

Și grupurile puteau fi semnalizatoare, Saul știa. Un far era un semnal fix pentru un țel fix; o persoană era un semnal în mișcare. Însă oamenii încă emanau lumină în drum, încă străluceau cu kilometrii, ca avertizare, ca invitație sau pur și simplu ca un indicator static. Oamenii se deschideau pentru a deveni strălucire sau se înnegreau. Uneori își întorceau către interior lumina, așa că nu puteai s-o vezi, fiindcă nu aveau de ales.

— Numai prostii, zisese Charlie noaptea trecută, după ce Saul îi spusese ceva similar, după ce făcuseră sex. Să nu te faci poet vreodată.

Izbutise, totuși, să-l convingă în cele din urmă pe Charlie să vină la far, eveniment rar, fiindcă Charlie avea un fel al lui de-a nu sta locului, de-a se fofila. Bătut de tatăl său și alungat de familie, în douăzeci de ani nu ieșise încă din carapace cu totul. Acesta era, deci, un uriaș pas înainte – ceva ce-l făcea fericit pe Saul, pentru că putea oferi cuiva o anume siguranță.

— O idee dintr-o predică de-a tatei. Cea mai bună pe care-a ținut-o.

Flexându-și mâna, încercând să simtă dacă rămăsese vreun disconfort după incidentul cu planta. Nu descoperi nimic.

— Îți lipsește vreodată? Să fii predicator? întrebase Charlie.

— Nu, încerc să-mi dau seama de ceva despre Brigada Ușoară.

Încă îi stârneau un sentiment nu foarte concret dar acut de alarmă. Emanau oare ceva ce nu putea el să vadă?

— A, *ăia?* zisese Charlie prefăcându-se că dintr-odată cască și întorcându-se pe spate. Nu-i poți lăsa pe Brigadieri în pace, este? Toți sunt duși cu sorcova. Și tu la fel.

Dar o zisese cu afecțiune.

Mai târziu, când o luă din loc, Charlie murmurase:

— Nu-i o prostie. Chestia cu semnalul. E un gând mișto, cumva. Poate.

Poate. Lui Saul îi venea greu să-și dea seama dacă în asemenea privințe Charlie era sincer. Uneori viața lor intimă i se părea misterioasă, fără vreo relație cu care să te înfățișezi lumii.

Uneori, alți oameni îți dădeau lumina lor și ajungeau să pâlpâie ei înșiși, să devină abia vizibili, dacă nu avea nimeni grijă de ei. Fiindcă ofereau prea mult și nu le mai rămânea nimic pentru ei înșiși.

În cele din urmă, cu biserica lui, se simțise ca un lămpaș secătuit de lumină, cu excepția unei mici sclipiri rămase în adâncul inimii – felul în care cuvintele străluceau ieșindu-i pe gură, și aproape că nu conta ce fel de lumină creau, nu pentru congregația lui, fiindcă ei se uitau la el, nu-l ascultau. În cel mai bun caz, poziția sa de predicator fusese neobișnuită, atrăgând hipioți și puritani totodată, fiindcă extrăsese pilde din Vechiul Testament, pasaje din doctrina deistă și din cărțile esoterice care-i stăteau la îndemână în biblioteca tatălui său. Ceva ce tatăl lui nu intenționase: rafturile pline de cărți îl purtaseră pe Saul prin locuri pe unde bătrânul ar fi preferat să nu-l vadă niciodată aventurându-se. Biblioteca tatălui său se dovedise mai liberală decât omul însuși.

Șocul trecerii de la a fi în centrul atenției la ieșirea completă din joc – asta încă îl necăjea pe Saul când și când, pe neașteptate. Dar nu fusese nicio dramă în parohia sa prăpădită din nord, nicio revelație uluitoare, mai presus de felul în care predica un lucru și gândea altul, confundând conflictul acela, mult timp, cu manifestarea vinovăției sale în legătură cu păcate atât reale, cât și imaginare. Și într-o zi oribilă își dăduse seama, trădat de pasiunea sa, că *el* devenea mesajul.

Până să se trezească Saul, Charlie nu mai era; nu lăsase nici măcar un bilet. Dar un bilet ar fi părut sentimental, iar Charlie era genul ce nu ar fi îngăduit un asemenea soi de lumină.

După-amiază, o văzu pe Gloria umblând pe plajă, îi făcu semn din mână, fără să fie sigur că-l văzuse până ce ea nu-și schimbă drumul ca să se apropie încet-încet. Se părea că nu voia să se arate prea interesată în a sta de vorbă cu el. Poate încălca vreun cod al fetelor.

Astupa gropile pe care șobolanii aceia cu platoșă le săpaseră prin grădină. Gropile, care aveau aproximativ forma boturilor lor, îl amuzau. Nu putea spune de ce. Însă munca îl înveselea într-un fel inform, lipsit de motiv. Și mai bine încă, gemenii, Henry și Suzanne, întârziau mult.

Ziua se făcuse uluitor de frumoasă, după ce debutase cu nori. Marea avea o nuanță limpede de albastru, era vibrantă în mișcarea prin care lovea umbrele opace ale algelor scufundate. Chiar la capătul unui orizont neted, din ce în ce mai albastru, jetul arogant al unui avion trimitea semnale disprețuitoare rezidenților coastei uitate. Mult mai aproape de casă, Saul

încercă să ignore stâncile unse cu găinațul alb al cormoranilor.

— De ce nu faci ceva cu animalele alea, tatu? întrebă Gloria când ajunse, într-un târziu, lângă far.

Probabil se abătuse de la drumul drept, distrasă de comorile găsite prin ghemotoacele de alge aduse de ape pe plajă.

— Îmi plac, îi zise.

— Jim bătrânul zice că-s dăunători.

Jim bătrânul. Uneori i se părea că ea aducea vorba de Jim bătrânul ori de câte ori ținea morțiș să rămână pe-a ei. Jim locuia pe unul dintre zecile de drumeaguri neasfaltate, la capătul unui labirint, într-o superbă colibă aflată lângă un punct ilegal de depozitare a unor recipiente cu reziduuri chimice. Nu știa nimeni cu ce se ocupase înainte să eșueze pe coasta uitată, dar acum servea de proprietar ad-hoc al barului din sat, care se tot închidea și deschidea periodic.

— Așa zice Jim, ha?

Asigurându-se că bătucește bine pământul, cu toate că se simțea ciudat de obosit. Încă o furtună și avea să se aleagă cu o groază de șanțuri de eroziune.

— Sunt șobolani cu platoșă.

— Iar pescărușii sunt șobolani cu aripi?

— Ce? Ai putea pune capcane, să știi.

— Sunt prea isteți pentru capcane.

Încet, privindu-l dintr-o parte:

— Nu cred că-i adevărat, Saul.

Când îi spunea Saul, el știa prea bine că s-ar putea să dea de bucluc. Dar de ce să n-o pățească un pic? Plus că avea nevoie de-o pauză, prea tare asuda.

— Într-o zi, zise sprijinit în lopată, au ajuns până la geamul de la bucătărie punându-se unii peste alții și deschizând ivărul cu botul.

— O piramidă de tatu!

Apoi, recuperându-și precauția tinerească:

— Cred că nici asta nu-i adevărat.

Adevărul era că lui Saul îi plăceau acești tatu. I se păreau caraghioși – poznași, însă sinceri. Citise într-o carte despre natură că tatu „înotau” mergând pe fundul râurilor, ținându-și răsuflarea, un detaliu care îl captivase.

— Pot fi cam neplăcuți, recunoscu. Așa că ai probabil dreptate.

Știa că, dacă nu face o concesie mică, avea să-l facă cu ou și cu oțet.

— Jim bătrânul zice că ești nebun fiindcă ai văzut un cangur pe-aici.

— Poate ar trebui să nu te mai duci pe la Jim bătrânul.

— Nu m-am dus. Locuiește într-o cocioabă. A venit el s-o vadă pe mama.

— Venise la doctor. Se simți cuprins de un sentiment de ușurare sau era doar sudoare rece de la efort. Nu că ar fi fost ceva în neregulă cu Jim, însă îl apăsa gândul că ea se preumbla pe acolo, atât de curajoasă și de capul ei. Cu toate că Charlie îi zisese lui Saul, de mai multe ori, că Gloria cunoștea zona mai bine decât el.

— Așadar, ai văzut un cangur?

Dumnezeule, asta însemna să ai copii?

— Nu chiar. Am văzut ceva care *arăta* a cangur.

Localnicii încă mai făceau glume în privința asta, însă el se jura că-l văzuse, îl văzuse ca pe o străfulgerare în acel prim an, când fusese extaziat de explorarea atâtor poteci noi, necunoscute.

— A, era să uit. Am venit cu un motiv, zise ea.

— Da?

— Jim bătrânul a zis că a auzit la radio că insula a luat foc, și vreau să mă uit mai bine la el din vârful farului. Cu telescopul?

— Ce? făcu el scăpând lopata. Cum adică insula a luat foc?

Nu mai era nimeni pe-acolo acum, în afara membrilor Brigăzii Ușoare, din câte știa el, însă o parte a slujbei sale era să raporteze incidente precum incendiile.

— Nu *toată chestia*, zise ea, doar o parte. Lasă-mă să mă uit. E cu fum și de toate.

Așa că urcară, după ce Saul insistă ca ea să-l ia de mână, ceea ce fetița făcu, strângându-l puternic și lipicios, și-i ceru să aibă grijă la scară, întrebându-se totodată dacă ar fi trebuit să sune pe cineva în privința focului înainte de a confirma.

Ajunși în vârf, după ce trase draperia sistemului optic și se uită prin telescop, desemnat în principiu privitului cerului, Saul descoperi că fata avusese dreptate: insula era în flăcări. Ori, mai degrabă, vârful farului ruinat era în flăcări – la câțiva kilometri distanță, dar limpede văzut prin telescop. O tentă de roșu, dar mai ales fum întunecat. Ca un rug funerar.

— Crezi că o fi murit cineva?

— Nu-i nimeni acolo.

În afară de „ciudați”, cum zicea Gloria.

— Atunci cine a pus focul?

— Nu l-a pus nimeni. Poate așa s-a întâmplat.

Dar el nu crede una ca asta. A văzut pălălăi mari, nori de fum. Să facă asta parte dintr-un incendiu controlat?

— Pot să mă mai uit?

— Sigur.

Chiar și după ce-a lăsat-o pe Gloria la telescop, lui Saul i se pare că vede vinișoare subțiri de fum la orizont, dar este probabil o iluzie.

Stranietatea nu era ceva nou în Insula Eșecului. Dacă îl ascultai pe Jim bătrânul, sau pe alți localnici, mitul coastei uitate a inclus întotdeauna insula aceea, chiar înainte ca ultimele încercări de a stabili acolo o așezare să eșueze. Piatra și lemnul clădirilor orașului, aspre și nefinisate, pustiul de pe insulă, felul în care contururile plajelor începuseră să se schimbe chiar în timp ce farul era în construcție, cu atâta vreme în urmă, toate păruseră să-i prezică soarta.

Sistemul optic de la farul lui a aparținut mai înainte turnului dărăpănat de pe insulă. În ochii unora asta înseamnă că vreun ghinion esențial a urmat lentilelor aduse pe coastă, poate din cauza legendei mutării sistemului optic de patru tone, când se întețise din senin o furtună și cerul fusese brăzdat de fulgere, iar sistemul optic aproape că scufundase vasul care-l purta și că dusese la fund lumina care l-ar fi putut salva.

În vreme ce Gloria era lipită de telescop, Saul observă ceva neobișnuit pe podea, aproape de postamentul sistemului optic, pe latura ce dădea către mare. O grămăjoară minusculă de sticlă, sclipind pe scândurile închise la culoare. Ce mama naibii? Oare spărsese vreun bec Brigada Ușoară? îi veni, apoi, un alt gând, și se gheboșă puțintel, trăgând acoperământul lentilelor exact deasupra fragmentelor de sticlă. Și, cum să nu, descoperi o fisură acolo unde sticla intra în contact cu montura. Era aproape cum își imaginase el că ar arăta o gaură de ieșire a unui glonț, doar că mai mică. Examină „ieșirea”, cum o și numea în gând. Crăpăturile abia sesizabile, întinzându-se pe sticlă, aduceau cu rădăcinile unei plante. Alte pagube nu observă la suprafața aceea netedă, fractală.

Nu-și dădea seama dacă să se înfurie sau să adauge asta, pur și simplu, pe lista de reparații, de vreme ce n-avea să afecteze funcționarea lentilelor. Oare o făcuseră Henry și Suzanne, intenționat sau din neîndemânare ori din greșeală? Nu reușea să se dezbare de senzația că existau niște conexiuni ascunse, că ceva scăpase din spațiul acela.

Răsunetul unor pași în spate, sunetul unor voci – două rânduri de pași, două voci. Brigada Ușoară, Henry și Suzanne. Din impuls, așeză iarăși acoperitoarea și răspândi bucățelele de sticlă cu bocancul, lucru care-l făcu să se simtă, într-un fel nefiresc, complice.

Când apărură în cele din urmă, Saul n-o putu învinovăți pe Gloria pentru felul în care îi privea – holbată ca o pisică sălbatică, cu mustățile zbârlite, din poziția ei de la telescop. Așa se simțea și el.

Henry era iarăși îmbrăcat ca de ieșit în oraș. Suzanne părea încordată, poate fiindcă de data asta ea căra grosul echipamentului.

— Ați întârziat, zise fără a-și putea stăpâni o nuanță dezaprobatoare în voce.

Henry ținea de mâner ceva ce părea o trusă metalică de unelte, în mâna stângă, și o legăna ușurel înainte și înapoi.

— Aia ce-i?

Saul n-o mai văzuse înainte.

— A, nimic, Saul, zise Henry zâmbind larg, ca de obicei. Niște scule. Șurubelnițe, din astea. Ca un meșter.

Sau ca și cineva ce lua mostre din niște lentile de prima clasă, care izbutiseră să evite vandalizarea vreme de mai bine de un veac.

Observând, se pare, ostilitatea Gloriei, Suzanne lăsă pe podea valiza și cutia de carton pe care le ducea și se aplecă spre telescop, zicând:

— Ce fată dulce. Ai vrea o acadea pe băț?

Și scoase la iveală ca prin minune din urechea Gloriei o acadea, cu gesturile excesiv de dramatice ale unui magician amator.

O privire cercetătoare, ostilă din partea Gloriei.

— Nu, ne uităm la cum arde insula.

Își puse ochiul la telescop iarăși, disprețuitoare.

— E un foc, da, zise imperturbabil Henry, în vreme ce

Suzanne revenea alături de el.

Un zăngănit slab când așează trusa de scule lângă celălalt echipament.

— Ce știi despre el? întrebă Saul, deși acum îi veneau în minte multe alte întrebări.

— Ce știu despre el? Un accident regretabil. Cred că n-am căpătat niciodată insignele potrivite la cercetași, da? N-a fost rănit nimeni, din fericire, în această fermecătoare zi, și oricum avem de gând să plecăm de-acolo foarte curând.

— Să plecați? făcu Saul, deodată plin de speranță. Închideți prăvălia?

Expresia lui Henry era mai puțin prietenoasă acum decât fusese cu un moment în urmă.

— Doar de pe insulă. Ce căutăm noi nu e acolo.

Încrezut, ca și cum se bucura să țină un secret pe care n-avea să-l împărtășească cu Saul. Chestia nu-i pică bine lui Saul, care îndată se și înfurie.

— Ce tot căutați? Ceva care v-ar face să-mi stricați lentilele?

Francheța sa o făcu pe Suzanne să tresară. Nu voia să-i întâlnească privirea lui Saul.

— Nu ne-am atins de lentile, zise Henry. N-am făcut nimic, așa-i Suzanne?

— Nu, nu ne-am atinge de lentile, zise Suzanne pe un ton înfricoșat.

I se păru că Suzanne protesta prea mult.

Saul ezită. Să le arate locul de pe lentilă care fusese avariat? Nu prea voia. Dacă o făcuseră, ar fi mințit, iar dacă n-o făcuseră, le-ar fi atras atenția într-acolo. Și nici nu voia să se ia la ceartă cu Gloria prin preajmă. Așa c-o lăsă baltă și, cu ceva greutate, o smulse pe Gloria de la telescop, știind că ascultase în tot acel timp.

Jos, în bucătărie, sună la pompierii din Bleakersville, care îi spuseră că știau de incendiul de pe insulă, că nu era o amenințare pentru nimeni, făcându-l să se simtă și cam neghiob pe parcurs, fiindcă așa se purtau cu oamenii de pe coastă. Sau erau morți de plictiseală.

Gloria stătea pe un scaun la masă, rozând absentă dintr-un baton de zahăr pe care i-l dăduse. Își închipuise că probabil voise acadeaua pe băț.

— Du-te acasă. După ce ai terminat.

Nu putea formula în cuvinte, dar voia s-o știe departe de far în momentul acela. Charlie l-ar fi numit irațional, emotiv, ar fi zis că nu gândește limpede. Dar amestecul ăsta de incendiu, lentile avariate și dispoziție stranie a lui Suzanne... pur și simplu n-o voia pe Gloria acolo.

Însă Gloria se încăpățâna, de parcă asta ar fi fost un soi de dar care i se oferise odată cu batonul de zahăr.

— Saul, ești prietenul meu, zise, dar nu ești șeful meu.

O zisese pur și simplu, ca pe un lucru pe care el ar fi trebuit deja să-l știe, care nici nu mai trebuia rostit.

Bărbatul se întrebă dacă mama Gloriei zisese asta – mai mult decât o dată. Fără chef, trebui să admită că era adevărat. Nu era nici șeful lui Henry ori, de fapt, al cuiva. Clișeul groaznic de plictisitor dar adevărat îi veni în minte. *Vezi-ți de curtea ta.*

Așa că încuviință din cap, admițându-și înfrângerea. Fata putea să facă tot ce voia să facă. Toți puteau, așa că trebuia să se obișnuiască cu ideea. Sfârșitul de săptămână, cel puțin, se apropia repede. Avea de gând să meargă cu Charlie la Bleakersville, cu mașina, să vadă cum stau lucrurile cu un local nou numit Chipper’s Star Lanes, unde-i plăcea mult unui prieten de-al lui Charlie. Avea un teren de minigolf care-i plăcea lui Charlie, și nu-l deranja nici bowlingul, deși cel mai mult și mai mult lui Saul îi plăcea că aveau permis de desfacere pentru băuturi alcoolice și un bar în spate.

La doar o oră după aceea, Henry și Suzanne coborâră iarăși – observă mai întâi scârțâitul treptelor, apoi văzu, pe geamul bucătăriei, cum pășeau repetitiv, coborând spre parter.

Ar fi stat înăuntru, lăsându-i cu ale lor, însă câteva minute mai târziu Brad Delfino, un voluntar care mai dădea câte o mână de ajutor pe la far, își opri camioneta pe aleea de acces. Deja, înainte să se oprească complet, Brad îi și făcea din mână lui Henry, și cumva Saul nu voia ca Brigada Ușoară să vorbească cu Brad dacă nu era și el prezent. Brad era un muzician dintr-o trupă locală căruia îi plăcea să bea și să trăncănească în urechile oricui îl asculta. Uneori dădea de belea; munca făcută când și când pe la far trecea drept serviciu în folosul comunității pe coasta uitată.

— Ai auzit de foc? zise Brad când Saul îl întâmpină în parcare.

— Da, zise fără chef Saul, am auzit.

Sigur că Brad știa, altfel de ce ar fi apărut în clipa aceea?

Vedea acum că Henry și Suzanne pozau necontenit fiecare bucățică din terenul împrejmuit. Completând harababura, Gloria îl observase și venea spre el săltând și scoțând sunete ca de lătrat, cum mai avea obiceiul câteodată. Fiindcă știa că nu le suportă.

— Știi ce s-a întâmplat? întrebă Brad.

— La fel ca tine. Pompierii zic, totuși, că nu-i nicio problemă.

Ceva i se schimba în ton când vorbea cu Brad, rostea cuvintele cu o anume tărăgănare sudistă care-l irita.

— Dar pot totuși să urc și să mă uit cu telescopul?

La fel de nerăbdător ca Gloria să arunce o privire asupra singurului eveniment interesant al zilei.

Însă, până să apuce Saul să răspundă, Henry și Suzanne ajunseseră la ei.

— E timpul pentru o poză, zise Suzanne cu un zâmbet larg.

Avea un teleobiectiv destul de voluminos atașat la aparat, iar cureaua lată pe care și-o petrecuse pe după gât îi dădea un aspect și mai copilăresc încă.

— De ce vrei poză? vru Gloria să știe.

Și Saul ar fi întrebat la fel.

— Pentru arhivele noastre, zise Suzanne cu un zâmbet larg, devorator. Realizăm o hartă foto a zonei și înregistrăm și oamenii care locuiesc aici. Plus că, știi, e o zi tare frumoasă.

Numai că se cam înnorase de-acum, se întindea cenușiul unor nori ce aveau probabil să-și lepede apa pe continent, nu aici.

— Da, ce-ai zice de-o poză cu tine, asistentul tău… și fata, presupun, zise Henry ignorând-o pe Gloria.

Îl cerceta cu privirea pe Saul cu o intensitate care-l stânjenea.

— Nu sunt sigur, zise Saul, ezitând fără să aibă alt motiv în afara insistenței lor.

Mai voia și să se dezbare cumva de Brad, care nu era defel într-o poziție atât de formală precum cea de „asistent.”

— *Eu* sunt sigură, mormăi Gloria și îi țintui cu privirea.

Suzanne încercă s-o mângâie pe creștet. Gloria păru, inițial, că ar vrea să-i muște mâna, apoi, încă jucându-și rolul de câine, se mulțumi să mârâie și să se ferească.

Henry veni aproape de Saul.

— Ce-ar fi o fotografie a farului fără paznicul său? întrebă, dar nu era tocmai o întrebare.

— O imagine mai bună?

— Erai predicator în zona nordică odată, știu, zise Henry. Dar dacă îți faci griji din cauza celor pe care i-ai lăsat în urmă acolo, n-ai de ce… nu-i pentru publicare.

Asta îl scoase din sărite.

— De unde știi asta? zise Saul.

Însă pe Brad dezvăluirea aceea îl stimulase, așa că se băgă înainte ca Henry să apuce să răspundă.

— Mda, Saul ăsta, frăție, e-un bandit adevărat. E căutat în zece state. Dacă i-ai făcut o poză, gata, s-a terminat cu el.

Chiar conta o poză? Chiar dacă lăsase lucruri neisprăvite prin nord, nu fugise, nu tocmai, și nici nu erau șanse prea mari ca fotografia să ajungă prin ziare.

Vântul se întețea. În loc să stea la discuții, Saul își scoase din buzunarul de la spate șapca, gândindu-se că avea să-l deghizeze întru câtva, cu toate că de ce i-ar fi trebuit deghizare? Un gând irațional. Probabil că nu primul gând irațional al unui paznic de far, pe coasta uitată.

— Zâmbiți, vă rog. Ziceți „fără secrete”. Număr până la trei.

Fără secrete?

Brad decisese să-și asume o postură stoică, despre care Saul presupuse că putea fi o formă de a-și râde de el. Gloria, teatrală, îi făcu să aștepte să-și tragă peste cap gluga hanoracului și apoi o zbughi către stânci ca formă de protest, sigură că Suzanne n-avea să o poată prinde în cadru. Odată ajunsă la stânci, se cățără pe ele, apoi se răsuci și începu să coboare, chiuind de încântare și țipând, fără vreun motiv anume:

— Sunt un monstru! Sunt un monstru!

Numărătoarea până la trei începu, Suzanne tăcu și înlemni, îndoindu-și genunchii de parcă ar fi fost pe puntea unei nave pe mare. Dădu semnalul.

— Fără secrete! rosti înainte de vreme Brad, cu un entuziasm pe care ar fi putut să-l regrete, date fiind antecedentele de consum de droguri.

Apoi se declanșă blițul, lăsându-l pe Saul cu ochii plini de punctulețe negre, mișcătoare, care părură să dureze mai mult decât ar fi fost normal.

0005: CONTROL

Explodaseră, propulsați pe coridorul acela teribil dintre lume

și Aria X, și nimeriseră într-un loc fără aer care-l buimăcise pe Control, până ce se izbise de corpul Păsării Rare, al cărei trup îl împingea pe al lui, iar greutatea rucsacului, ce-l trăgea în jos, îl silise să lupte împotriva apăsării a ceva ce ochii săi arși și gâtul încleștat îi spuneau că e apă de mare. Izbutise să închidă la loc gura pe care-o căscase de uimire, să ignore bulbucii ce se ridicau iute împrejur, deasupra creștetului său. Reușise să-și stăvilească panica și țipetele, să îndure senzația că e sfârtecat de mii de suprafețe aspre-moi – aducând mult cu ușa care devenise perete – care-i despicau pielea de pe brațe, de pe picioare, făcându-l să fie convins că se materializase într-o tornadă de cuțite lucitoare – cu Whitby și Lowry, și Grace, și maică-sa spioana, și toată gașca afurisită de la Divizia Sudică strigând la unison cuvântul *sari!* prin miile de cioburi argintii. Chiar în clipa în care plămânii îi fuseseră potopiți de apă. Chiar în clipa în care se zbătuse să scape de rănița cea trădătoare, însă fără a dori să lase pierzaniei documentul lui Whitby aflat înăuntru, se zbătu să prindă paginile în pumn, cu câteva dintre acestea țâșnind în sus, ridicate de apa învârtejită, în vreme ce restul se cufundaseră în bezna de dedesubt, împreună cu rănița: un ghemotoc cărnos într-un cavou lichid.

O văzuse ca prin ceață pe Pasărea Rară, țâșnind în sus pe lângă el, spre un halou reflectat în unde, aducând cu un ou galben, licăritor, ce putea fi sau putea să nu fie soarele. În vreme ce el încă absorbea apă, aflat în cercul cuțitelor ce se învârteau și-l priveau opace, cu ochi plini de reproș. Buimăcit de paginile rotitoare ce pluteau deasupra sau dedesubtul său, care i se prindeau de haine, care se despărțeau în vârtejuri miniaturale pentru a se alătura apoi vortexului. Pentru o clipă, un moment trecător, reuși să se uite la un rând scris pe o foaie, simțind că se sufocă, simțind cum boturi teșite i se izbesc în piept.

Abia când un leviatan adevărat apăru, creierul său privat de oxigen izbuti să priceapă că ieșiseră într-un banc de pești, un fel de știuci-de-mare care erau tulburate de un prădător mai voluminos. Fusese ca o cădere în abis, o oribilă pustiire… spațiul închizându-se rapid în vreme ce rechinul enorm accelera prin vârtej, anihilând pești, răspândind un nor stacojiu. Un fel de megalodon. Lowry într-o altă formă… cu aerul ieșindu-i în bule mici pe gură, ca o suită de minciuni minuscule despre lumea ce

decisese să-l condamne la extincție.

„Lowry”, care lăsa în urma lui o dâră de viscere, venise atât de aproape de Control, care urca spre suprafață, încât fața i se frecă de branhiile creaturii. Un freamăt, un plescăit mai ascuțit și mai aspru decât și-ar fi imaginat, vuietul în ureche, gâlgâitul apei expulzate cu putere și ochiul acela imens însă ciudat de delicat, în stânga lui, privindu-l țintă. Apoi stomacul i se izbise de trupul peștelui, mijlocul învinețit îi fusese plesnit de o lovitură de coadă, își simțise capul vuind, simțise că se pierde în unde, că nu-și mai poate opri gura să se deschidă, văzuse cum punctul galben al soarelui se micșorează deasupra. *Pune mâna pe armă, Control, zicea bunicul lui. Ia-o de sub scaun. Apoi sari.*

Avea oare Lowry, sau cineva, vreo expresie care să-l salveze?

Consolidarea autorității.

Nu există recompensă în risc.

Plutesc și tot plutesc.

Paralizia nu este o analiză convingătoare.

Doar că era. Și, din zbatere și freamăt, din învălmășeala dimprejurul său, o mână familiară îl apucase de talie și-l smucise în sus. Așadar nu era doar un ghem de amintiri confuze, un trup învinețit, un cifru, ci se părea că era ceva ce merita salvat, că era cineva pe cale să fie salvat.

Picioarele i se opintiseră în nimic, ca ale unui spânzurat, în vreme ce peștele făcuse încă un ocol, dând să se apropie, cu corpul izbit de o sută de boturi netede-aspre, acoperit de torentul de corpuri ce țâșneau drept în sus, respins de carnea continuă, ce se încleșta în jurul său precum niște fălci din care ar fi putut sau nu să scape.

Apoi ajunseseră pe țărm și, nu știa de ce, se trezise că Pasărea Rară îl săruta. Îl săruta cu putere, strivindu-i buzele, atingându-i pieptul și, când deschisese ochii și o privise, îl silise să se întoarcă pe-o parte. Din el apa țâșnise, apoi picurase, și iată-l sprijinindu-se singur în brațe, holbându-se în nisipul ud, privind tunelele minuscule ale viermilor de nisip în vreme ce unda mării îi atingea palmele și se retrăgea.

Stând așa, lungit pe o parte, vedea în depărtare clădirea farului. Însă, de parcă i-ar fi ghicit gândul, Pasărea Rară spusese:

— Nu mergem acolo. Mergem pe insulă.

Și așa, într-o clipă, pierduse controlul.

Acum, în ziua a patra de la sosirea în Aria X, Control o urma pe Pasărea Rară prin iarba înaltă, buimac, perplex, bolnav, ostenit – noaptea era atât de potopită de insecte încât îi era greu, cu atâta gălăgie și bâzâială, să doarmă. În acest timp, în gândurile sale începuse să se formeze o zonă întunecată, vastă, ce se întindea peste lumea din afara Ariei X ca o peliculă de apă prelingându-se din fundul unei sticle fisurate.

Și mai rea încă era atracția gravitațională pe care o exercita Pasărea Rară asupra lui, cu toate că femeia se arătase indiferentă, deși se lipeau câteodată unul de altul, noaptea, pentru căldură. Neașteptata delicatețe și delirul acelei atingeri accidentale. Însă mesajul ei, transmis în momentul în care depășise o anumită limită, făcând-o să se depărteze de el, fusese limpede și absolut. Așa că revenise și el la a se gândi pe el însuși drept Control, din necesitate, pentru a regăsi o anumită distanță, o anumită doză de obiectivitate. Ca să și-o poată imagina iarăși în camera de anchetă de la Divizia Sudică și să se poată imagina pe el urmărind-o de după geamul opacizat.

— Cum poți fi așa de voioasă? o întrebase după ce ea luase notă, într-un fel foarte energic, de proviziile lor mici de apă și mâncare, după care arătase cu degetul un soi de rândunică despre care zisese că în restul lumii dispăruse, cu vocea animată de un extaz aproape religios.

— Fiindcă sunt vie, replicase ea. Fiindcă mă plimb prin natură într-o zi frumoasă.

Acestea însoțite de o privire piezișă, care-l făcuse să creadă că femeia se întreba dacă nu cumva el o ține pe loc. O privire care-l făcuse să-și dea seama că țelurile ei era posibil să nu fie și ale sale, că drumurile lor se întâlniseră, poate, doar pentru a se despărți și că trebuia să fie pregătit pentru asta. I se preumblau prin minte amintiri cu misiuni de teren sfârșite prost. Amintiri cu maică-sa zicând: „Traumele operaționale de pe urma unui eveniment anume pot stărui în minte ca o fantomă”. Iar el începuse să se întrebe dacă nu cumva până și cele mai banale lucruri spuse de ea nu aveau cumva un înțeles sau scop ascuns.

Libertatea te poate duce departe de ceea ce cauți, nu aproape. Era ceva ce învăța aici, unde nu mai avea sens colectarea standard de informații, în mijlocul unei naturi sălbatice pe care n-o înțelegea. Era la fel de pregătit pentru Aria X, își dădea seama, cam cât era și pentru Pasărea Rară și poate

că, până la urmă, era vorba despre același lucru. Fiindcă existau singuri împreună, urmând o cărare ce șerpuia printre lacuri sufocate de stufărișuri, ce puteau fi negre ca de catran ori la fel de verzi precum copacii reflectați în ape, adunați în pâlcuri prin stuf… și era în sfârșit liber s-o întrebe tot ce poftea, însă nu făcea asta. Fiindcă nu prea mai avea importanță.

Prefera, deci, să-și vâre mâna din când în când în buzunarul gecii și să strângă în pumn mica sculptură a tatălui său, luată de pe policioara căsuței de pe dealul din Hedley. Liniile ei fine, felul în care granulația lemnului, sub vopsea, era cât pe ce să se prefacă într-o așchie, toate asta îl liniștea. Sculptura unei pisici, aleasă pentru a-i reaminti de pierdutul Chorry, care fără îndoială că vâna cu încântare șobolani prin tufe.

Prefera deci, agasat de greutatea cu care îl apăsau, să se cufunde în reexaminarea, iarăși și iarăși, a paginilor salvate din raportul lui Whitby, paginile „despre specificul local”, deși erau mai personale de-atât. O ancoră, o proptea pentru amintirea restului manuscrisului, pierdut în apele mării. Dacă folosea paginile acelea ca să vorbească cu Pasărea Rară, asta era în parte ca să-și aline sau să-și abată gândul de la apropierea ei și de la felul în care stufărișurile interminabile, aerul proaspăt, cerul albastru conspirau toate ca să facă lumea reală un loc depărtat, neimportant, un vis. Când, de fapt, lumea aceea era lucrul de căpătâi.

Acolo, pe undeva, maică-sa se lupta la Centru pentru cariera sa, un act sinonim cu lupta împotriva cuprinderii de Aria X. Tot acolo se deschiseseră fronturi noi, fiindcă Aria X se extindea acum în feluri care nu mai corespundeau cu caracteristicile sale inițiale. De unde să știe el? Poate că avioanele cădeau de pe cer, poate că această non-misiune, această *urmărire* a lui era de fapt un eșec din start.

Citând din raportul lui Whitby așa cum și-l amintea, parafrazând:

— Au dat ei, oare, sentința fără proces? Au hotărât că nu putea exista tratat sau negociere?

— S-ar putea să fie mai aproape de adevăr, de un fel de adevăr, răspunse Pasărea Rară.

Trecuse de amiază de-acum și cerul căpătase o nuanță mai închisă de albastru, brăzdat de nori lungi și înguști. Mlaștina era plină de forfotă și ciripit de păsări.

— Condamnați de un tribunal extraterestru, zise Control.

— Puțin probabil. Indiferență.

— Și despre asta zice aici: „N-ar fi asta umilirea finală a condiției umane? Ca păsările și copacii, vulpea și iepurele, lupul și căprioara… să atingă un punct la care nici nu ne mai observă măcar, fiindcă suntem transformați”.

O altă frază pe care și-o amintea pe jumătate, realul devenind pe jumătate real. Însă tatăl lui prețuise nu atât autenticitatea, cât îndrăzneala exprimării.

— Vezi căprioara aceea, de după canal? Cu siguranță ne observă.

— Ne observă sau ne *observă?*

Oricare dintre scenarii ar fi oripilat-o pe maică-sa spioana, care nu se înțelesese niciodată prea bine cu natura. De fapt, nimeni din familie nu prea avusese de-a face cu asta. Nu-și amintea să fi făcut cu ei vreo ieșire adevărată prin codri, doar pescuit pe lacuri și stat prin cabane, la foc, pe timp de iarnă. Oare se mai pierduse vreodată?

— Pretindem că-i vorba despre prima variantă, de vreme ce nu putem face nimic în privința celei de-a doua.

— Sau asta, zise Control. Sau asta: „Ori ne-am întors în timp și suntem completați de vreo creatură sau impuls din trecut, fiindcă ne-am oprit definitiv din mișcare.”

— O prostie, zise Pasărea Rară, neputând să nu muște momeala. Locurile naturale nu sunt diferite de orașele oamenilor. Cele vechi există alături de cele noi. Speciile invazive se integrează sau dau deoparte speciile native. Peisajul pe care-l vezi în jur e ca și cum ai vedea o catedrală alături de un zgârie-nori. Nu crezi tâmpeniile alea, sper?

Îi aruncă o privire pe care și-o dorea sfidătoare, una din care să nu rezulte că începuse să se îndoiască de Whitby, deși continua să recite evanghelia după Whitby. Lăsase deoparte părți care-ar fi putut duce la ceva mai substanțial, ca să se poată gândi la ele un pic mai mult, să le poată contamina cu propriile sale păreri.

— Încerc să separ chestiile fără sens de cele folositoare. Încerc să progresez cumva cât o ținem cu drumul spre insulă.

Nu se putuse abține să nu insinueze niște venin în cuvântul *insulă*. Bunicul Jack s-ar fi simțit la fel în privința insulei, ar fi fost agitat, încordat, i-ar fi rezistat cât ar fi putut Păsării Rare.

— A ajuns vreo expediție pe insulă, vreodată? întrebă ea, și în întrebare Control recunoscu o încercare de deviere de la subiect.

— Dacă da, la Divizia Sudică nu se știa nimic despre asta. Nu era o prioritate.

Poate că nu se puteau preocupa de atât de multe deodată.

— De ce accentul pe far, pe anomalia topografică și nu pe insulă?

— Pe fosta directoare ar trebui s-o întrebi. Sau pe Lowry.

— Nu l-am cunoscut pe Lowry, zise ea ca și cum asta ar fi fost o dovadă a inexistenței acestuia.

Adevărul era că și lui Control i se părea ireal Lowry când îi rostea numele în acest loc. Însă Lowry se împotrivea totuși să fie dat deoparte, neluat în seamă, și continua să plutească pe-acolo, să fie zărit cu coada ochiului, ca un fel de fir de praf maiestuos, demonic. Se manifesta ori de câte ori își făcea griji că ar putea fi încă într-o misiune ce-i fusese implantată atât de adânc în țeastă încât n-o mai putea scoate. Comenzi necunoscute, mesaje, imperative, impulsuri care nu erau ale lui, care puteau fi activate de alții.

— Gândim în termeni mecanici, nu animali. Dușmanul nu dă nicio atenție mașinilor.

Îi plăcea cuvântul *dușman* – îi cristaliza și-i concentra atenția mai mult decât „Aria X”. Aria X era un fenomen ce afecta umanitatea ca un eveniment meteorologic, însă *dușman* avea intenție și intensitate.

Pe ea o bufni râsul la *mecanici, nu animali*.

— Ba înțelege cât se poate de bine și dă atenție mașinilor. Le înțelege mai bine decât noi.

Se opri ca să-l privească în față, ca să apese pe vorbele rostite; ceva, un fel de furie, emana din ea.

— N-ai priceput că ceea ce provoacă asta poate manipula genomul, poate înfăptui miracole de imitare și biologie? Știe ce să facă cu molecule și membrane celulare, se poate *uita prin lucruri* și apoi se poate retrage. Că, pentru entitatea asta, un telefon mobil, să zicem, e la fel de simplu ca o săgeată cu vârf de cremene, că entitatea operează cu simțuri atât de complexe și de rafinate, că uneltele de care ne-am înconjurat noi, mijloacele cu care măsurăm noi universul sunt pentru ea, probabil, dovezi ale naturii noastre primitive. Poate nici nu crede

că avem conștiință sau liber-arbitru – nu în felul în care măsoară ea asemenea lucruri.

— Dacă așa stau lucrurile, de ce ne dă totuși atenție cât de cât?

— Probabil că ne acordă cea mai scăzută atenție cu putință.

Ai ceva vârât înspre coada ochiului și nu poți scoate?

— Deci s-o lăsăm baltă. Să ne stabilim pe insulă, să ne facem pălării de frunze și să pescuim în mare.

Să construiască o casă din coastele unuia dintre leviatanii din visele lui. Să asculte muzică de dans produsă local, sorbind rachiu distilat din ierburi toxice. Să întoarcă spatele lumii reale, fiindcă aceasta nu mai există.

Ignorându-l, ea zise:

— O balenă poate răni o altă balenă cu sonarul. O balenă poate vorbi cu o alta la o distanță de nouăzeci de kilometri de ocean. O balenă e la fel de inteligentă ca și noi, numai că într-un fel pe care nu-l putem măsura sau pricepe. Fiindcă suntem niște instrumente incredibil de imprecise.

Din nou ideea asta.

— Sau tu, cel puțin, ești.

Poate că nu rostise asta printre dinți, poate doar își imaginase el.

— Îi ții partea entității, zise. O placi.

Un atac ieftin de la care nu se putuse abține.

Prea adesea, în ultimele patru zile, se simțise ca și cum ar fi traversat una dintre dioramele de la muzeul de istorie naturală care îi plăcuseră atât de mult cândva – te puneau pe gânduri, te pasionau, dar nu erau tocmai reale, sau cel puțin nu erau pentru el. Chiar dacă efectele nu se manifestau încă, era invadat, infectat, reconstruit. Oare soarta lui era să devină o lighioană văicăreață prin stuf, apoi hrană pentru viermi?

— Erau multe chestii despre falsuri în notițele lui Whitby, zise ceva mai târziu, viclean, ca să o testeze.

Mai ales că atenția ei părea îndreptată într-altă parte și privirea mereu lipită de cer. Ca să vadă, poate, cât de puțin interesată putea să fie de propria-i condiție. Și mai era pe-acolo și o țârâ de ranchiună, pe care nu și-o putea stăvili. Fiindcă mersul pe insulă n-avea niciun sens.

Când ea nu spuse nimic, inventă un citat, simțindu-se vinovat îndată ce cuvintele îi ieșiră pe gură: „Sensul în care falsul

perfect devine lucrul pe care-l imită, printr-un proces straniu și totuși static, dezvăluie un anumit adevăr despre lume. Deși nu poate fi, prin definiție, cel original”.

Tot nicio reacție.

— Nu? Ce zici atunci de „Când te întâlnești cu tine însuți și vezi o dublură care ești tu, simți oare compătimire sau impulsul de a distruge copia? De a o socoti ireală și de a o face fărâme, ca pe ceva tras la indigo?”

Încă un citat fals, fiindcă Whitby nu adusese vorba despre dubluri – nici măcar o dată în tot afurisitul ăla de document.

Ea se opri și se întoarse spre el. Ca întotdeauna, lui Control îi veni greu să nu-și ferească ochii.

— De asta te temi, Control? zise fără pic de cruzime sau pasiune. Fiindcă aș putea să te hipnotizez.

— S-ar putea să fii și tu sensibilă la asta, zise dorind s-o abată de la acest gând.

Deși știa că era posibil să vină o vreme când să-i *trebuiască* hipnoza ei, cum o făcuse în tunelul ce dădea către Aria X. *Ia-mă de mână. Închide ochii.* Simțise asta de parcă s-ar fi târât necontenit de pe gura unui imens șarpe negru, părându-i-se că „vede” un sunet aspru ieșind din gâtlejul creaturii și că în toate părțile, în întunericul infinit care-l înconjura, se aflau leviatani ce-l priveau țintă.

— Nu sunt.

— Dar ești o dublură, copia, insistă el. Poate copia n-are aceleași mecanisme de apărare. Și tot nu știi de ce.

Atâta lucru îi spusese.

— Testează-mă, șuieră ea.

Se opri, îl privi în ochi, își lăsă pe jos rucsacul.

— Haide, fă-mi un test. Spune. Spune cuvintele care crezi tu că mă vor distruge.

— Nu vreau să te distrug, zise el încetișor, ferindu-și privirea.

— Sigur? spuse ea venind foarte aproape.

Îi simți sudoarea, îi văzu ridicarea umerilor, mâna stângă pe jumătate curbată.

— Sigur? repetă ea. De ce nu mă inoculezi, dacă nu ești foarte sigur? Ești deja prins între faptul că mă dorești și teama că nu sunt cu totul umană, așa e? Că sunt făcută de dușman. Trebuie să fie dușmanul. Și cu toate astea nu te poți abține.

— Te-am ajutat la Divizia Sudică, zise el.

— Nu mulțumi nimănui pentru că face ceea ce ar trebui. Tu mi-ai spus asta.

El, împleticindu-se, făcu un pas înapoi.

— Sunt aici, Pasăre Rară, am nimerit într-un loc unde nu voiam să ajung. Am urmat o persoană pe care nu sunt sigur că o cunosc.

Era încă un punct de reper pentru el și-i era ciudă pentru asta, nu voia. Dar nu se putea abține.

— Ce spui e rahat. Știi exact cine sunt – sau așa ar trebui. Te temi, exact ca mine, zise ea, iar Control știe că așa era.

Nu avea cum să se apere acolo de nimic.

— Nu cred că ești de partea dușmanului, zise, iar *dușman* sună de data asta aspru, nerezonabil. Și nu cred că ești o copie. Nu tocmai.

Exasperare, deși ea dădea înapoi acum, sau așa crezu el:

— Dar *sunt* o copie, John. Doar că nu una perfectă. Nu sunt ea. Ea nu este eu. Știi ce i-aș spune dacă aș ajunge față în față cu ea?

— Ce?

— I-aș spune așa: Ai făcut o groază de greșeli nenorocite, totuși te iubesc. Ești un dezastru și o revelație, dar eu nu pot fi niciuna din astea. Nu pot decât să-mi dau seama de unele chestii de una singură. Și după aia, din câte o cunosc, probabil că s-ar uita la mine ciudat și ar lua o mostră de țesut din mine.

Asta îl făcu să izbucnească într-un hohot de râs zgomotos. Își pocni genunchiul cu palma.

— Ai dreptate. Probabil că așa-i, exact asta ar face.

Se așeză pe jos, în vreme ce ea rămase unde se afla, rigidă ca o santinelă.

— Sunt depășit de situație aici. Sunt varză total. Chiar dacă am merge la far.

— Varză total, zise ea și zâmbi.

— Ciudat, nu? Un loc tare ciudat unde să te afli.

Să fie scos dintr-ale lui, deși nu voia asta. Mai calm, deodată, decât fusese de când ajunseseră aici, cu toate eșecurile atenuate și indistincte, puse dincolo de un alt fel de frontieră.

Ea îl măsură din priviri.

— Ar trebui să pornim mai departe, zise. Dar poți continua să citești.

Îi întinse o mână, iar forța strânsorii ei, când se puse pe

picioare, i se păru mai liniștitoare decât orice cuvinte.

— Dar e un dezastru nenorocit, zise. Îți citesc testamentul unui neghiob.

— Mai avem și altă distracție pe-aici?

— E drept.

Control nu-i povestise despre bizara încăpere a lui Whitby și nici despre bănuiala că Whitby funcționa ca punct de legătură cu Aria X. Nu-i spusese nimic despre acele momente ultime, disperate de la Divizia Sudică, atunci când frontiera se schimbase. Și, nespunându-i aceste lucruri Păsării Rare, ajunsese să înțeleagă mai bine minciunile maică-sii. Ea dorise să-și acopere miezul deciziilor ascunzând fapte sau diluându-le. Însă probabil că fusese îndeajuns de înțeleaptă să-și dea seama, indiferent de motivații, indiferent de labirintul de minciuni, că orice omisiune își lăsa acolo pecetea.

— Cum poate entitatea să se refacă, dacă nu prin acțiunile noastre? Viețile noastre? întrebă Whitby, făcându-și auzită vocea prin Control, cu toate că murise, sau și mai rău poate.

Însă ea nu-l asculta, fiindcă ceva de pe cer îi atrăsese iarăși atenția, și nu putea fi vorba despre berze. De data asta binoclul era la el și se uită iute, să vadă la ce privea ea. Când își dădu seama la ce, potrivi focusul lentilelor de câteva ori, nesigur că văzuse bine.

Dar văzuse.

Peste albastrul tot mai intens, sus, la înălțime, plutea ceva ce aducea cu niște fâșii rupte, boțite de panglică. Lungi, largi și străine. Fâșiile se întindeau sus, departe… Control se gândi la o pungă invizibilă de plastic ce fusese făcută bucăți, eviscerată, alungită și pusă să se întindă peste cer… doar că era mai groasă și era și *parte* din cer. Textura sa, felul în care exista și nu exista, îl făcu să se strângă în el, îi făcu mâna să tremure, să-i amorțească, îi făcu pielea să i se răcească, fiindcă îi aducea aminte de un perete care nu era perete. Un perete care respirase sub atingerea sa.

— La pământ! zise Pasărea Rară și-l sili să se lase în genunchi, lângă ea, în stuf. Își simțea acum, în el, strălucirea – ceva încordat, o strânsoare, o tragere ca și cum l-ar fi apucat cineva de piele, ca și cum l-ar fi tras către cerul care nu mai era doar un simplu cer. Tras într-acolo cu o asemenea putere, că s-ar fi ridicat în picioare dacă nu l-ar fi obligat Pasărea Rară, din

nou, să rămână la pământ. Stătu întins, simțindu-se recunoscător pentru greutatea ei, pe care o simțea alături, recunoscător că nu era singur acolo.

Întinzându-se peste cer, într-un chip îngrozitor – unduindu-se, plutind, ridicându-se iar, fâșia scoase o șoaptă înfiorătoare, care-i străpunse nu doar timpanele ci trupul întreg, de parcă niște particule mici din ceva material, fizic l-ar fi străbătut. Înjură, încremenit, alert, așteptând. „Liniile unduitoare care sunt și nu sunt acolo.” Un extras din raportul lui Whitby pe care nu-l citise cu voce tare, fiindcă nu-l înțelesese. Imagini din filmul făcut de prima expediție îi apărură în minte.

— Nu mișca, îi șopti la ureche Pasărea Rară. Nu mișca.

Îi apăra trupul cu trupul ei, încerca să facă să pară că el nici nu era acolo.

Încercă să-și țină respirația, să devină atât de nemișcat încât să pară că nici nu mai e viu. În vreme ce panglica se învârtejea, urcând către cer, o auzi din nou unduindu-se, plutind, ridicându-se, scoțând un sunet ca de velă în bătaia vântului și, riscând să arunce o privire, văzu ceva, o manifestare care încremenea văzduhul, și pentru un moment aerul se rigidiză ca o piele întărită, aproape casant, inflexibil.

Apoi, cu un salt și o ascensiune finale, după ce se apropiase mult prea mult, *prezența* se spulberă brusc, sau se prelinse afară din văzduh, iar cerul se făcu iarăși cum fusese.

N-avea cuvinte prin care să descrie ce se petrecuse, fie ale sale sau ale lui Whitby. Asta nu era o dioramă moartă. Nu era un schelet de om-fiară pe care nu-l cunoscuse. Totul părea posibil acum. Se putea întâmpla orice. Strânse în pumn sculptura ce-l înfățișa pe Chorry. Atât de tare că aproape își găuri pielea.

Rămaseră așa până ce peste cerul pe care Control îl socotea acum trădător se întinse umbra unei furtuni, și odată cu lumina cenușie veniră fulgerul și tunetul. Prin stropii de ploaie ce-i udară până la piele începură să se zvârcolească niște larve negre și alunecoase, dispărând în pământul din jur în vreme ce se străduiau să se adăpostească pe cât de bine puteau, uzi leoarcă, sub câțiva copaci gheboșați, înnegriți, cu frunzele ca niște pumnale. Larvele erau mai degrabă ca niște râulețe vii, cam de mărimea degetului său mic. Nu se putu opri să nu-și spună că veneau din acea fâșie de pe cer, că aceasta se dezintegrase cumva într-un milion de bucățele și că toate astea

făceau și ele parte din ecosistemul Ariei X.

— Ce crezi că o să devină? o întrebă.

— Ce devine totul pe-aici, zise ea, și asta nu era defel un răspuns.

După ce furtuna trecu, mlaștina se umplu de ciripeli și de bolborositul apei prin canale. Totul părea iarăși firesc. Poate că păpurișurile păreau ceva mai vibrante, copacii mai verzi, dar asta se datora doar luminii, ce venea de la un soare care părea la fel de depărtat ca și restul lumii.

După un timp, se ridicară în picioare. Și iarăși, după un timp, își văzură de drum, pășind acum mai aproape unul de celălalt.

0006: DIRECTOAREA

E un loc pe care, când erai mică, îl numeai punctul cel mai depărtat – cea mai mare distanță la care puteai ajunge, locul unde stăteai și puteai să pretinzi că ești singura persoană de pe lume. Când te duceai acolo erai neliniștită, dar îți oferea și un fel de pace, o senzație de siguranță. Dincolo de punctul acela, în orice direcție, te întorceai întotdeauna, și încă te întorci. Însă în acel moment, chiar și acum, cu Whitby alături, te afli într-o asemenea izolare încât pe kilometri întregi nu e nimic – și o simți. O simți cu tărie. Ai trecut de la a fi un pic iritată la a fi un pic obosită și ai ajuns la acest peisaj absolut nemișcat, unde stepa plină de tufe se transformă în mlaștină, cu un canal cu apă dulce folosind de tampon pentru smârcurile sărate și, în cele din urmă, se vede marea. Unde ai văzut vidre cândva, unde ai auzit țipetele culicilor. Tragi aer în piept și privești relaxată peisajul, pășești în lungul țărmului acestui paradis micuț, care-și trage seva din perfecta sa nemișcare. Pentru un timp nu-ți mai simți picioarele obosite și nu te mai temi de nimic, nici măcar de Aria X, și nu-ți mai încap în minte amintiri sau gânduri, nimic altceva decât momentul acesta, și următorul, și cel de după.

Însă, nu peste mult, senzația îți trece și, împreună cu Whitby – supraviețuitori ai anomaliei topografice –, ajungeți să pășiți în ruinele cabanei mamei tale. A mai rămas doar o podea și doi pereți, cu tapetul atât de decolorat că nu-i mai poți desluși modelul. Pe dușumeaua căzută, plină de așchii, niște scânduri late ce au servit cândva de punți către dune, și de acolo către marea de un albastru-metalic ce azvârle cu spumă și se retrage apoi. Poate că n-ar fi trebuit să vii aici, dar îți trebuie ceva care

să aducă a normalitate, o evocare a acelor zile de dinainte ca totul să se strice – zile ce au părut, la vremea lor, atât de banale.

„Nu mă uita”, zisese atunci Saul, ca și cum ar fi vorbit nu doar pentru el ci și pentru mama ta, și pentru restul coastei uitate. Acum cu adevărat uitate, cu Whitby la un capăt și tu la celălalt, simțind nevoia de spațiu. Nu e sigur în privința ta, și nici tu în privința lui. Whitby a vrut să pună capăt misiunii după episodul cu turnul, dar tu nu ai crezut niciun moment că ar trebui să pleci pur și simplu. Asta a fost casa ta și Whitby nu te va opri, deși ar putea să protesteze, deși s-ar putea să se văicărească și să încerce să se elibereze, deși s-ar putea ruga de tine să vă întoarceți imediat peste frontieră.

„Unde îți e acum optimismul?” îți vine să-l întrebi, însă oriunde va fi ajuns el, locul acela nu e totuși lumea ta.

Cu mult timp în urmă, un foc sau două a fost aprins pe dușumeaua cabanei, în ceea ce era altădată sufrageria, la adăpostul unui perete înclinat. Porțiunile înnegrite rămase o dovedesc, îți arată că până și în Aria X oamenii au mai continuat să viețuiască o vreme. Oare mama ta a făcut focul?

Pe podea e plin de gândăcei morți, striviți, transformați în bucățele lucioase ca de smarald, cu mușchi verde-închis și lujeri groși care alcătuiesc o mare verde, haotică. Pănțăruși și cinteze saltă prin tufele de afară, se așază pe cadrul gol al ferestrei ce dă spre partea terestră, apoi își iau zborul. E fereastra pe care și tu te-ai uitat așteptându-ți tăticul să vină în vizită, pe drumeagul care nu se mai vede acum, acoperit de tufe și buruieni.

Cutii de conserve, de mult ruginite, împreună cu un strat gros de pământ ce erupe pe la colțuri, printre bucăți de dușumea mâncate de insecte. Anomalia unor farfurii crăpate, abia recognoscibile, înghesuite într-o chiuvetă care s-a prăbușit și s-a transformat sub acțiunea mucegaiului și lichenilor, în vreme ce bufetul de dedesubt a putrezit.

Simți în tine un regret, un fel de panou indicator pe care l-ai lăsat de izbeliște. Expediționarilor nu li se spune niciodată că aici au locuit oameni, că au muncit, s-au îmbătat și au cântat aici. Oameni care au locuit în rulote, în cabane și în case de far. Mai bine să nu te gândești la oamenii care-au trăit, la cât e de pustiu totul acum… și totuși vrei ca să-și amintească cineva, să înțeleagă ce a pierit, chiar dacă nu era mare lucru.

Whitby rămâne pe loc ca un intrus în vreme ce tu explorezi, știe că-i ascunzi ceva în privința cabanei. Linia teșită, amară a gurii lui, resentimentul din privire – e ceva natural sau Aria X îl întoarce pe Whitby împotriva ta? Când ai ieșit în goană din turn, scăpând acelui lucru ce s-a înălțat cu atâta viteză către tine, l-ai găsit încă țipând, bolborosind despre ceva care l-a atacat. „N-a fost niciun sunet. Nimic. Și apoi… *un perete* în spatele meu, se apropia. Și după aceea a dispărut.” Dar, de vreme ce n-a zis mai multe, nu i-ai povestit nici tu ce-ai văzut înainte să urci în salturi acele ultime trepte spre lumină.

Poate amândoi aveți impresia că celălalt nu vă va crede. Poate că amândoi vreți ca, mai întâi, să vă întoarceți în lumea reală.

Nu-i niciun cadavru în cabană, dar ce-oi fi crezut? Că o s-o găsești pe ea, ghemuită, încercând să se ferească de dezastru cumva, în vreme ce lumea se altera în jurul ei? Asta nu i-a stat niciodată mamei tale în fire. Dacă ar fi fost ceva cu care să se lupte, s-ar fi luptat. Dacă ar fi avut pe cine să ajute, ar fi ajutat. Dacă ar fi putut să se refugieze undeva, la adăpost, ar fi făcut-o. În reveriile tale o vezi rezistând, cum ai rezistat și tu, sperând că va fi salvată.

Stând acolo la Star Lanes Lounge, mâzgălind, ți-ai dat seama că amintirea cabanei îți vine în minte în momente neașteptate, împreună cu farul. Mereu același impuls turbulent care te trage în apă, nevoia aceea de a ști ce copleșește frica. Vuietul valurilor nocturne la flux, felul în care, de la geamul cabanei mamei tale, pe atunci, puteai vedea suișul talazurilor sub lumina lunii, ca pe niște șiruri de linii de un albastru-metalic, cu apa întunecată înghesuindu-se între ele. Uneori, liniile acelea erau întrerupte de silueta ei, fiindcă se plimba noaptea târziu pe plajă, ținută trează de gânduri despre care nu vorbea niciodată, cu spatele la tine. Ca și cum ar fi căutat încă de pe atunci răspunsul pe care vrei să-l găsești tu acum.

— Ce-i locul ăsta? întreabă iarăși Whitby. De ce am venit aici?

Vocea îi trădează încordarea.

Îl ignori. Îți vine să spui „Aici am crescut”, dar deja a îndurat șocuri destule și încă trebuie s-o scoți la capăt cu Lowry, cu Divizia Sudică, atunci când te întorci. Dacă te mai întorci.

„Acolo, unde e umbra aceea plină de lujeri, a fost camera

mea”, i-ai spune dacă ai putea. „Ai mei au divorțat când aveam doi ani. Tata a plecat – e un soi de escroc mărunt – și m-a crescut mama, doar că fiecare vacanță de iarnă am petrecut-o cu el. Până ce am rămas la el de-a binelea fiindcă nu m-am mai putut întoarce acasă. Și el m-a mințit în privința motivului până ce am crescut mare, lucru care a fost probabil corect. Și toată viața m-am întrebat cum ar fi să mă întorc aici, în locul ăsta. M-am întrebat ce aș simți, ce aș face. Uneori mi-am imaginat chiar că ar fi vreun mesaj, ceva ce mama, prevăzătoare, a pus într-o cutie de metal sau sub vreo stâncă. Vreun semn, fiindcă chiar și acum am nevoie de un mesaj, de un semn.

Dar în resturile cabanei nu e nimic, nimic despre care să nu fi știut deja, și în spate e farul – râzându-și de tine, zicând „ți-am spus eu”.

— Nicio grijă, o să ne întoarcem curând acasă, zici. Mai avem doar farul și ne întoarcem.

Salvează ce-i mai bun pentru la sfârșit, sau ce-i mai rău? Cât dintr-o copilărie poate fi distrus sau pervertit înainte ca amintirile să fie acoperite cu uitare?

Te năpustești pe lângă Whitby, repezită, fiindcă nu vrei ca el să-și dea seama că ești necăjită, că Aria X te-a prins iarăși în mreje.

Puținele scânduri rămase din cabană scârțâie și suspină, alcătuind o armonie aspră. Păsările ciripesc voioase în tufe, se urmăresc, se înalță în spirale spre cer. Va ploua curând, orizontul pare o frunte încruntată, un berbece de asalt îndreptat spre coastă. Au văzut oare ce-i așteptă, Henry măcar? A fost ceva vizibil? S-a prăvălit peste ei? Tot ce ai putut desluși, copilă fiind, a fost moartea mamei tale; ți-a luat ani să-i poți vedea moartea în alte feluri.

Tot ce poți vedea e expresia de pe chipul lui Saul, ultima oară când l-ai văzut, copilă fiind – și ultima ta privire prelungă aruncată coastei uitate prin luneta prăfuită a mașinii, cotind pe drumul neasfaltat și intrând pe șoseaua statală pavată, și unduirea depărtată a mării ștergându-se din vedere.

0007: PAZNICUL FARULUI

Două cargouri și un vas al pazei de coastă văzute noaptea trecută. Ceva mai mare la orizont – vreun tanc petrolier. „Acolo este marea, vastă și spațioasă, și pe ea navele se duc și se-

ntorc.” Sirena vestică tot nu-i în regulă – o problemă la un contact? M-am simțit un pic rău, așa că am fost la doctor. Am făcut o mică plimbare. Văzut: o bufniță cornută suită peste o țestoasă, încercând să o mănânce. Nu mi-am dat seama ce văd. M-am simțit un pic tulburat, la început. Mi s-a părut ceva bizar, cu penaj și trunchi cu platoșă. Bufnița a ridicat capul și s-a holbat la mine, n-a zburat până ce n-am alungat-o de pe țestoasă.

Acte de iubire-bunătate. Lipsa de sens a vinovăției.

Uneori lui Saul îi lipseau slujbele, cadența lor, felul în care putea ridica vorbele din interiorul său și le putea trimite afară, fără a reteza vreodată puternica legătură dintre ele. Putea numi un lucru și, numindu-l, să pătrundă în atâtea minți. Însă, în vremea slujirii sale, venise o vreme când nu-i mai rămăsese niciun cuvânt, când știuse că-i plăcea cadența frazelor sale mai mult decât înțelesul lor – și se simțise pierdut pentru un timp, înotând printr-o nesfârșită mare de îndoieli, sigur că eșuase. Fiindcă eșuase. Focul iadului și viziunile apocaliptice, viitoarea distrugere a lumii de către demoni nu puteau susține multă vreme un bărbat fără a-i și răpi ceva. În cele din urmă, nu mai știuse ce voia sau ce credea, așa că, într-o prelungă zguduire sufletească, se dezbărase de întreaga sa viață și fugise cât de departe putuse spre sud, și într-un loc cât mai izolat. Fugise totodată și de tatăl său, care-i încurajase acel cult tot mai accentuat al personalității, care fusese totodată manipulativ și invidios; ajunsese să nu mai poată suporta ca un om atât de distant, care emana atât de puțină lumină, să-i dezvăluie acum lui Saul doar acele emoții pe care nu le voia.

Totul se schimbase odată cu mutarea. În sud se simțea altfel decât în nord, în feluri care însemnau că era mai fericit, și nu voia să ia în seamă boala sau altceva care ar fi putut indica o modificare în ceva ce fusese, până atunci, ideal.

Însă se simțise ușor amorțit când se culcase în pat lângă Charlie, la o săptămână după incidentul din curte, un episod de cam zece minute în care trupul păruse că se deconectase de el. Sau momentele neplăcute în timpul plimbărilor din ultima vreme făcute pe coastă, pe lângă far, unde pretexta că face rondul pentru a împiedica încălcarea proprietății, însă bucurându-se, de fapt, de păsările care-i ieșeau în cale.

Se uita către mare și descoperea că sesizează, în câmpul

vederii periferice, lucruri care nu se puteau explica drept puncte negre provocate de lumina solară. Era paranoia sau îl scormonea vreo îndoială, vreo parte a creierului său care voia să ducă totul de râpă, să-l facă nefericit – să-l oblige să-și renege viața pe care și-o construise aici?

Pe lângă acestea, prezența Brigăzii Ușoare devenea din ce în ce mai puțin reală, și în zilele de după fotografiere intrase în vigoare un soi de armistițiu, un acord reciproc de a nu se acuza unii pe ceilalți. Reparase găurica din lentilă, curățase sticla și-și spusese că toată lumea merita o a doua șansă.

Însă întâlnirile lor tot mai erau tensionate uneori.

Astăzi, pășise în propria-i bucătărie și o găsise pe Suzanne făcându-și un sendviș, fără pic de rușine sau preocupare că ar putea fi surprinsă. Pe blatul din bucătărie erau felii din șunca și brânza lui, alături de pâine, ceapă și o roșie din grădină. Cățărată pe un taburet, așezată într-un unghi extrem, cu un picior drept, cu talpa pe podea, și cu celălalt flexat, Suzanne și postura ei îi sporiseră iritarea. Fiindcă aproape arăta ca și cum ar fi fost agățată acolo, rigidă, menținându-și o poziție la fel de artificială pentru ea pe cât i se părea și lui a fi.

În clipa aceea intrase Henry și i-o luase înainte lui Saul, împiedicându-l să înceapă o prelegere despre folosirea fără drept a lucrurilor altora. Despre cum nu-i frumos să faci un sendviș fără să ceri voie mai înainte, ceva ce avea să i se pară mai târziu atât invaziv, cât și ridicol de banal.

Henry zise, pe un ton aproape firesc de conversație:

— Nu se întâmplă nimic fantomatic pe-aici, Saul? Pe-aproape sau pe departe?

Nu obținu decât un zâmbet chinuit. Toată lumea știa poveștile cu fantome de pe coasta uitată.

— Și e probabil doar o coincidență, dar de la faza aia a ta, când cu sperietura în grădină, măsurătorile noastre sunt duse rău… distorsionate. Uneori e și echipamentul de vină, că-i varză, dar l-am testat. N-are nimic. Am dreptate, nu, Saul?

„Sperietura” lui din grădină. Era limpede, Henry încerca să-l calce pe bătături.

— Da, merge, e-n regulă, zise Saul pe un ton ce se dorise voios.

Altcineva l-ar fi socotit pe Henry, în speță, un soi de bufon, iar încercările sale căznite de conversație, semne de stângăcie

socială. Însă pe Saul îl descumpănea adesea prezența lui, chiar și când stătea pe-acolo pur și simplu.

Așa că le făcu amândurora vânt, îl sună pe Charlie întrebându-l dacă puteau să mănânce împreună de prânz, își încuie zona de locuit din casa farului și se duse cu mașina până în sat, la cârciumă, ca să ia o pauză.

Cârciuma din sat era improvizată, o alcătuire ad-hoc care depindea de cine era prin zonă. Astăzi se transformase într-o zonă cu grătare în spate, iar frigiderul era plin cu beri locale. Mai erau farfurii de hârtie pentru o petrecere de aniversare a unui puști, și tort cu lumânări pe fond roz. Saul și Charlie se așezară afară, pe platforma uzată care dădea spre mare, la o masă ferită de o umbrelă de un albastru-spălăcit.

Vorbiră despre ziua petrecută de Charlie pe puntea bărcii, despre un nou locuitor al zonei, care cumpărase o casă pe jumătate distrusă de un uragan și despre Jim bătrânul, care trebuia să renoveze bodega, fiindcă „nu-i mișto să ai o speluncă într-un loc unde nu ai alte baruri decente cu ajutorul cărora s-o compari”. Despre cum, cine știe, aveau poate să se ducă să vadă trupa aceea rock de care-i povestise Charlie. Despre cum, în loc de asta, puteau să zacă pur și simplu în pat toată ziua.

Despre cum îl scotea din sărite pe Saul Brigada Ușoară.

— Henry-i un dubios, îi zise lui Charlie. Se holbează la tine ca un cioclu. Și Suzanne se ține după el peste tot.

— N-or să vină la nesfârșit, zise Charlie. Or să o șteargă într-o zi. Micuții dubioși. Brigada Dubioasă.

Încercând vorbele ca să se amuze, poate fiindcă băuseră amândoi, deja, câteva beri.

— Poate, dar între timp mă bagă în sperieți.

— Nu-s cumva agenți sub acoperire de la departamentul silvic sau de la protecția mediului?

— Sigur, că tot arunc la chimicale cât e noaptea de lungă.

Charlie glumea, însă coasta uitată avusese de suferit de pe urma unui deceniu sau două de reglementări prea relaxate, ca „zonă neîncorporată administrativ”. Natura sălbatică își luase porția de butoaie împuțite, unele ascunse prin foste ferme abandonate, pe jumătate acoperite de hățișul pinilor.

Reluară mai târziu conversația, în cabana cu două odăi a lui Charlie, aflată ceva mai încolo, pe drum. Ceva fotografii de familie, niște cărți, nu mare lucru prin frigider.

Niciun lucru pe care Charlie să nu-l poată îndesa la repezeală într-un rucsac dacă decidea vreodată s-o ia din loc sau să se mute cu cineva.

— Ești sigur că n-au scăpat de la vreun spital de nebuni?

Lucru care-l făcu pe Saul să râdă, fiindcă chiar în vară doi pacienți de la un azil de pe lângă Hedley evadaseră și ajunseseră tocmai pe coasta uitată, izbutind să rămână liberi aproape trei săptămâni înainte de a fi capturați de poliție.

— Dacă i-ai da deoparte pe nebuni, n-ai mai rămâne cu nimeni.

— În afară de mine, zise Charlie. De mine și, poate, de tine.

— În afară de căprioare, de păsări și de vidre.

— În afară de dealuri și de lacuri.

— În afară de șerpi și de scări.

— Ce?

Dar se încurajaseră unul pe altul, sub așternut. Ar fi fost în stare să zică orice, și asta și făceau.

Gloria fusese aceea care-i schimbase părerea despre vizita la doctor. În următoarea zi, cu Henry și Suzanne reveniți la far și el dedesubt, la parter, fetița se înființă după-amiaza devreme și începu să se țină după el. Era atât de obișnuit cu ea încât, dacă n-ar fi apărut, s-ar fi gândit că-i ceva în neregulă.

— Ești altfel, zise Gloria, iar el cugetă la asta un pic.

De data asta fata se sprijinea de șopron, urmărindu-l cu privirea în vreme ce se ocupa cu refacerea unei bucăți de peluză. Voluntarul Brad promisese că vine să-l ajute, însă nu se arătase. Soarele, deasupra, era un glob imens de galben picurător. Valurile vibrau, foșneau pe fundal, însă zgomotul era atenuat. De când se trezise avea o ureche înfundată, neîndoielnic din cauza poziției în care dormise. Poate că devenea prea bătrân pentru genul ăsta de muncă. Poate era un motiv pentru care lucrătorii la far trebuiau să se retragă la cincizeci de ani.

— Sunt cu o zi mai bătrân și mai înțelept, replică. N-ar trebui să fii la școală? Așa te-ai face mai înțeleaptă și tu.

— Învățătoarea are treabă în oraș.

— Și noi avem treabă pe-aici, pe la far, zise el mormăind și fărâmițând cu o lopată bulgării de pământ.

Își simțea pielea elastică, informă, și i se tot bătea ochiul stâng.

Atunci arată-mi cum se face treaba ta și te ajut.

Auzind asta, se opri, sprijinindu-se în coada lopeții, și o privi cu atenție. Dacă continua să crească, într-o bună zi ar fi putut ajunge o baschetbalistă decentă.

— Vrei să te faci paznic la far?

— Nu, vreau să folosesc lopata.

— Lopata e mai mare ca tine.

— Adu alta din șopron.

Da. Mărețul șopron, unde se aflau toate lucrurile... în afara cazurilor când nu se aflau acolo. Aruncă o privire spre turnul farului, unde Brigada Ușoară, neîndoielnic, făcea chestii inimaginabile sistemului său de semnalizare.

— OK, zise și-i aduse o lopată mai mică, ori mai degrabă un hârleț botezat astfel.

Nevrând să-i asculte instrucțiunile de mânuire a lopeții, fata se postă lângă el și începu să scormonească stângace, scoțând bucăți de pământ, în vreme ce el avu grijă să păstreze o distanță bunicică. Fusese izbit în moalele capului, odată, de o coadă de lopată manevrată de un ajutor aflat prea aproape și excesiv de entuziast.

— De ce ești altfel? întrebă ea, directă ca întotdeauna.

— Ți-am spus că nu sunt altfel, zise pe un ton mai morocănos decât intenționase.

— Ba ești, zise ea ignorându-i tonul.

— E de la așchie, zise el în cele din urmă, ca să nu se complice.

— Așchiile te dor, dar te fac să-ți dea sângele.

— Asta nu, zise Saul începând să lucreze. Asta a fost altfel. Nu prea pricep cum, dar văd lucruri în coada ochiului.

— Ar trebui să te duci la doctor.

— O să mă duc.

— Mama e doctoriță.

— Este, așa-i.

Mama fetei era, sau fusese, pediatru. Nu era chiar același lucru. Chiar dacă oferea sfaturi medicale fără licență rezidenților de pe coasta uitată.

— Dacă eu aș *fi* altfel, m-aș duce să mă consulte.

Diferit. Dar în ce fel?

— Tu locuiești cu ea.

— Și?

— De fapt ce cauți aici? Ai venit să mă interoghezi?

— Crezi că nu știu ce înseamnă „interoghezi”, dar eu știu, îi spuse fata și se depărtă.

După ce Henry și Suzanne își terminară programul pentru acea zi și plecară, Saul se sui în vârful farului și privi spre contrastul bogat dintre mare și plajă, scrută licărirea de bronz vechi a soarelui de după-amiază. Din locul acela, o lumină străbătuse prin furtuni și dezastre înfăptuite de mâna omului, în vremuri calme și în vremuri de restriște. Lumină în valuri sau intermitentă. Lumina care pulsa și tremura, care trăgea întunericul spre ea și apoi îl azvârlea deoparte.

În camera luminilor se aflase când îl văzuse prima dată pe Henry, cu atâtea luni în urmă. Văzuse mersul greoi al lui Henry către far, un fel de pseudo-avansare, îl văzuse clătinându-se, nesigur pe picioare, luptându-se să se suie. Îl văzuse cum mijește ochii în lumina crudă, în vreme ce vântul aproape că-i smulgea de pe el cămașa – îi era atât de largă încât i se zbătea în stânga și-n dreapta pe umeri, ca o velă, ca și cum ar fi încercat din răsputeri să se elibereze. Cămașa fluturândă o ascunsese vederii pe Suzanne, rămasă în urmă; pe ea Saul nici n-o observase la început. Fluierarii nu se obosiseră să se lase zburătăciți de apropierea lui Henry, alegând să ciugulească prin nisip până în ultima clipă și apoi să-și ia zborul ca să scape de acel monstru neîndemânatic. În momentul acela Henry arăta ca un penitent stingher, ca un pelerin venit să adore.

Își lăsaseră sus echipamentul – cutiile de metal cu ciudatele cadrane și butoane. Aproape o amenințare. Ca niște nomazi ce-și însemnaseră locul viitoarei tabere. Ne vom întoarce. Nu înțelegea nici jumătate din mașinăriile acelea, nici măcar de aproape. Și nici nu voia – nu voia să știe ce anume ținea de partea supranaturală și ce avea de-a face cu partea științifică. Particule prebiotice. Energie fantomatică. Camere cu oglinzi. Sistemul său optic era îndeajuns de miraculos în ce putea face și fără să mai fie nevoie să-i găsească și alte semnificații.

Genunchiul lui Saul răspunse acestor gânduri, făcând să scârțâie prea tare dușumelele, în vreme ce se uita prin echipamentele celor de la Brigada Ușoară. În vreme ce căuta ceva ce știa că n-avea să recunoască probabil, cugeta la faptul că un om putea să fie afectat de o serie de afecțiuni și că puțină

întreținere n-avea cum să strice. Mai ales că Charlie era cu șapte ani mai tânăr. Dar asta abia dacă-i ascunse gândul ce-i venise acum, purtat de o panică în valuri: că ceva era *cu adevărat* în neregulă, că se simțea tot mai mult ca un străin în propria-i piele, că poate ceva începea să privească prin ochii săi. *Infestarea* era un gând ce i se furișa în minte în clipele dintre trezie și somn, somn și trezie, alunecând prin pasajul dintre cele două stări.

Avea senzația că un lucru se așază acolo într-un fel definitiv, iar senzația asta îl nedumerea și-l speria.

Din fericire, mama Gloriei, Trudi Jenkins, consimți să-l vadă imediat, la cam o oră înainte de lăsarea nopții. Locuia către vest, într-o cabană retrasă, iar Saul se duse până acolo conducând camioneta cea mare. Parcă pe aleea de acces, murdară, sub un pâlc de stejari, magnolii și palmieri scunzi. După colț se vedea o platformă aproape la fel de mare cât casa ei, de unde se putea zări plaja. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să închirieze o cameră turiștilor, pe timp de vară.

Se zvonea că Trudi venise pe coasta uitată după ce scăpase, colaborând cu justiția, de o condamnare pentru trafic de droguri, cu mai bine de un deceniu în urmă. Însă, oricare i-ar fi fost trecutul, avea mână sigură și cap limpede și era mai bine să se ducă la ea decât la clinica aflată la șaptezeci și cinci de mile în interiorul uscatului sau la medicul rezident care făcea vizite prin sat.

— Am avut o bucățică de…

O altă chestie cu Trudi era că putea vorbi de așchia aceea. Încercase cu Charlie, însă, din motive neelucidate, cu cât vorbea mai mult cu Charlie, cu atât simțea că-l împovărează pe Charlie, și nu știa câtă greutate putea Charlie să ducă.

Gândul la asta îl deprima însă, și se opri după un timp, fără să menționeze senzația că îi pluteau chestii prin zona vederii periferice.

— Crezi că te-a *mușcat* ceva?

— Nu neapărat o mușcătură, mai degrabă m-a împuns. Aveam mănuși, dar tot n-ar fi trebuit să pun mâna. S-ar putea să n-aibă nimic de-a face cu felul în care mă simt.

Dar cum putea să știe asta? Momentul acelei senzații, sau non-senzații, îi tot revenea în minte.

Ea încuviință și zise:

— Înțeleg. E normal să-ți faci griji, cu toate bolile astea transmise de țânțari și căpușe. Deci pot să-ți verific palma, brațul și să-ți fac o examinare generală, poate așa te mai liniștești.

Era ea pediatru, dar nu vorbea cu el ca și cum ar fi fost un copil. Avea doar un fel de a simplifica lucrurile și de a fi la obiect care-l făcea să se simtă recunoscător.

— Puștoaica ta vine destul de des pe la far, zise ca să facă conversație, în vreme ce își scotea cămașa, lăsând-o să-l examineze.

— Da, știu. Sper că nu face probleme.

— Nu… doar că se suie mult pe stânci.

— Îi place să se suie, da. Peste tot se cațără.

— Ar putea fi periculos.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Prefer să se ducă la far și să stea cu oameni pe care-i știu, decât să umble aiurea pe vreo cărare sau ceva.

— Mda, e drept, zise el regretând că adusese asta în discuție. Are un talent la identificarea găinațului.

Trudi zâmbi.

— De la mine i se trage. Eu am învățat-o despre diferitele feluri de caca.

— Dacă se cacă un urs în pădure, ea știe.

Femeia râse.

— Cred că s-ar putea să se facă om de știință când crește.

— Acuma unde-i?

Saul socotise că fata se dusese acasă după ce plecase de la far.

— La prăvălie. Îi place să umble peste tot pe jos. Așa că, dacă tot îi place, n-are decât să meargă până la prăvălie și să cumpere lapte și ceva pentru cină.

Și băcănia de lângă cârciuma din sat era destul de improvizată.

— Îmi spune apărătorul luminii.

Nu știa de unde-i venise asta fetei, dar îi plăcuse să fie numit așa.

— Îhî, făcu ea revenind la consult.

La final, zise:

— Nu văd niciun semn anormal pe mâna sau brațul tău. Nici

măcar vreo urmă nu găsesc. Dar a trecut o săptămână, poate a dispărut.

— Nimic, deci?

Se simțea ușurat și bucuros că nu se dusese la Bleakersville, gândindu-se la cât de mult timp liber avea să aibă în perioada următoare și cum prefera să-l petreacă cu Charlie. Să curețe creveți la vreun local de pe marginea drumului. Să bea bere și să joace darts. Să se cazeze la vreun motel, atenți să ceară pat dublu.

— Ai presiunea sângelui ridicată și un pic de febră, dar atât. Mai puțină sare în alimentație. Mai multe legume. Vezi cum te simți în câteva zile.

Când plecă se simțea mai bine, după ce negociase o plată de douăzeci de dolari și o promisiune să bată în cuie niște scânduri desprinse din platformă și poate încă vreo două lucruri.

Însă, pe măsură ce se întorcea spre far, revizuindu-și în minte cele necesare pentru repararea sistemului optic, mirarea care-l înviorase se evaporă și îndoiala începu să-l cuprindă. Pe fundal stăruia gândul că se dusese la doctoriță ca un fel de măsură paleativă la o problemă mai gravă, că nu făcuse decât să confirme faptul că diagnosticul nu avea să fie ușor, că nu era o problemă atât de simplă ca o mușcătură de căpușă ori o răceală.

Ceva îl îmboldi să se uite în spate în timp ce șofa către Insula Eșecului, care se profila ca o umbră spre vest, părând, de la distanța aceea, doar o curbă abruptă a coastei. O pulsație slabă, roșie, clipea intermitent, se afla la mare înălțime ca să vină de la altceva decât de la un cargou. Dar prea neregulat ca să fie altfel decât ținut în mână sau improvizat. Era în locul potrivit, la orizont, ca să vină dinspre Insula Eșecului, poate chiar de la farul ruinat.

Care clipea, transmițând un cod pe care nu-l recunoștea, un mesaj de la Henry pe care nu voia să-l primească.

După ce se întoarse, îl sună pe Charlie, dar fără rezultat, apoi își aminti că Charlie se băgase într-o tură de noapte, la vânat de caracatițe, calamar și calcan – genul de aventură care-i plăcea. Așa că-și făcu ceva rapid de mâncare, spălă vasele și pregăti farul. Nu era de așteptat niciun trafic maritim în această noapte, iar raportul meteo spunea că marea avea să fie calmă.

Odată cu apusul veni și premoniția splendorii: cerul avea deja,

înainte ca soarele să dispară cu totul, puzderie de stele pe el. Înainte să activeze sistemul optic zăbovi acolo preț de câteva minute, uitându-se țintă la ele și la albastrul adânc ce le era fundal. În asemenea momente se simțea ca și cum, cu adevărat, ar fi trăit la marginea lumii cunoscute. De parcă ar fi fost singur în felul în care-și dorea să fie singur: atunci când alegea asta, nu când lumea i-o impunea. Însă nu putea să ignore punctulețul acela luminos ce se vedea dinspre Insula Eșecului, chiar și așa, lăsat în umbră de atâția sori depărtați.

Apoi se aprinse farul și lumina, până să dispară, se transformă în punctulețe, iar Saul se retrase pe treapta cea mai de sus ca să monitorizeze funcționarea lentilelor vreme de câteva minute, înainte de a coborî ca să se ocupe de alte corvezi.

N-ar fi trebuit să doarmă defel în nopțile în care farul era aprins, dar își dădu seama, la un moment dat, că adormise pe trepte și că visa, știu că nu s-ar fi putut trezi și nici n-ar fi trebuit să încerce. Așa că n-o făcu.

Stelele nu mai străluceau, ci se scurgeau grăbite pe întinderea cerului, și violența trecerii lor nu îndura să se lase cercetată cu privirea. Avea senzația că ceva depărtat se apropiase, venind cale lungă, că stelele se deplasau astfel fiindcă erau mai aproape, fiindcă puteau fi zărite altfel decât ca niște puncte minuscule de lumină.

Mergea pe cărare spre casa farului, însă luna era pătată cu sânge pe cercul ei argintiu și știa că lucruri oribile trebuie să se fi petrecut pe Pământ pentru ca luna să moară, să fie cât pe ce să se prăbușească din înalturi. Oceanele erau umplute cu cimitire plutitoare de gunoaie, cu toți poluanții ce fuseseră dezlănțuiți vreodată asupra naturii. Războaiele pentru resursele din ce în ce mai puține transformaseră țări întregi în pustiuri de moarte și chin. Bolile se răspândiseră și viața începuse să sufere mutații, să se preschimbe în alte forme, gemând și urlând în rămășițele infecte ale unor orașe altădată mărețe, luminate de pălălăi de foc ce trosneau, cuprinzând oasele pârjolite ale unor cadavre nefirești, distorsionate.

Trupurile zăceau la pământ, pe drumul spre far. Rănile le erau viscerale, scăldate în sânge oranj, gemetele lor se auzeau cu putere, la fel de abrupte și de nefolositoare ca și violența pe care încă o exercitau unele asupra altora. Dar Saul, pășind printre ele, avea senzația că existau în altă parte și că doar un

impuls ascuns, ca un flux celest, le împingea să se manifeste în acest loc, în vreme ce turnul înnegrit al farului se înălța înfășurat într-un lințoliu de umbră și văpaie.

Din acest peisaj apăru și Henry, la ușa farului, cu un zâmbet de neasemuită fericire întipărit pe chip, iar zâmbetul i se tot mări până ce ajunse să se încovoaie dincolo de marginea maxilarelor. Din el erupeau cuvinte, însă nu se auzeau. *Și Dumnezeu a zis: să fie lumină. Dumnezeu a zis-o Saul, și El a venit de atât de departe, și casa Lui nu mai este, însă scopul Său rămâne. Îi vei refuza noua Sa Împărăție?* Odată cu aceste cuvinte se propaga și o tristețe care-l făcu pe Saul să se simtă izbit în plin, care-l făcură să se ferească de ele, de Henry. Aceste cuvinte erau despre tot ce lăsase el în urmă.

Înăuntrul clădirii farului, Saul găsi nu trepte care să ducă în sus, ci un tunel uriaș ce se îndrepta spre pământ – o spirală copleșitoare care șerpuia la nesfârșit spre abis.

În spatele lui, luna se acoperise acum cu sânge și se năpustea către Pământ, coborând în mijlocul unei văpăi atât de fierbinți încât o simțea pe spinare.

Trânti ușa, închizând-o după el, și o porni pe calea aceea ce ducea în jos, pipăind cu palmele peretele rece ca gheața, și se văzu pășind departe, dedesubt, așa că ori se privea pe el însuși de la o înălțime imensă, ori se făcuse la fel de înalt ca și farul, și fiecare pas coborâtor era cât etaje întregi.

Însă Henry îi rămăsese alături, nedorit, iar treptele se umpleau și cu apă acum, apă șiroind furioasă, cu vuiet; nu peste mult, mare parte din el fu acoperită, cămașa lui Henry se umflă de apă, în vreme ce Saul cobora încă, până ce creștetul i se cufundă, fără să respire, clătinându-se, și deschise ochii, văzând pe perete, în verde-auriu înflăcărat, cum o mână invizibilă scrie cuvinte, chiar în timp ce privea.

Știa însă că de la el vin cuvintele, că de la el veniseră mereu, și că erau emise de gura lui, fără sunet. Mai știa și că vorbea, deja, de mult timp, și că fiece vorbă îi limpezea creierul tot mai mult, pic cu pic, și-i ușura apăsarea din țeastă. În vreme ce lucrul care aștepta în adânc aștepta ca mintea să i se dezgolească cu totul. O lumină albă, orbitoare, o plantă ale cărei frunze formau un cerc, o așchie ce nu era o așchie.

Când se trezi, stătea pe un scaun, lângă far, fără să aibă habar cum ajunsese acolo. Cuvintele încă trăiau în lăuntrul său,

ca o predică gata să fie rostită fie că voia, fie că nu. Fie că avea să-l distrugă ori nu.

Unde sălășluiește fructul sugrumător venit din mâna păcătosului eu voi aduce semințele morților pentru a le împărți cu viermii.

0008: PASĂREA RARĂ

Îndată după furtună, poteca pe care o urmau coti înapoi către mare, de-a lungul pantei unor dealuri în zigzag paralele cu apa. Umezeala, amintirea acelor râulețe întunecate, făcea pământul acesta nou să pară aproape voios. În față se întindeau contururile verzi ale unei insule, luminate de lumina ca de aramă a după-amiezii târzii. Nu mai venise nimic din văzduh, acum însă pășeau printr-o lume de lucruri stricate, de siluete ce se profilau, pe jumătate distruse pe orizontul scăpărător.

— Ce s-a întâmplat aici? îl întrebă Pasărea Rară, pretinzând că acesta era domeniul său.

Și poate că era.

Control nu răspunse, nu spusese nimic de ceva timp, de parcă n-ar mai fi avut încredere în cuvinte sau ca și cum ar fi început să prețuiască răspunsurile pe care i le oferea liniștea.

Însă ceva rău se petrecuse acolo.

Căutând un traseu în jos, către plajă, care să nu implice înțepături de ierburi ghimpoase și de ace de cactuși, nu avuseseră de ales decât să dea nas în nas cu urmele carnagiului. O urmă veche de cauciuc de mașină, înnoroită, cu o ciubotă abandonată ițindu-se deasupra. Licărul palid al unei arme automate, ascunsă de iarba umedă. Urme de focuri aprinse și apoi stinse în grabă, corturi înălțate, apoi făcute bucăți – era limpede că centrul de comandă și control fusese făcut praf și pulbere.

— Nu furtuna a făcut asta, zise ea. Treaba e veche. Cine erau?

Tot niciun răspuns.

Ajunseră în vârful unui delușor. În josul pantei se vedeau rămășițele unui camion; două mașini de teren, una arsă aproape complet, din care nu mai rămăseseră decât roțile; un lansator de rachete în stare de descompunere avansată. Toate acestea cuprinse blând, cufundate în mușchi, ierburi și lujeri. Urme tulburătoare de oase îngălbenite printre zdrențe de uniforme de

un verde spălăcit. Singurul miros era un iz slab, dulceag, venind de la florile de câmp ce-și legănau corolele albe și purpurii furioase în vânt.

Era un loc pașnic. Simți că o cuprinde pacea.

În cele din urmă, Control vorbi.

— Nu pot fi trupe prinse în Aria X când s-a extins, dacă nu cumva Aria X a grăbit cumva perioada de descompunere.

Ea zâmbi, mulțumită că-i aude vocea.

— Da, sunt prea vechi.

Însă o altă caracteristică a acestui tablou desfășurat înaintea lor o interesa pe ea.

Plaja și terenul de lângă, paralel cu ea, fuseseră subiecte ale vreunui eveniment catastrofal, fuseseră scormonite, răscolite, astfel că o urmă imensă de anvelopă pe pe țărm fusese umplută cu apă, iar pe solul înfierbântat de dincolo de ele se vedeau urme ca făcute de niște gheare imense, ori efectele unei eroziuni accentuate. Avu viziunea a ceva monstruos care ieșea din mare, trăgându-și pe țărm corpul imens, ca să atace.

Arătă spre scobiturile gigantice.

— Ce a făcut astea?

— O tornadă?

— Ceva care a ieșit din mare. Sau… ce-am văzut noi pe cer?

Vântul flutură un steguleț zdrențuit, portocaliu, înfipt, la capătul unei prăjini, în pământul de lângă corturile distruse.

— Ceva foarte furios, aș zice.

Curios lucru. Găsiră, pe plajă, o barcă ascunsă după o perdea de ierburi, o barcă trasă la țărm dincolo de linia maximă a fluxului, cu tot cu vâsle. Părea să stea acolo de mult, așteptând. Pasărea Rară se simți cuprinsă de un amestec de tristețe și neliniște. Poate că barca fusese lăsată ca să fie descoperită de biologă, însă o găsiseră ei în loc. Sau soțul biologei nu mai izbutise să ajungă pe insulă și barca dovedea asta. Însă, oricum ar fi fost, nu putea de fapt să știe ce însemna, în afara faptului că oferea o cale de acces peste apă.

— Ne ajunge timpul, la limită, zise ea.

— Vrei să traversezi acum? întrebă Control fără să-și creadă urechilor.

Poate că era o neghiobie, însă nu mai voia să aștepte. Le mai rămânea cam o oră de lumină deplină, apoi nimbul de umbre ce prevestea adevărata beznă avea să se coboare peste ei.

— Ai prefera să rămâi la noapte aici și să dormi cu scheletele?

Știa că lui nu prea îi mai plăcea să doarmă defel și începuse să aibă halucinații. Stelele căzătoare deveneau iepuri albi, cerul era plin de ei, cu pete de întuneric întrerupându-le formele țopăitoare. Se temea că mintea începe să-i joace feste, încercând să deghizeze ceva mai tulburător decât puteau ochii să zărească.

— Și dacă creatura care-a făcut asta a venit de pe insulă?

I-o aruncă înapoi:

— Dar dacă creatura care-a făcut asta e pe undeva prin spatele nostru, prin mlaștini? Barca ține la apă. Și avem timp.

— Nu-ți dă de bănuit că e aici o barcă ce ne așteaptă pe noi?

— Poate avem și noi noroc o dată.

— Și dacă se ridică ceva din apă?

— Vâslim înapoi, foarte rapid.

— Foarte îndrăzneț, Pasăre Rară. Foarte îndrăzneț din partea ta.

Dar și ea se temea la fel de tare, chiar dacă nu de aceleași lucruri.

Până să o pornească pe ape, prin scobitura aceea enormă în țărm, apoi pe lângă un șir de cordoane de nisip, soarele începu să coboare. Apa era de un auriu întunecat. Cerul strălucea într-un roz intens, cu un chenar albastru-cenușiu, semn al apusului. Deasupra zburau pelicani, în vreme ce lăstunii sculptau formule matematice ascuțite prin aer, iar pescărușii pluteau, aținându-se contra vântului.

Vâslele, plescăind și stropind, creau vârtejuri de apă aurie ce se pierdeau, apoi, în undele lucitoare. Prova bărcii avea în ea un pragmatism bolovănos, îndreptată înspre lumina aceea, care i se părea serios Păsării Rare, ca și cum ce făceau ar fi avut substanță. Modelele repetitive puteau fi îndeajuns uneori ca scop, iar sincronicitatea vâslitului lor o liniștea. Erau *meniți* să vâslească spre insulă – să fie aici, în acest loc. Neliniștea pe care o simțea în privința posibilei descoperiri a biologei și a soțului ei pe insulă, anxietatea de a da nas în nas cu ei, scăzuse sau se pierduse, pentru o vreme cel puțin, în apă.

Panglica lungă și verde care era insula, văzută de la distanță, căpăta ceva neregulat și dezordonat în aspect de la cei câțiva stejari înalți și pini care, împreună cu turla frântă a farului, se ridicau spre văzduh. Prinsă între cele două: cerul calm, nemișcat

și marea mereu neliniștită, insula licărind la orizont, înconjurată de o distorsiune ca și cum ar fi emanat căldură. Alunecând, ițindu-se din ambele părți, insulițe mizere, lunguiețe, cu copaci gheboșați înspre ei; siluetele acestor avanposturi prelungite de linia neagră-cenușie a cochiliilor de stridii și albul irizat, surprindeau ochiul, înspre interiorul scoicilor desfăcute de păsările de pradă.

Nu vorbeau, chiar și când le trebuia câte o corecție a direcției, ușor spre vest, pentru a evita zone neașteptate cu apă mică, ori când vreo schimbare de curent – ce făcea valurile să se izbească în barcă – necesita un vâslit mai viguros. Nu se auzea decât gâfâitul lui surd, respirația ei greoaie, în ritm cu mișcarea vâslei, ușoara atingere a vâslei lui de marginea bărcii, fiindcă Control nu-i putea egala fluiditatea în vâslit. Se simțea mirosul transpirației lui și izul sărat al mării, mirosul înțepător, aproape ca o aromă, dovada efortului onest. Încordarea pe care o simțea ea în tricepși, în antebrațe, când trăgea tare de vâslă. Împunsătura plăcută care venea după, anunțând că acesta era efort, că era real.

Pe măsură ce lumina scădea iar marea își pierdea licărul auriu, umbra aspră de cărbune a bărcii se contopea cu albastrul mai adânc ce cuprindea valurile, cu vinețiul pătat și zdrențuit al cerului. Odată cu amurgul, ceva i se relaxă în capul pieptului și vâslitul ei deveni și mai relaxat, și mai puternic, făcându-l pe Control să-i arunce priviri piezișe, încruntate. Îi simțea uităturile scurte, întrebătoare, și uneori se răsucea să le pareze sau să le neutralizeze.

Farul dărăpănat crescu în vedere în vreme ce lumina aluneca tot mai tare în beznă. Chiar și așa ruinat, devastat, dărâmat de vânt, eroziune și furtuni, rămânea un reper, avea ceva viu în el, ceva ce femeia nu putea să ignore. Avea un aer aproape nobil, ceva ce ținea de frig, de umbra copacilor și de dăinuirea acestui loc care o întrista dar o făcea, totodată, să se simtă mândră – un sentiment neașteptat. Așa se simțise și biologa, dacă trecuse pe aici? Pasărea Rară nu credea asta. Biologa ar fi văzut mai întâi cele ce înconjurau turnul.

Întunecimea mai puțin pronunțată dintre contururile insulei și mării se termina în platforma distrusă a cheiului, ușor înclinată față de nivelul mării, în așa fel încât jumătate era cufundată, iar țărmul, de amândouă părțile, era o învălmășeală de pietroaie și

bucăți de beton spart, făcută de mâna omului. Nu se vedea nici urmă de plajă, până ce o geană alburie de nisip nu se înfățișă la cotitura țărmului, mai departe spre vest.

Dinspre far nu venea nicio lumină, însă stolurile gălăgioase de păsări ce se opriseră în copaci ca să înnopteze se luau la întrecere cu vuietul valurilor. Țipetele lor stridente erau purtate de vânt către ea. Traiectoriile liliecilor, prin văzduh, păreau planificate parcă de un navigator beat, iar trupurile lor mascau stelele în feluri bruște și imprevizibile.

— Ai impresia că ne urmărește cineva? șopti ea.

— Nu, n-am.

Vocea lui era răgușită, de parcă ar fi vorbit în tot acest timp cu ea, probabil un efect al vântului și aerului sărat.

— *Mie* mi se pare că ne urmărește.

— Păsări. Lilieci. Copaci.

Dar o zisese cu o nepăsare prea apăsată. Nu credea nici el că erau doar păsări, lilieci și copaci.

Plescăitul ca un gâlgâit de sub doc când legară la chei barca, foșnetul apei, venind și apoi retrăgându-se sub pietre, scârțâitul scândurilor când urcară pe punte. Păsările anonime din copaci tăcură, însă o serie de croncăneli zbuciumate urmară să se audă de prin hățișurile ce ocupau împrejurimile farului. Undeva, mai încolo, pașii apăsați ai vreunui mamifer de talie medie croindu-și drum prin desișuri. În vreme ce deasupra lor turla șuie, aproape luminescentă, a farului se înălța, pe fundalul întunecat al cerului, cu stele presărate împrejur de parcă ar fi fost centrul universului.

— O să rămânem aici peste noapte, apoi o să căutăm de mâncare dimineață.

Era mai cald acolo decât pe mare, dar tot rece.

Știa că nu se putea ca amănuntul să fi scăpat vigilenței sale – cărăruia bătută ce străbătea tufele, vizibilă la lumina stelelor. Doar circulația intensă ori întreținerea ar fi putut face ca ierburile să nu crească pe acolo.

Control încuviință din cap, cu fața de necitit în întuneric, se aplecă să ia de pe jos un băț, îl cântări în palmă. Nu aveau arme – își lepădaseră de mult puținele obiecte moderne, recunoscând astfel efectele stranii ale Ariei X, păstrând o lanternă doar. S-o aprindă acum ar fi părut însă o neghiobie, ceva necugetat. Ea avea însă un cuțit mic de vânătoare, și-l scoase din teacă.

Ușa farului dădea spre uscat, iar cărarea ducea direct într-acolo. Ușa originală lipsea, însă în locul acesteia se afla o baricadă de lemn masiv. Ea își dădu seama, cu întârziere, că era ușa de la un grajd sau ceva asemănător. Cu un pic de strădanie, reușiră să o mute într-o parte și se opriră în prag. Din interior venea un iz de putred și de lemn ud. Mirosea mai proaspăt decât s-ar fi așteptat.

Aprinse un chibrit, văzu, printre umbrele lăsate de pereți, că treptele spiralate stăteau dezgolite, ca un gigantic tirbușon, în mijlocul încăperii de la parter, și că treptele suiau printr-o gaură gigantică de la etajul superior. În cel mai bun caz instabile. În cel mai rău caz, se puteau prăbuși din clipă în clipă.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Control spuse:

— Ne-ar putea suporta greutatea, probabil. Au construit în așa fel casa scărilor că pereții de rezistență preiau mare parte din greutate. Dar a cam rămas doar scheletul.

Ea încuviință din cap, vedea acum barele de oțel ce străbăteau construcția, un schelet ce inspira ceva mai multă încredere.

Chibritul se stinse. Mai aprinse unul.

Podeaua era acoperită cu frunze moarte și cu o învălmășeală de crengi ce ascundeau o catacombă, în spate, alcătuită din încăperi mai mici. Un plafon de ciment, cu cicatrice care arătau că cineva smulsese de-acolo scândurile.

Chibritul se stinse. I se păru că aude ceva.

— Ce-a fost aia?

— Vântul?

Dar Control nu părea convins.

Mai aprinse un chibrit. Nimic. Nimeni.

— E doar vântul, zise el, părând ușurat. Dormim aici sau explorăm camerele din spate?

— Explorăm – n-am chef de surprize.

Chibritul se stinse de la o pală de vânt venind dinspre casa scărilor.

— Trebuie să facem chibriturile astea să țină mai mult, se plânse Control.

Mai aprinse unul și țipă, speriindu-l pe Control, aflat în spate.

O umbră stătea sus, la jumătatea șirului de trepte, cu o pușcă ațintită asupra lor. Umbra se limpezi, transformându-se într-o negresă îmbrăcată în haine militare – constituție compactă, păr

creț, tăiat scurt.

— Salutare, Control, zise femeia, ignorând-o pe Pasărea Rară.

Pasărea Rară o recunoscu, o văzuse la primul interogatoriu de la Divizia Sudică.

Grace Stevenson, directoarea adjunctă.

0009: DIRECTOAREA

Sediul secret al lui Lowry, într-o parte urâtă a coastei estice, cu plaje de pietriș și iarbă searbădă, îngălbenită, fusese clădit pe temelia unei foste baze militare. Aici, Lowry își perfecționase neurologia și tehnicile de condiționare – unii ar fi zis de spălare a creierului. Din susul unui deal îmbrăcat în mușchi, scobit pe dinăuntru pentru a-i găzdui centrul de comandă și control, el cârmuiește o lume stranie de mine de argint subterane ieșite din uz ce se cască spre pajiștea de dedesubt și de suporturi ruginite pentru armament ce datează din războaie desfășurate cu șaptezeci de ani în urmă. Lowry a pus să i se construiască o copie a farului din Aria X și o copie a taberei – bază a expedițiilor, ba chiar și o gaură în pământ menită să aproximeze puținele lucruri știute despre „anomalia topografică”. Știi toate acestea de dinainte de a fi convocată, și în imaginația ta falsul far și tabăra falsă apar rău prevestitoare, aproape supranaturale. Însă, de fapt, când ajungi să stai acolo cu Lowry și să te uiți peste domeniul său printr-o fâșie lungă de sticlă cu vitralii, ți se pare, mai degrabă, că te uiți la un platou de filmare: o colecție de obiecte care, fără a fi animate de paranoia și frica lui Lowry, fără povestea pe care o proiectează în ele, sunt inerte și jalnice. Nu, îți dai seama că nu-i nici măcar un platou de filmare. Mai degrabă aduce cu un carnaval pe plajă în timpul iernii, în extrasezon, când până și plaja e un poem despre singurătate. Oare cât de singur se simte Lowry aici, înconjurat de toate astea?

— Ia loc, îți aduc ceva de băut.

Foarte în stilul lui Lowry, numai că nu iei loc și refuzi politicoasă băutura, preferând să te uiți lung la țărm, la mare. E o zi cenușie și mizerabilă, iar la meteo se spune că s-ar putea chiar să și ningă. Apa are ceva uleios, de la poluare, iar lumina difuză stârnește curcubee pe suprafața ei nemișcată.

— Nu? Ei, îți aduc ceva oricum.

Tot foarte în stilul lui Lowry, și te simți mai încordată decât

erai cu un moment în urmă.

Încăperea este îngustă, tu stai la geam și în spatele tău se întinde o sofa de culoarea lămâii verzi, cu un cadru de oțel acoperit cu perne portocalii, psihedelice.

Ca niște sâni grosolani, lăsați, țurțuri de porțelan, în șiruri de câte douăzeci, luminează din tavanul înclinat după curbura dealului. Lucirea lor se topește peste canapele, mese și dușumea în cerculețe moi, care se întrepătrund. Placa de sticlă ce închide partea din spate a încăperii e o oglindă ce-ți proiectează imaginile și te protejează de adevăr, de faptul că acela nu e de fapt un salon, iar tu nu ai venit acolo în vizită, ci ți s-a ordonat să vii. E un fel de cameră de interogatoriu.

Lowry, varianta rafinată, spre deosebire de Lowry cel lipsit de maniere – aplecat în față de pe un scaun dispus în diagonală față de canapea –, a petrecut o eternitate, intenționat, punând cuburi de gheață în pahare dintr-un bol de pe masa de dinaintea ta, unul câte unul, clinchet după clinchet. Deschide grijuliu o sticlă de scotch și, atingând de pahare gâtul sticlei, toarnă două degete de băutură.

Lowry, aplecat asupra lucrului său, lăsând momentul să se prelungească. Capul semeț, solid, pe un gât gros, trăsături pronunțate pe un chip care l-a servit bine: arătos la modul aspru, zic oamenii, ca un astronaut sau un star de cinema de modă veche. Oameni care n-au văzut poze cu Lowry după prima expediție în Aria X, cu figura aceea nebărbierită, deshidratată pe care încă se citea imprimată întâlnirea cu oribilul necunoscut, după ce Lowry se dusese unde nu mai fusese niciodată nimeni. „Un tip de onoare” pe atunci, carismatic și direct. Chiar și după ce s-a mai îngrășat, după ce i s-a rotunjit burta un pic, păstrează ceva farmec. Chiar și cu un ochi stâng predispus să o ia un pic razna, ca o planetă mică ce se abate nițel de pe orbită, atrasă de gravitația a ceva ce nu se vede în cadru. Ochii aceia albaștri, pătrunzători. O idee de-ar fi mai strălucitori și tot farmecul său s-ar pierde – nasul decis, mandibula hotărâtă, aproape o parodie, precum coasta unui continent încrezător – subminat de o privire prea glacială. Însă așa are destulă căldură în priviri ca să păstreze restul iluziei.

— Gata, uite, zice, și tu te simți neliniștită de această răsturnare, de calmul și grija lui pentru băuturi.

Lowry a înlocuit buncărele ascunse în dealurile adiacente cu

laboratoare secrete. Pline de mamifere superioare, așa umblă zvonul ridicol, aduse aici să îndure impactul imaginației lui Lowry, parcă pentru a pedepsi natura pentru că l-a pedepsit pe el. Experimente asupra neuronilor, legăturilor neurale, controlului sinapselor. Lucruri plictisitoare și imposibile de genul ăsta. Te îndoiești că-și aduce pe-aici a patra soție sau copiii, deși casa de vară a familiei e convenabil de aproape. Nu se fac excursii la serviciul lui tati.

Te întrebi ce face Lowry ca să se distreze. Sau poate face asta chiar acum.

Se întoarce, cu câte un pahar în fiecare mână, îmbrăcat în costumul lui scump, albastru-închis, în picioare cu pantofi cu vârf aurit.

Zâmbește, întinde ambele pahare, și mișcarea e dublată, triplată de oglinda din spatele său. Dinți perfecți, lucitori. Zâmbet larg de politician. Un zâmbet periculos.

Abia dacă zvâcnește un pic din încheietură, atâta economie de mișcare face. O mișcare a cotului și a brațului atât de compactă încât, pentru moment, nu-ți dai seama că paharul cu băutură e aruncat spre tine.

Paharul care a fost în mâna lui stângă se zdrobește de fereastră lângă capul tău, cioburi. Tu te ferești, te tragi într-o parte, fără să-l scapi din priviri pe Lowry, lichidul îți udă pantofii și așchii de sticlă îți înțeapă gleznele. Fereastra e groasă, antiglonț. Nici nu vibrează măcar. Paharul din mâna lui Lowry nici măcar nu tremură. Dar nici tu.

Lowry încă zâmbește.

Zice:

— Acum că ți-ai băut porția, poate trecem dracului la treabă.

Te lași pe spate, simțind în spinare, neplăcut, pernele, și privești către mare, către far, către rămășițele paharului cu scotch de pe podea. Te întrebi dacă le-a comandat special ca să se spargă așa de ușor. Lowry stă în fotoliul său, aplecat înainte ca un prădător. Tu rămâi nemișcată. Inima îți bate un cod secret pe care nu-l poți descifra. Fața lată a lui Lowry e aproape, grosolănia provocată de alcool, coborârea abruptă a umerilor lați, felul în care stomacul i se revarsă în poală când se apleacă în față, cu paharul propriu încă în mână. N-ai văzut încă pe nimeni din echipa lui, dar știi că oamenii de ordine așteaptă după uși.

— Te-ai gândit, deci, să te uiți mai îndeaproape, ha, Cynthia? Să folosești codurile mele de securitate, să-ți ocolești superiorii și să arunci o privire la repezeală. N-ai putut rezista să nu vezi ce-i dincolo de cortină.

Era un plan bun; ar fi trebuit să funcționeze. Ar fi trebuit să fii invizibilă la întoarcere. Dar Lowry are spioni la comandamentul de frontieră, a fost alertat, iar Grace n-a putut face altceva decât să confiște materialele aduse înapoi de ei, să le pună în catedrala-depozit a Diviziei Sudice, cu etichete false, ca aparținând unei expediții de dinainte. Lowry a pus să fii reținută la baza militară, strict secretă, înainte să te aducă aici cu un avion. Whitby a fost anchetat și pus sub un fel de arest la domiciliu.

— Știam deja ce era acolo.

Un pufnet gigantic – de dispreț, de neîncredere.

— Șoarece de birou tipic. Are impresia că, doar fiindcă a citit rapoartele, doar fiindcă e la conducere, știe ceva.

O zice fără ironie.

Răsuflarea îi e dulceagă, prea dulceagă, de parcă ar avea înăuntrul corpului ceva pe cale să putrezească. Ochii îi joacă în cap, ostili, însă altfel expresia îi este impenetrabilă. Arată ca un om care, dacă mai bea un pahar în plus, ar fi în stare de aproape orice.

— Deci gata, ați săltat peste frontieră și-ați avut o vacanță grozavă? V-ați relaxat pe plajă, da? După ce-ați ajuns dincolo, te-a trecut un fior pervers la gândul că ești acolo cu iubițelul tău, Whitby? Ai vrut să-ți faci de cap un pic pe treptele farului?

Tăcerea e cel mai bun răspuns. Centrul are parte de versiunea sofisticată a lui Lowry. Tu vezi partea mizerabilă, chestia pe care o disimulează.

— Atunci n-ai ce să-mi spui. Nimic? Nicio observație? Nicio explicație suplimentară?

— Am predat raportul.

Auzind asta, se ridică din scaun pe jumătate, însă tu nu te clintești. Și la nouă ani, pe coasta uitată, știau că nu trebuie să fugi de un urs ori câine sălbatic. Te ții bine, îi înfrunți. Poate chiar mârâi. Ai fi făcut la fel după schimbarea regulilor, după ce coasta s-a transformat în Aria X? Nu știi. Simți că transpiri sub luminile acelea ridicole.

— Încerc să-ți intru în minte fără să-ți umblu prin minte, dacă

înțelegi ce vreau să zic, spune Lowry. Încerc să-mi dau seama cum s-a ajuns aici. Încerc să-mi dau seama dacă e vreun căcat de motiv pentru care să nu-i las pe cei de la centru să te dea afară.

Oul Centrului deschizându-se ca o gură, slobozind un ordin care te va face să iei foc spontan sau, mai probabil, să te evapori precum ceața. Însă asta înseamnă că Lowry e motivul principal pentru care n-ai fost concediată, lucru care îți restituie un dram de speranță.

— Nu puteam continua să trimit expediții sub autoritatea mea fără să mă duc eu însămi.

Nu i-ai putut lăsa doar pe ei să aibă parte de experiența asta.

— Autoritatea *ta?* Autoritatea mea, nu a *ta*. Să pricepi asta…

Trântește paharul pe masa dintre voi. Un cub de gheață evadează, alunecă pe tăblie și cade pe podea. Reziști impulsului de a-l culege, de a-l pune la loc în pahar.

— Și Whitby… a trebuit să-l recrutezi neapărat în expediția ta amărâtă?

Ai putea dezvălui că Whitby a dorit să meargă, dar nu poți prevedea reacțiile lui Lowry. Whitby a fost întotdeauna opusul lui Lowry, e acolo o neînțelegere fundamentală între forme de viață tragic de diferite.

— N-am vrut să plec singură. Îmi trebuia sprijin.

— *Eu* sunt sprijinul tău. Și implicarea adjunctei tale în toate astea… și asta a fost o idee bună?

Grace îl ura pe Lowry, însă nu știa de ce, Lowry o plăcea întru câtva pe Grace. Lucru pe care dacă l-ar fi aflat vreodată, Grace s-ar fi simțit dezgustată.

— Nimic n-a fost o idee bună. A fost o lipsă de judecată… Dar e greu să trimiți oameni în luptă fără să intri în luptă și tu.

Ideea de apărare a lui Grace. Simplifică. Fă-o clasic.

— Termină cu rahaturile. Grace a venit cu ideea să spui asta? Pun pariu că da.

Să nu fi descoperit vreun microfon de data asta, sau a ghicit doar?

Și iarăși:

— Am transmis rapoartele noastre.

Lowry este singurul care le primește. Comandantul forțelor armate de la frontieră o știe, dar Grace a ascuns asta de Divizia Sudică, la solicitarea lui Lowry – „din motive ce țin de moral și

nivel de securitate” – totul rămânând, deocamdată, să fie decis. Oficial, tu încă ești într-o vacanță lungă, iar Whitby a plecat într-o delegație.

— Mă piș pe rapoartele tale. Încerci să-l ascunzi pe Whitby de mine – nu tocmai adevărat – și descoperirile tale par stângace, incomplete. Ai stat acolo aproape trei săptămâni și raportul tău are doar patru pagini?

— Nu s-a întâmplat nimic foarte neobișnuit. Ținând seama de împrejurări.

— Ținând seama pe dracu’. Ce-a văzut Whitby? Ceva real sau vreun jeg de halucinație? Pricepi ce ai fi putut stârni acolo?

Cuvintele îi ies legate, bolborosite, sună ca *păstârnacul.*

— Pricep.

Un far de jucărie se luminează brusc.

Lowry, ca un șarpe, se aplecă spre ea, și-i șoptește, în mirosul acela dulceag de putreziciune:

— Vrei să știi ce-i amuzant, ce-i așa de-al dracului de amuzant?

— Nu.

Vine istorioara. Ca și cum ar fi bunicul cuiva la o petrecere de sărbători. Aceeași poveste, aproape de fiecare dată.

— Cândva, la început, ai priceput totul greșit. Dacă te „confesai” bătrânului Mare Șef la interviu, faza e că te-ar fi luat oricum. Te-ar fi angajat. O făceau, din câte-l știu eu pe ăl bătrân. Drept, poate s-ar fi adăugat și un soi de fascinație bolnavă, ca și cum ai fi fost vreun animal special, inteligent, crescut în laborator – un iepure alb magnific, să zicem. Drept, nu te-ar fi făcut directoare în veci, dar ce rahat, postul ăla e oricum nașpa, nu? Ai ajuns să-ți dai seama. Și o să-ți tot dai seama. Problema e, acum, că minciuna a ținut prea mult. Și ce naiba facem acum.

Problema, din punctul tău de vedere, e mai puțin trecutul cât prezentul. A trecut de mult vremea când ai fi putut încerca să-l limitezi sau să-l influențezi pe Lowry. De îndată ce-a ajuns la Centru, de îndată ce-a fost canonizat, nu l-ai mai putut atinge.

Persoana aceea, persoana care ai fost înainte de Marele Șef, a fost precaută – a avut mare grijă încercând să ajungă în punctul din care să poți face ceva nechibzuit precum trecerea frontierei în Aria X.

Tatăl tău era paranoic în privința guvernului, fiindcă uneori se

mai ocupa și cu chestii ilicite ca să-și rotunjească veniturile obținute din munca de barman cu jumătate de normă – era un găinar. Nu voia să aibă de-a face. Nu voia belele pe cap. Ținea deci guvernul la distanță, nu-ți spunea că mama ta murise probabil și că n-aveai să te mai întorci pe coasta uitată în veci, dacă nu era silit s-o facă. Îți zicea să dai răspunsuri vagi celor care veneau să te întrebe despre maică-ta – fiindcă era mult mai bine pentru ea în felul ăsta. Orice, numai să evite să atragă atenția asupra „afacerilor" sale.

„Nu știi din astea, ești prea tânără", venea prelegerea obișnuită, „dar politicienii se ocupă de toate șmecheriile mari. Guvernul e hoțul hoților. De aia încearcă din greu să prindă hoți – nu-i place competiția. Nu vrei *asta* pe cap, toată viața, doar fiindcă ai fost în locul greșit la momentul greșit".

Când ți-a spus că mama ta nu mai era, ai plâns o lună întreagă, și chiar și atunci expresia tatălui tău, avertismentele mohorâte, felul în care totul, în locuința ta ce se schimba mai mereu, funcționa pe bază de precauție te-au îndoctrinat întru avantajele tăcerii.

Cu timpul, amintirile despre mama ta au început să pălească, și nu mai știai dacă o imagine sau un moment fusese în realitate sau era din fotografiile pe care tatăl tău le ținea într-o cutie de pantofi în debara. Nu în felul în care ții ceva aproape, ci mai degrabă în felul în care ții ceva la distanță. Te uitai la pozele cu mama ta – pe platformă cu prietenii, cu un pahar în mână, sau pe plajă cu tatăl tău – și îți imaginai că spune „Nu mă uita", simțindu-te rușinată că figura paznicului de la far era cea care îți tot apărea înaintea ochilor.

Mai întâi cu șovăială, apoi cu mai multă hotărâre, ai început propria anchetă. Ai învățat că există ceva numit Divizia Sudică, o instituție dedicată curățării „devastării ecologice" din ceea ce a fost cândva coasta uitată și e acum Aria X. Ai strâns un ditamai albumul cu tăieturi din cărți, reviste, ziare și, mai târziu, saituri pe net. Preponderent teorii ale conspirației sau interpretări speculative ale poveștii oficiale livrate de guvern. Adevărul, mereu ceva vag, nedeslușit, neavând nimic de-a face cu ce ai văzut, cu senzația ta că paznicul farului devenise *altfel.*

În primul an de facultate ți-ai dat seama că vrei să lucrezi pentru Divizia Sudică, indiferent care le-ar fi fost rolul, simțind, cu instinctul tău de escroc mărunt, că trecutul ar fi putut

însemna un punct slab. Ți-ai schimbat deci numele, ai angajat un detectiv particular să te ajute să ascunzi restul, și ai pornit să-ți iei o diplomă. Psihologie cognitivă, cu accent pe psihologia percepției și o calificare secundară în psihologie organizațională. Te-ai măritat cu un bărbat pe care nu l-ai iubit, din multiple motive, ai divorțat la cincisprezece luni după aceea și ți-ai petrecut următorii aproape cinci ani lucrând pe post de consilier, aplicând și reaplicând la Centru cu CV-uri făcute ca să-ți dea o șansă să intri în Divizia Sudică.

Directorul de atunci, un fost pușcaș marin, iubit de toată lumea, însă nu îndeajuns de dur, nu a făcut el însuși interviul de angajare. O făcuse Lowry – care încă era la Divizia Sudică pe atunci și avea propriile sale țeluri. Îi plăcea să-și adune puterea pieziș. După o întâlnire formală în biroul său, ați ieșit până în capătul curții și ai dat un interviu cu totul diferit.

— Nu ne aude nimeni aici, a zis el, declanșând sirene de alarmă.

Gânduri iraționale că are de gând să se dea la tine, cum au făcut amici de-ai tatălui tău. Ceva trebuie să te fi alertat, ceva dincolo de comportamentul politicos, hainele bine croite și aerul autoritar.

Însă Lowry avea în minte ceva de mai lungă durată.

— Mi-am pus oamenii să te verifice. Îmi place efortul pe care l-ai depus ca să te deghizezi. Un efort decent, sigur că da. Deloc rău, dată fiind situația. Dar tot am aflat, și asta înseamnă că ar fi aflat și Centrul dacă nu acopeream toate urmele. Ce-a mai rămas din ele.

Un zâmbet larg, un comportament cordial. Ai fi putut vorbi despre sport sau despre mlaștina fierbinte din fața voastră, ce aproape părea să fiarbă de la caniculă.

Ai trecut la ce era important:

— O să mă spuneți?

Cu gâtul uscat, cu senzația că e și mai cald acum decât era cu o clipă în urmă. Cu amintiri despre tatăl tău, dus la închisoare pentru fraude mărunte, mereu cu un zâmbet curajos și trimițându-i un pupic în zbor, de parcă toată chestia ar fi fost să fie prins, să aibă public, să fie observat.

Un chicotit al lui Lowry, și tu intimidată de ceea ce atunci te-a izbit drept sofisticare, cu toate neajunsurile lui. Verva sa, felul în care îi venea costumul și felul în care pe chip i se citea

experiența, ca și cum ar fi văzut tot ce voia să vadă, și ar fi fost pe unde voise să fie.

— Să te spun, Gloria… adică Cynthia. Să te spun? Cui? Tipilor care se ocupă cu numele false și identitățile false? Celor obsedați de adevărurile de pe coasta uitată? Nu, nu prea cred. Nu cred că o să te spun.

Și gândul nerostit: *o să te țin doar pentru mine.*

— Ce doriți? ai întrebat tu.

Recunoscătoare, o dată în viață, căci să fii copila tatălui tău însemna că uneori puteai să vezi dincolo de amăgire.

— Ce?

Prefăcut până în măduvă.

— Nimic. Nimic încă, în orice caz. Cynthia, de fapt… totul are de-a face cu tine. O să merg înapoi cu tine înăuntru și-o să te recomand pentru post. Și dacă treci de instrucția de la Centru, vom vedea. Cât despre restul… o să fie secretul nostru. Nu chiar un secret mic, dar un secret.

— De ce ați face asta?

Neîncrezătoare, nesigură că ai auzit bine.

Și el, cu o strâmbătură ușoară:

— A, eu am încredere doar în oamenii care au fost în Aria X. Chiar și înainte de Aria X.

La început, prețul nu păruse atât de greu. Nu voise decât să-i relatezi, lui și doar lui, amănunțit, cum a fost în ultimele tale zile petrecute pe coasta uitată. Paznicul farului, Brigada Știință și Conștiință. „Descrie-i pe bărbat și pe femeie”, zisese referindu-se la Henry și Suzanne, și toate întrebările sale despre BSC sunau de parcă ar fi completat necunoscutele unei povești pe care o auzise parțial.

În câteva luni, favorurile cerute și oferite fără tragere de inimă se multiplicaseră – sprijin pentru inițiative și recomandări, apoi, după ce ai devenit mai influentă, ți s-a cerut să te opui anumitor lucruri, să fii mai puțin entuziastă, să tragi de timp. Mai ales, ți-ai dat seama, în anumite comisii ce aveau de-a face cu secția științifică, pentru a submina sau diminua influența Centrului asupra Diviziei Sudice. Toate acestea foarte iscusite și graduale, așa că nu ți-ai dat seama de escaladarea lor până ce n-ai ajuns atât de prinsă în ele încât ți-au devenit parte a slujbei.

În cele din urmă, Lowry ți-a sprijinit candidatura pentru a deveni directoare. Venirea la Divizia Sudică fusese ca și cum ți

s-ar fi dat voie să asculți bătaia inimii unei fiare misterioase. Însă ca directoare ai ajuns și mai aproape – înfricoșător de aproape, prinsă între pereții unor încăperi, având nevoie de timp ca să te obișnuiești. Timp exploatat de Lowry, desigur.

Aruncate pe masă: ultimele imagini luate de satelit deasupra Ariei X, imagini de sus reduse la poze lucioase, 30 pe 40 de centimetri. Fotografii de revistă ale unei resurse inepuizabile. Această imitație orbească a normalului, afectate doar de unele zone opace, pe care te-ai putea aștepta să le găsești în pozele făcute de vânătorii de fantome. Aceste zone opace demonstrează limpede o schimbare. De parcă cineva de la Divizia Sudică își pierde abilitatea de a vedea o minciună.

— Răul și binele merg împreună. Dar acești termeni nu au sens în Aria X. Sau pentru Aria X. Așa că de ce să ni se aplice mereu nouă în urmărirea unui dușman pentru care nu au însemnătate? Un context indiferent merită o indiferență egală din partea noastră – dacă vrem să supraviețuim.

Nu ți se cere nicio replică, Lowry și-a luat un pic de timp ca să filosofeze cât își umple încă o dată paharul. Și nici n-ai *ști* ce să răspunzi, fiindcă nu l-ai putea caracteriza în veci pe Lowry drept *indiferent*, sau exprimând indiferență prin acțiunile sale. Ca întotdeauna, asta face parte din înșelăciunea lui: abilitatea de a-și institui autoritatea instalând în alții propria sa încredere în sine.

Lowry te-a amenințat deja că te hipnotizează, dar singurul lucru în privința căruia te-ai decis, câtă vreme ai trăit la periferia experimentelor lui Lowry, e că nu-i vei îngădui niciodată asta. Sperând mereu că Lowry are și limite, că nu poate fi de neatins, că nu poate opera fără constrângeri de mai sus. Însă nu dezvăluie fiecare acțiune de-a sa câte ceva despre motivațiile lui unei persoane aflate deasupra, cu puterea de a interveni?

Te afli deci în ceea ce pare a fi un impas.

Apoi te surprinde.

— Vreau să te întâlnești cu altcineva care are de-a face cu toate astea. O persoană pe care o știi deja. Jackie Severance.

Nu-i un nume pe care te-ai fi așteptat să-l auzi. Însă iat-o – escortată de Mary Phillips, una dintre secretarele lui Lowry, prin ușa de oglindă către partea ta; lui Severance nu pare să-i pese că tocurile îi calcă pe cioburile paharului spart. E îmbrăcată impecabil ca întotdeauna, și încă dependentă de eșarfe.

Oare a stat să asculte în tot acest timp? Succesoarea dinastică a legendarului Jack Severance. Jackie, care nu mai are de vreo cincisprezece ani de-a face cu Divizia Sudică – o stea strălucind încă pe firmamentul cosmologiei personale a Centrului, în ciuda unei găuri negre de fiu care lucrează și el în sistem și pe care a trebuit să-l salveze de mai multe ori. Lowry nelegiuitul și Jackie cea din cercul interior par aliați prea puțin probabil. Unul ține oul argintiu în mână și-l mângâie. Celălalt încearcă să-l zdrobească cu un ciocan invizibil.

Care-i jocul aici? O are Lowry la mână cu ceva, sau ea îl are la mână pe Lowry?

— Jackie mă va consilia în această situație. Se va *implica* de acum înainte. Și înainte de a lua decizia finală în privința a ce-o să facem cu tine, vreau să-i repeți și ei tot ce e în raport – tot ce ți s-a întâmplat dincolo de frontieră. Încă o dată.

Severance zâmbește așa cum zâmbesc crocodilii și se așază lângă ea pe sofa, în vreme ce Lowry se sucește pe-acolo pregătindu-și o nouă porție de băutură.

— Nimic prea formal, Cynthia. Nu trebuie să te pregătești dinainte. Și nu în vreo ordine anume. Poți să spui în ce ordine dorești.

— Drăguț din partea ta, Jackie.

Nu-i deloc drăguț, ci doar o încercare de a obține o altă versiune. Lucru care face această convorbire un fel de ritual, cu un final deja stabilit.

Așa că treci iarăși în revistă totul, cu Severance, care te oprește când și când cu întrebări mai directe decât te-ai fi așteptat de la cineva la care te-ai gândit ca la o persoană versată într-ale politicii.

— N-ați mai fost nicăieri. N-ați mai apucat-o pe scurtături, n-ați mai făcut alte excursii?

— Excursii?

— E ușor să omiți ceea ce nu pare relevant.

Același zâmbet lipsit de veselie.

Nu te obosești să răspunzi.

— Ați adus ceva cu voi de acolo?

— Doar ce-am recuperat pe drum, ca de obicei, din echipamentul expediției de dinainte, cum se întâmplă cu multe expediții.

Asupra acestei povești v-ați decis tu și Whitby, fiindcă ai vrut

să păstrezi planta și telefonul, să le testezi la Divizia Sudică, nu să-ți fie luate de Centru. Voi sunteți experții, nu Centrul.

— Cum ți s-au părut jurnalele de la far? Ți-au lăsat vreo impresie, vreo idee, să le vezi pe toate așa? Dacă nu ți se pare prea vag.

Îi spui că nu, nu a avut nicio idee sau impresie anume. Erau doar niște jurnale. Fiindcă nu vrei să revii acolo, nu vrei să-ți retrăiești finalul expediției, lucrurile care s-au petrecut în far.

— Și nimic nu ți s-a părut neobișnuit, ieșit din comun?

— Nu.

Și-i dai înainte cu povestea mai simplă a pericolului din tunel.

Mai apoi, aplecându-se către tine conspirativ, ca între fete:

— Gloria. Cynthia. De ce-ai făcut-o, de fapt?

Ca și cum Lowry n-ar fi fost cu ele în încăpere.

Ridici din umeri, schițezi un zâmbet chinuit.

La finalul relatării tale, Severance surâde și zice:

— E posibil să clasificăm asta drept „nu s-a întâmplat” și să ne vedem de treabă mai departe. Și dacă așa va fi, ai să-i mulțumești lui Lowry.

O palmă pe brațul tău, totuși, parcă pentru a spune: „Să nu uiți că am ajutat”. Îți rămâne și Whitby, mai zice ea, dacă trece de o evaluare psihică pe care s-o conduci tu personal la Centru, neoficial. Dar:

— Garantezi pentru el. Ești responsabilă pentru el.

Noul comandant al trupelor de frontieră va fi ales de Lowry personal și va raporta atât acestuia, cât și lui Severance, și vor fi instituite protocoale pentru ca, după cum formulează Lowry, „Tu și Whitby și alți ticăloși suficient de tâmpiți ca să încerce s-o șteargă să se gândească de două ori înainte”.

Încă vreo câteva amabilități fără rost și Jackie a părăsit camera la fel de iute cum a și ajuns, întâlnirea a fost atât de scurtă încât te face să te întrebi ce alt motiv a avut ca să vină aici, ce alte treburi mai are cu Lowry? A intrat ea într-o capcană, sau Lowry? Încercând să-ți amintești data exactă când Severance a venit la Divizia Sudică. Prefirându-și în minte o listă cu îndatoririle, cu obligațiile ei și unde a fost atunci. Gândindu-te că e o parte dintr-un puzzle pe care n-o vezi, pe care n-ai *nevoie* să o vezi.

Lowry se află acolo, în centrul sediului său secret, privind

marea în vreme ce fulgi deși de zăpadă încep să acopere iarba, minele marine, cărăruile. Cu gâștele și pescărușii cărora n-o să le pese niciodată de planurile lui Lowry sau de ale tale, de întrunirea voastră lângă farul fals, la fel de păcălită de el cum au fost și expedițiile de dinainte păcălite de cel real. Dar Severance a ieșit afară acum, pășește pe stânci, se uită la valuri. Vorbește la telefon, însă Lowry nu o vede – își vede doar reflexia în geam iar ea e prinsă acolo, înăuntrul siluetei lui.

Lowry se saltă de pe scaun, se plimbă prin fața paharului, își dă o palmă peste piept.

— Și ce vreau eu e asta: Următoarea expediție nu mai merge la Centru. Or să vină aici. O să fie instruiți *aici*. Vrei ca Aria X să reacționeze? Vrei să se schimbe ceva? O să schimb eu. O să vâr chestii în creierul Ariei X, chestii cu ghimpi în coadă. O să curgă sânge. O să-l facă pe inamic, la dracu', să știe că rezistăm. Că ne-am pus pe el.

Unele poteci își pierd iute urmele; cu altele durează mult până le descoperi și le urmezi. Vederea lui Severance pășind pe muchia de pietre negre de lângă far, fie el și un far fals, îți ridică părul de pe mâini, te face să vrei să zici „E al meu, nu al tău."

Lowry încă stă aplecat deasupra ta și te toacă la cap cu ce se va întâmpla și cum se va întâmpla. Sigur că vrea mai mult control. Sigur că o să-l capete.

Dar mai știi, acum, ceva ce doar bănuiai înainte: Dincolo de rățoiala lui, Lowry simte că soarta voastră se întrepătrunde. Că e mai legat de tine ca oricând.

După șase luni, vei putea să te întorci la Divizia Sudică. Nimeni de-acolo nu va ști de ce-ai lipsit atâta, iar Grace nu le va spune, promite că-i va munci atât de tare, între timp, că „n-or să aibă timp să se gândească la asta".

Cât aștepți acasă să treacă perioada de suspendare, ai în cap imaginea asta a lui Grace, o negresă înaltă, severă, în halat de laborator și cu tricorn de general pe cap, ținând o sabie întinsă și stând, nu se știe de ce, la prova unei bărci, traversând un râu de importanță strategică. Când se face timpul ca ea să-și lepede pălăria, să scape de barcă, să-ți cedeze controlul, cum o să se simtă oare?

Un singur gând cețos în majoritatea serilor, după vizitele la doctor sau după ce face cumpărături pentru cină: În ce lume trăiesc de fapt? Cea în care se pot auzi țipetele lui Whitby la far,

amestecate cu răcnetele din prima expediție, sau cea în care pui recipientele cu supă conservată în bufet. Poți să exiști în ambele? Vrei asta? Când Grace te sună să te întrebe ce mai faci, ar trebui să zici „Ca de obicei” sau „Oribil, ca și cum aș face autopsii încontinuu, fără niciun motiv”?

Așezată la bar, la Chipper’s – e la fel, nu, acum că te-ai întors? Poate și mai ceva acum, fiindcă ai mai mult timp de petrecut acolo. Și agenta imobiliară apare des. Vorbește mereu – despre cum a plecat în nord să-și viziteze familia, despre un film văzut, despre politica locală. Uneori, veteranul cu eterna bere dinainte scoate la înaintare câte o amintire de demult cu copiii lui, încercând să ia parte la conversație.

În vreme ce agenta imobiliară și bețivul vorbesc peste capul tău, dai și tu din cap ca și cum ai ști despre ce discută, de parcă ai putea avea de-a face cu asta, când tu nu mai poți vedea acum decât două imagini suprapuse ale paznicului de la far, zicând același lucru la intervale diferite, adresându-se la două versiuni diferite ale tale. Una în obscuritate și una în lumină.

— Te gândești la copiii tăi, nu? zice agenta. Îmi dau seama.

Mintea ți-a zburat departe. Masca trebuie să se fi dezlipit.

Mai iei o bere, începi să-i povestești agentei totul despre copiii tăi – unde se duc la școală, cum ți-ai dori să-i vezi mai des, că învață ca să se facă doctori. Că speri să-i vezi acasă în vacanță. Veteranul, la capătul barului, se uită la tine pe lângă agentă, cu o expresie stranie pe chip. O expresie care arată recunoașterea, de parcă și-ar da seama ce faci.

La naiba, poate ar trebui să pui și ceva piese la tonomat. Poate și-o serie de karaoke mai târziu, încă vreo câteva beri, încă vreo câteva detalii născocite din viața ta. Doar că agenta imobiliară a plecat la un moment dat și ai rămas doar cu veteranul, plus niște oameni care au venit târziu și pe care nu-i cunoști, n-o să-i cunoști niciodată. Dușumeaua e lipicioasă, înnegrită de pete vechi. Sticlele de după bar au pahare peste buză, ca să nu intre musculițele. Tejgheaua are un luciu care nu-i cu totul natural. În spatele tău, spațiile dintre mese sunt întunecate și cerurile acelea ponosite au apărut din nou, minuni neînchipuite pe tavan, câteva dintre ele necesitând un moment pentru a le recunoaște.

Fiindcă cealaltă lume se prelinge întotdeauna în asta. Fiindcă oricât ai încerca să știi ce s-a întâmplat la far doar între tine și

Whitby, știi că tot va scăpa cumva, în vreo formă, și că asta va avea consecințe.

La far, Whitby se apucase să umble prin clădire, iar tu încă urcai treptele când ți-ai dat seama că nu-l mai auzeai mișcând prin camera alăturată. În nemișcarea și praful acela, după felul în care lumina ce pătrundea pe ușa ruptă din față făcea întunericul să pară cenușiu, te așteptai să dai peste el într-un ungher, o siluetă luminând în întuneric.

Însă ai descoperit iute că urcase scara, se dusese până sus, în vârf. Se auzise zgomot de busculadă, de lemn spart. O voce înălțându-se peste alta, ambele curios de familiare, și totuși de unde încă o voce? Te-ai luat, deci, rapid după sunete și, în vreme ce urcai, senzația era totodată de dublură și de disonanță, fiindcă în amintire treptele fuseseră mult mai late, drumul mult mai îndelungat, spațiul din interiorul turnului lăsase impresia unei lipse de greutate, pereții fuseseră zugrăviți cândva în alb, ferestrele deschise pentru a primi în ele cerul și aroma de iarbă cosită adusă de Saul. Însă în întuneric, îngrijorată în privința lui Whitby, ai devenit o gigantă, ori farul s-a pierdut, ori s-a *diminuat*, nu doar ruinat de timp, ci contractându-se precum fosila spiralată a unei cochilii, ducându-te într-un loc ce nu-ți mai era familiar. Ștergând, cu fiecare treaptă, ce credeai că știi.

În vârf, dăduse peste Whitby în camera de observație, gâfâind ca un animal, cu hainele rupte și sânge pe mâini, și avusese impresia stranie că marginile jurnalelor se unduiau, îl acopereau pe Whitby, încercau să-l înece. Nu mai era nimeni acolo în afară de Whitby, care-i relată o poveste imposibilă despre cum își întâlnise dublura, pe Falsul Whitby, pe platformă, că acesta-l urmărise până în camera reflectorului, apoi căzuseră prin chepeng și nimeriseră pe vraful de jurnale, dezechilibrați și stângaci. Mirosul lor. Mărimea movilei. Felul în care le simțiseră atingerea Whitby cel Real și Falsul Whitby reluându-și confruntarea, cu câte o rază de lumină pătrunzând când și când prin chepeng.

Cum să verifice această poveste a doi Whitby în loc de unul? Că nu Whitby se lovise singur, nu își dăduse pumni și picioare, nu se mușcase, acoperit cu hârtie foșnitoare, ci făcuse asta unei alte versiuni. Rănile sale erau neconcludente.

Însă tabloul te fascinează, îți revine în minte după șase luni,

chiar când tai ceapă pentru amestecul de condimente în bucătărie ori îți tunzi peluza.

Încerci să-ți imaginezi uneori cum ar fi fost să fi sosit mai din timp, nu după consumarea confruntării, și să te oprești acolo, în susul treptelor, să te uiți în spațiul acela fără să fii în stare să te miști, și să-i privești pe cei doi Whitby luptându-se. Aproape că-ți vine să crezi că Whitby i-a dat naștere lui Whitby, că, pe parcursul explorării Ariei X, ceva din însăși natura lui Whitby a creat acest paradox, versiunea aceea, colecția de impulsuri, gânduri și opinii care încercase, o dată pentru totdeauna, să-și extermine alter ego-ul.

Până ce două mâini albicioase se întind ca să sugrume un gât albicios și două chipuri se privesc țintă, la câțiva centimetri distanță doar, fața de deasupra deformată de o exacerbare a furiei în vreme ce fața de dedesubt rămâne calmă, teribil de calmă, înconjurată de foile rupte și mototolite ale jurnalelor. Hârtia albă cu liniuță roșie pe margine, liniile albastre pe care se scrie. Pagini după pagini umplute cu scris de mână uneori incomprehensibil. Toate aceste jurnale fără nume însă cu funcția notată, ba uneori nici măcar asta, ca și cum Aria X și-ar fi introdus acolo propriile relatări. Oare se mișcă și revin la poziția inițială, ca și cum ceva imens ar dormi între ele, trăgând aer și dându-l afară?

E un halou care le înconjoară, sau îl înconjoară pe Whitby? Pe cei doi Whitby?

Până ce se aude pârâitul. E un gât? O spinare? Iar acel Whitby pus cu spatele la movilă se înmoaie, capul îi cade pe-o parte, iar Whitby de deasupra, încremenit, scoate un soi de suspin jalnic și-l împinge pe Whitby Mortul în josul movilei, apoi, cu chiu, cu vai, izbutește să se zbată și să se răsucească, eliberându-se de-acolo… și se așază într-un ungher, holbându-se la propriul său cadavru.

Apoi, abia apoi, începi să te întrebi dacă Whitby al tău a câștigat – și cine să fi fost celălalt Whitby, care ar fi arătat supranatural de calm, cu fața netedă, fără riduri, cu ochii larg deschiși, privind țintă, cu doar poziția corpului sugerând că a fost supus unor violențe.

L-ai silit după aceea pe Whitby să iasă din locul acela, să ia un pic de aer lângă balustradă, să privească acel peisaj superb și de nepătruns. Ai vorbit despre vechi obsesii care te bântuie,

deghizate în cunoașterea ta enciclopedică, exhaustivă, a coastei uitate. Whitby îți tot spunea ceva – ceva pe un ton imperativ, dar nu-l auzeai de fapt. Erai mai preocupată să umpli spațiul dintre voi cu propriul tău scenariu, cu interpretarea proprie – ori să-l calmezi pe Whitby, ori să-i negi experiența. Să uiți de movila de jurnale. Un lucru la care nu vrei să te gândești prea mult, pe care ți l-ai scos din minte, fiindcă nu așa e în firea lucrurilor? Să ignori irealul ca să nu devină și mai real.

Înainte de a coborî, te-ai uitat după Whitby Mortul, dar nu era pe nicăieri.

Poate că n-o să afli niciodată adevărul.

Însă, în ceea ce Whitby s-a jurat că era rucsacul lui Whitby Mortul, ai descoperit două obiecte curioase: o plantă stranie și un telefon mobil stricat.

0010: CONTROL

Control se trezi și dădu cu ochii de un picior încălțat cu bocanc la doar câțiva centimetri de locul unde stătea întins pe-o parte, sub niște pături. Talpa neagră a bocancului militar era uzată, avea rosături lungi, ca o hartă a unui povârniș. Se adunase în adâncituri, și pe lângă țintele negre menite să sporească aderența, noroi uscat și nisip. Urme de iarbă, o dâră de alge uscate pe-o latură a bocancului.

Această privelițte îi păru drept o dovadă a lipsei de îngrijire, care nu se reflecta în aranjamentul ordonat al proviziilor și de faptul că frunzele și alte rămășițe păreau să fie măturate des. Lângă bocanc: talpa de un cafeniu-deschis a unui picior musculos ce părea să aparțină unei alte persoane, cu unghiile tăiate și degetul mare bine înfășurat în tifon proaspăt, doar cu o dâră abia sesizabilă de sânge uscat ce păta pe dedesubt.

Atât bocancul, cât și piciorul îi aparțineau lui Grace Stevenson. Mai sus, în lungul piciorului, văzu că ținea cele trei pagini mototolite și ponosite pe care le salvase el din raportul lui Whitby. În uniforma militară, care includea și o cămașă cu mânecă scurtă, Grace părea mai subțire și pe la tâmple îi apăruseră fire cărunte. Arăta ca și cum ar fi trecut prin multe într-un timp scurt. Lângă ea, într-un toc, se afla un pistol și alături de acesta o raniță.

Se mută pe spate, se ridică în șezut și se propti cu spinarea în peretele aflat în diagonala lui Grace, cel cu fereastra dintre ei.

Păsările gălăgioase care-l treziseră în zori, pentru scurt timp, tăceau acum, probabil scurmând după hrană sau făcând ce făceau de obicei păsările. Era oare amiază deja? Pasărea Rară se ghemuise într-un sac de dormit cu model de camuflaj și tresărise continuu în timpul nopții, zvâcneli ușoare și sunete care-i aminteau lui Control de motanul lui, când era cuprins de vreo viziune nocturnă.

— De ce dracu' m-ai căutat prin buzunare?

Cumva, tonul acuzator părăsi vorbele în vreme ce le rostea, ușurat că totuși sculptura tatălui mai era încă în buzunarul gecii.

Ea îl ignoră, frunzărind mesajul final al lui Whitby, oscilând între zâmbet și încruntare, atentă dar neconvinsă.

— Nu s-a schimbat de ultima oară când l-am văzut. E și mai plin de rahaturi acum… probabil. Doar că pe-atunci autorul era dement. Singular. Acum suntem demenți cu toții, ce mama dracului.

— Mama dracului?

O privire întrebătoare.

— Ce-i în neregulă cu „mama dracului"? Nu mai poate Aria X că înjur eu.

Continuă să citească și să recitească foile, clătinând din cap la unele pasaje, în vreme ce Control se holba la ea, simțindu-se încă posesiv. Era mai atașat de paginile acelea decât crezuse, se temea ca ea să nu le facă ghemotoc și să le arunce pe geam.

— Poți să mi le dai înapoi?

Un amuzament sleit, ceva în zâmbetul ei care-l înștiința că era transparent.

— Nu încă, nu încă. Mănâncă ceva. Apoi completează o cerere oficială.

Se întoarse iarăși la citit.

Frustrat, el aruncă o privire în jur. Era de o curățenie compulsivă, cum i se păruse și la prima vedere. Carabinele stăteau într-un șir precis pe peretele din fund, lângă locul ei de dormit, adică o saltea pe care pusese un cearșaf și o pătură, pe care o împăturise bine. O poză mică, încrețită a iubitei ei prietene, pusă pe o muchie, cu marginile îndoite netezite. Lângă lungul perete lateral se aliniau conserve cu mâncare și batoane proteice. Pahare și sticle cu apă de băut, pe care o obținuse de la vreun izvor sau fântână. Cuțite. O plită portabilă. Oale, tigăi. Cărate tocmai de la Divizia Sudică sau găsite prin rămășițele

convoiului ambuscat de pe țărm? Nu voia să ghicească cât din toate acestea găsise pe insulă.

Control era pe cale să se ridice în picioare și să ia o cutie, când ea lăsă foile să cadă pe podeaua dintre ei, exact într-o pată de umezeală de la ploaie.

— La naiba.

Se întinse iute, în patru labe, să le culeagă.

Țeava armei lui Grace i se apăsă în tâmplă, lângă ureche.

Rămase nemișcat, uitându-se încă spre locul unde dormea Pasărea Rară.

— Ești real? întrebă ea hârâit, ca și cum vocea i-ar fi încărunțit ca și părul.

Ar fi trebuit să intuiască ceva mai profund din bocancul ei, din degetul ei bandajat?

— Grace…

Îl lovi peste frunte cu vârful țevii și-l împinse și mai tare cu pușca în piele, șoptindu-i la ureche:

— Nu folosi nenorocitul de nume. Niciodată să nu-mi rostești numele! Fără nume. S-ar putea să mai știe încă numele.

— *Ce* s-ar putea să mai știe numele?

Înăbușindu-și cuvântul *Grace.*

— N-ar trebui să știi deja?

Disprețuitoare.

— Lasă arma.

— Nu.

— Pot să mă așez?

— Nu. *Ești real?*

— Nu știu ce înseamnă asta, zise el cât de calm reuși.

Întrebându-se dacă se putea mișca destul de iute cât să iasă din linia de tragere, să-i smulgă arma de lângă tâmplă înainte ca ea să-i zboare creierii.

— Cred că știi. Dacă ești modificat. La mâna a doua. O halucinație. O viziune.

— Sunt la fel de real ca și tine, zise el.

Dar cu o teamă secretă, una pe care nu voia să o rostească. Împreună cu gândul că nu știa ce îndurase Grace de când o văzuse ultima oară. Că nu mai era sigur, acum, că o cunoaște. Nu mai mult decât se cunoștea, acum, pe el însuși.

— Ce program rulezi? De la Centru sau cuvântul L?

— Cuvântul L?

Gânduri absurde. *Lămâie? Lumină? Lesbiană*? apoi își dădu seama că se referea la Lowry.

— Niciunul. Am tăiat sugestia hipnotică. M-am eliberat.

Nu era sigur nici el că o crede.

— Să facem un test?

— Nu încerca. Serios vorbesc… *să nu*.

— N-aș face asta, zise Grace ca și cum ar fi acuzat-o de crime împotriva umanității. Asta-i damblaua lui L. Dar știu de-acum semnele. Căpătați cu toții o expresie îndurerată, vă faceți palizi. Degetele vi se încovoaie. Semnătura lui, pusă pe voi toți.

— E rezidual, doar rezidual.

— Dar recunoști totuși.

— Recunosc, habar nu am de ce morții mă-sii îmi ții o armă lipită de cap! țipă el.

Oare Pasărea Rară nu auzise *nimic*, sau se prefăcea că doarme? Și acolo, ca pentru a-l numi oricum mincinos: ceea ce Pasărea Rară numea „strălucirea”, curioasă, interesată, întrebătoare. Se ridica acum ca o durere difuză în piept, ca un spasm în coapsa stângă, în vreme ce zăbovea în patru labe, interogat de directoarea sa adjunctă.

O pauză, o apăsare sporită a cătării puștii în capul lui, făcându-l să tresară de durere. Apoi presiunea dispăru, odată cu umbra ei. Ridică privirea. Grace era iarăși cu spinarea lipită de perete, cu arma încă în mână.

Se așează în șezut, cu mâinile pe coapse, se sili să inspire și să expire cu putere și se gândi la opțiunile pe care le avea. Era genul de situație operativă pe care maică-sa ar fi numit-o „un sau fără sau”. Putea sau să găsească o cale să liniștească spiritele, sau să încerce să ajungă la puștile de pe perete. Nu era cu adevărat o alegere. Nu acum, când Pasărea Rară era scoasă din scenă.

Încetișor, cu precauție, culese cele trei pagini ale lui Whitby de pe jos, încordându-și voința ca să iasă din pericolul acestui moment:

— Așa îți primești de obicei musafirii?

Fața ei era acum o mască impasibilă, provocându-l să o sfideze.

— Uneori se termină cu mine apăsând pe trăgaci. Control, nu mă interesează rahaturile. Habar nu ai prin ce-am trecut. Ce-ar putea fi real și… ce-ar putea să nu fie.

Se lăsă cu spinarea pe perete, cu paginile lui Whitby la piept. Avea ceva în coada ochiului?

— Nu e nimic pe lume, zise el, în afară de ceea ce ne zic despre ea simțurile noastre, și ce pot face e maximul pe care-l pot obține bazându-mă pe aceste informații.

Deși nu mai avea încredere în acel cuvânt.

— Era o vreme când mai întâi aș fi tras, încă dinainte să ieșiți din barcă.

— Mersi? zise Control cu cât de multă ironie putu.

O înclinare scurtă din cap, de parcă ar fi zis-o serios, și Grace își vârî pistolul în tocul de pe șoldul drept.

— Trebuie mereu să am grijă.

El observă tensiunea din brațul ei și auzi clicul strident pe care-l făcea jucându-se cu capsa de la toc. Îl deschidea. Îl închidea.

— Sigur, zise Control. Văd că cineva te-a călcat pe degetul mare. Genul ăsta de chestie poate face pe cineva să devină paranoic.

Ea nu băgă de seamă cele spuse de el și zise:

— Când ați ajuns aici?

— Acum cinci zile.

— Cât a trecut de când s-a modificat frontiera?

Oare Grace pierduse șirul zilelor aici, singură?

— Nu mai mult de două săptămâni.

— Cum ați trecut de cealaltă parte?

Îi spuse, omițând doar să-i dea vreun detaliu despre localizarea ușii de sub mare. Omițând și faptul că Pasărea Rară o crease.

Grace chibzui la toate acestea vreme de o clipă, cu un surâs amar ce respingea orice interpretare. Însă el intră iarăși în alertă; femeia apucase cuțitul de vânătoare în mâna stângă și desena cerculețe în praful din fața ei. Asta nu era doar o interogare paranoidă. Erau altele mai însemnate la mijloc și propria lui analiză de executat: oare Grace fusese momită de ceva aici pe insulă sau suferise genul de șoc ce-ți rearanjează procesele cognitive, afectându-ți pentru totdeauna judecata?

Cu câtă blândețe izbuti, zise:

— Te deranjează dacă o trezesc pe Pasărea Rară acum?

— I-am pus un sedativ în apă aseară.

— Ai făcut *ce*?

Răsunetul a o duzină de anchete de terorism, toate simbolurile și semnele.

— Ești prietenul ei cel mai bun acum? Ai încredere în ea? Și pricepi măcar la ce mă refer?

Avea încredere că nu era ea dușmanul. Avea încredere că era umană. Voia să spună *Am încredere în ea cum am în mine însumi*, dar asta n-ar fi mulțumit-o pe Grace. Nu pe această versiune a lui Grace.

— Ce s-a întâmplat aici?

Se simțea trădat, trist. Că ajunsese atât de departe, dar că acea veche dinamică – o țigară poștită în curtea Diviziei Sudice – se făcuse cenușă.

Pe Grace o zgudui un fior, un tremur ascuns ce se arăta la suprafață, străbătând-o și trecând mai departe, ca și cum abia acum s-ar fi trezit dintr-un coșmar.

— Durează să te obișnuiești, zise femeia privind țintă desenele pe care le făcuse în praf. Durează să te obișnuiești, să ajungi să știi că tot ce am făcut noi nu a însemnat nimic. Că Centrul ne-a abandonat. Că noul nostru director ne-a abandonat.

— Am încercat să – *am încercat să stau, tu mi-ai spus să plec*.

Dar era limpede că nu așa vedea ea lucrurile. Știa cum era la marginea lumii și ea îi scotea ochii cu asta.

— Mai întâi am încercat să te învinovățesc, când încercam să-mi ordonez lucrurile în cap. Și te-am învinovățit. Dar ce puteai tu să faci? Nimic. Probabil că Centrul te-a programat să faci ce voiau.

Își aminti de momentele acelea oribile, îngrămădite în memorie, vârâte acolo claie peste grămadă. De expresia de pe chipul lui Grace în acel moment în care frontiera avansa către Divizia Sudică, cântărind posibilitatea ca el să nu-i fi spus absolut nimic. Să nu fi fost atât de aproape de ea, să nu-și fi lăsat palma pe brațul ei. Doar un gând.

— Fața ta, Control, dacă ai fi putut vedea ce mutră ai făcut, zise ea de parcă ar fi vorbit despre reacția lui la o petrecere surpriză. Peretele clădirii devenind carne, Directoarea revenind într-un val de lumină verde. Apăsarea lor.

Degetele de la mâna stângă i se strânseseră în jurul sculpturii lui Chorry din buzunarul gecii. Dădu drumul statuetei și scoase mâna din buzunar, își desfăcu degetele. Examină adânciturile

albe, rotunjite, mărginite cu roz.

— Ce s-a întâmplat cu oamenii din secția de știință?

— Au decis să se baricadeze la subsol. Dar locul se schimba foarte rapid. N-am rămas mult.

Vorbise așa de nonșalant, prea nonșalant, vorbind despre dispariția lumii așa cum o știuseră ei. *N-am rămas mult.* O propoziție ascunzând o sumedenie de orori. Control se îndoia că personalul avusese de ales în ce se întâmplase cu ei, zăvorâți de peretele acela brusc apărut.

Și Whitby. Însă, amintindu-și de ce transmiseseră camerele sale spion, nu voia să știe despre cuvântul W încă, sau poate niciodată.

— Și… directoarea?

Acea privire neclintită, chiar și în acest context nou, chiar și agitată, nervoasă, obosită și nemâncată. Acea abilitate de neînfrânt de a prelua responsabilitatea, pentru tot și toate, și de a continua.

— I-am tras un glonț în cap. Aveam ordine anterioare. Odată ce am stabilit că ceea ce se întorcea era un intrus, o copie, un fals.

Nu izbuti să mai continue, sau se gândise la ceva ce-o abătea de la povestit, ori încerca doar să se țină tare. Cât o costase să ucidă fie și o versiune a persoanei căreia-i fusese devotată, pe care se putea spune că o iubise, asta Control nu putea estima.

După un timp, puse și inevitabila întrebare:

— Și-apoi ce a mai fost?

Un ridicat din umeri, cu privirea țintuită în pământ.

— Am făcut ce trebuia să fac. Am recuperat ce s-a putut, i-am luat cu mine pe cei ce doreau și, potrivit ordinelor prealabile, am pornit-o spre far. M-am dus unde a spus ea. Am făcut exact ce a spus ea și n-am realizat nimic cu asta. Nu am schimbat nimic. Greșise total, greșise și n-avusese niciun plan. Absolut niciun plan.

Rană deschisă, patimă întrezărindu-se în tot ce îi spunea cu o voce atât de calmă. Se concentră asupra tălpii bocancului ei. Toracele dezmembrat al unei furnici, stâlcit undeva mai la sud de ora cinci.

— De aceea nu ai mai trecut frontiera înapoi? zise, din cauza vinovăției?

— Nu se poate *trece înapoi* frontiera, țipă ea. Nu mai există

poarta.

Sufocându-se în apa mării, izbit de bancul de pești. Din nou o viziune cu înecul.

Gata cu poarta. Nu mai era.

Doar ce se afla pe fundul mării. Poate.

Pierdut în acest gând, în vreme ce Grace continua să vorbească despre lucruri grotești și imposibile.

De pe ferestrele ce dădeau spre platforma farului dărăpănat, lumea arăta diferit, și nu pentru că Grace reintrase în scenă. Un zid subțire de ceață se furișase dinspre mare și blocase vederea, iar temperatura scăzuse brusc. La noapte, dacă nu se schimba asta, avea să fie nevoie de foc. Abia deslușindu-se prin ceață și frunzișul copacilor: rămășițe fantomatice ale caselor, pereți ca niște fâșii contorsionate de carne, alunecând într-o carne și mai putredă. Paralel cu marea, un drum, apoi dealuri acoperite cu o pădure mixtă, deasă, de pini și stejari.

Nu mai era ușă la frontieră, care să ducă acasă.

Grace eliminase dublura directoarei.

Grace simțise frontiera mișcându-se și trecând peste ea.

— A fost ca și cum eram *văzută*. Dezbrăcată. Diminuată. Redusă la nimic, zise privind cu devotament înfocat la fotografia fragilă, reparată cu atâta grijă, a femeii pe care o iubea în lumea reală.

Se retrăsese organizat cu un număr de membri ai Diviziei Sudice, de securitate și alții, către far, potrivit ordinelor prealabile ale directoarei, ordine necunoscute lui, care se profilase cumva din trecut cerând să i se acorde validitate. La far, unii dintre soldați începuseră să se schimbe și nu făcuseră față acelei schimbări. Unii o porniseră spre tunel și nu mai fuseseră văzuți niciodată. Câțiva vorbiseră de umbre imense care se apropiau dinspre mare. O schismă între facțiuni, inclusiv o dispută aprigă cu comandantul forțelor de frontieră, le înrăutățise situația.

— N-a supraviețuit niciunul, nu cred. Niciunul nu știa cum să supraviețuiască.

Însă rămânea vagă în privința acțiunilor ei de la far și a retragerii spre insulă.

— Am făcut ce-a trebuit. E în trecut acum. M-am împăcat cu asta. Nu prea dorm.

O harababură totală. *În trecut?* Abia se întâmplase.

Control își păstrase un dram de nădejde, iluzia unei ultime redute, a unei mentalități dârze, a unei cauze comune pentru care să înfrunte dușmanul. Dar asta fusese o fantezie bolnăvicioasă, un soi de negare abjectă. Divizia Sudică era terminată, chiar dacă ei ar fi rezistat și un veac acolo, în secția științifică, chiar dacă ar fi devenit o stirpe subterană de oameni palizi ai peșterilor, trăind în frică, spunând povești de groază nepoților despre lumea oribilă ce-i aștepta deasupra.

— Ai instruire în tehnici de supraviețuire?

O presupunere, dar una întărită de proviziile ei.

— Pachetul protecție de bază îi ziceam, spuse Grace. Directoarea l-a impus șefilor de departamente și celor din zona administrativă.

Fiindcă îi prețuise siguranța atât de mult, sperase că șefa secției de aprovizionare va supraviețui apocalipsei. Ar fi pus rămășag că „pachetul protecție de bază” i se aplicase doar Cynthiei și lui Grace. Cu el nu l-ar fi împărțit.

— Dacă ai plănuit asta, înseamnă că e o misiune?

— Ți se pare că aduce a misiune?

Un rânjet scurt, ironic. Un alt ton al vocii ei, ca și cum s-ar fi temut că Pasărea Rară, care începea să se foiască, ar fi putut trage cu urechea.

— Misiunea e supraviețuirea, John. Misiunea e să o scoți la capăt zi după zi. Îmi văd de ale mele. Urmez anumite protocoale. Sunt atentă și tăcută.

Grace era pregătită să-și ducă aici tot restul zilelor sale. Se resemnase deja să se conformeze acestei paradigme.

Pasărea Rară se înălță într-un cot. Nu părea amețită. Privirea părea să-i fie o armă, de parcă nu i-ar fi trebuit pușcă sau cuțit. Nu arăta a cineva care ar fi apreciat dacă i-ai fi spus că fusese sedată, așadar Control nu-i spuse. Grace îi aruncă o privire temătoare, respectuoasă, acum că nu mai era o moviliță adormită pe podea.

— Ce a atacat convoiul? întrebă Pasărea Rară.

Fără *bună dimineața* sau vreun interes oarecare în ceea ce discutau. Cât de mult auzise, întinsă acolo? Ce i se imprimase în mintea pe jumătate conștientă despre falsuri și dublura directoarei?

Un pufnet dinspre Grace, urmat de o ridicare din umeri, dar fără vreun răspuns.

Pasărea Rară înălță și ea din umeri, apucă un baton de proteine, îi despică ambalajul cu cuțitul și hăpăi conținutul. Printre înghițituri:

— E oribil și rânced. Ai dat peste ceva neobișnuit pe insulă?

— Totul e neobișnuit pe-aici, zise Grace cu un fel de extenuare, de parcă ar mai fi auzit de multe ori întrebarea.

— Pe biologă ai văzut-o?

Francheța adresându-se francheții, iar Control încordat, așteptând răspunsul.

— Dacă am văzut-o pe biologă?

Întorcând întrebarea pe toate părțile, examinând-o din toate unghiurile.

— Dacă am văzut-o pe biologă?

Clicul capsei de la tocul lui Grace se auzea mai iute acum, modelul din praf, făcut cu cuțitul, era mai complex. Era o spirală? Două spirale întrepătrunse? O stea de mare sau doar o stea?

— Haide, răspunde-mi, Grace, zise Pasărea Rară punându-se pe picioare și așezându-se în fața lor, cu mâinile pe lângă coapse, în genul de poziție relaxată și totuși perfect echilibrată în care ar sta cineva care se așteaptă la probleme. Cineva cu pregătire de luptă.

Lumina ce venea prin fereastră scăzu, acoperită de un nor trecător. O pasăre, afară, ciripea sau bolborosea ceva în același tempou cu rotirea lamei cuțitului. De departe se auzea un zvon de ceva sonor, ca un vaiet, poate un ecou răsfrânt de pietrele farului. O șopârlă gecko zvâcni suindu-se pe perete. Control nu știa dacă să fie îngrijorat de ce vedea în fața ochilor sau de lucrurile de pe fundal. Era singura întrebare care-o preocupa pe Pasărea Rară, și Control nu știe de ce era în stare dacă Grace n-avea să-i răspundă.

Grace își mută privirea spre Control, zicând:

— Dacă aș sta să-i spun copiei ăsteia – și aici întinse degetul spre Pasărea Rară – tot ce am aflat, am tot sta aici până la paștele cailor.

— *Răspunde* și gata, îngână Pasărea Rară.

— Suntem în trecere? întrebă Control. Ar trebui s-o pornim de aici.

La asta se reducea povestea, într-un fel. Nu la întrebarea Păsării Rare ci la atitudinea lui Grace, la continua suspiciune cu

care-l privea pe el.

— Știi cât am stat pe insula asta. M-ai întrebat vreodată?

— Ai văzut-o pe biologă? întrebă Pasărea Rară cu un soi de mârâit sacadat.

— Întreabă-mă.

Cuțitul se înfipse, vibrând, în dușumeaua de lemn a platformei. Mâna de pe toc se liniștise, poposind pe armă.

Control îi aruncă o privire iute Păsării Rare. Îi scăpase oare ceva vital?

— Cât ai stat pe insulă? întrebă el.

— Trei ani. Sunt de *trei ani* aici.

Afară, totul arăta nemișcat, imposibil de nemișcat. Șopârla încremenită pe perete. Control încremenit în gânduri. O expresie de mulțumire, pe care Grace nu reușise să și-o suprime, întipărită pe fața ei trudită. Satisfacția de a le fi spus ceva ce n-aveau cum să știe, la care n-avuseseră cum să se aștepte.

— Trei *ani,* zise Control, ca o rugăminte pentru ea de a-și lua înapoi vorba.

— Nu te cred, zise Pasărea Rară.

Un hohot tare de râs.

— Nu vă învinuiesc. Nu vă învinuiesc defel. Aveți dreptate. Probabil că-s vreo dementă care a luat-o razna trăind aici de capul ei. Probabil nu fac față situației. Sunt dusă cu sorcova. Păi cum. Sigur că da. Numai că…

Grace trase din raniță un vraf de pagini. Ferfenițite, îngălbenite, acoperite cu scris de mână. Prinse cu o agrafă ruginită într-un colț.

Azvârli foile la picioarele Păsării Rare.

— Citește. Citește, să nu pierd timpul povestindu-ți. Citește acolo.

Pasărea Rară apucă foile și se uită nedumerită la prima pagină.

— Ce e? întrebă Control, deși o parte a lui nu voia să știe, nu mai voia încă o strămutare.

— Testamentul biologei, zise Grace.

PARTEA A DOUA

Lumină fixă

Scrisul, pentru mine, e ca și cum aș încerca să repornesc un

motor care n-a mai fost folosit cu anii, tăcut și cuprins de rugină, pe un teren viran – sufocat de apă și vânt, infestat de furnici, păianjeni și gândaci. Vițe-de-vie contorsionate și buruieni crescând, înălțându-se din el. Un fel de tuse bolborosită, o erupție de frunze și praf, o voce care seamănă un pic cu a mea dar nu e la fel ca înainte; am ajuns să-mi folosesc cu adevărat destul de rar vocea.

A trecut o groază de timp de când n-am mai pus cuvinte pe hârtie, și multă vreme nici n-am simțit vreun imbold s-o fac. Am simțit, mai acut decât oricând, că aici, pe insulă, ar trebui ca *niciodată să nu fac abstracție de clipa de față*. Să faci abstracție de clipa de față e periculos – atunci se strecoară chestiile spre tine, după care nu mai există niciun moment al prezentului la care să revii. Doar foarte recent am început să simt ceva asemenea unei *lipse*, ori altceva în afara gândului că voi exista pur și simplu în acest loc și voi trăi cât mi s-a dat să trăiesc. N-am fost interesată să *rememorez,* să *pun pe hârtie*, să *comunic* într-un fel ce a ajuns să mi se pară extrem de trivial. Poate că nu-i o surpriză, în cazul ăsta, că am început de vreo câteva ori să scriu asta și am abandonat trei sau patru ciorne ale… acestui document? Scrisoare? Acest… ce-o fi și el.

Poate că ezitarea mă copleșește și pentru că, atunci când mă gândesc să scriu, simt o străfulgerare a lumii pe care am lăsat-o în urmă. Lumea de dincolo, care, atunci când gândurile mă poartă într-acolo, îmi pare o sferă pâcloasă, indistinctă, ce iradiază o lumină slabă, la care se adaugă voci discordante, imagini care despică ochiul și mintea precum un brici, iar noi nu izbutim nici să clipim măcar. Pare un mit, un fel de tragedie mitică, o minciună că aș fi trăit vreodată acolo, sau că mai trăiește cineva acolo. Într-o zi peștele și uliul, vulpea și bufnița vor spune povești, în felul lor, despre acest glob de lumină dezmembrat și despre ce conținea, despre toată otrava și nenorocirea care picurau din el. Dacă limbajul uman ar însemna ceva, aș putea să istorisesc totul valurilor sau cerului, dar ce rost ar avea?

Însă, după ce am decis să las în sfârșit strălucirea să mă ia, după ce i-am rezistat atâția ani, vreau să mai fac o încercare. Cine va citi toate astea? Nu știu și nu-mi pasă prea mult. Poate că scriu doar pentru mine, pentru a exista o relatare a acestei expediții, deși nu pot decât să spun prima parte a unei povești

mult mai lungi. Dacă lumea de pe tărâmul celălalt pare să fi abandonat cu totul ideea expedițiilor, poate că asta e o dovadă a apariției bruște a sănătății mintale. Însă acea lume, ba chiar și pericolele celei în care trăiesc acum, vor ajunge în câteva zile o preocupare mai puțin însemnată.

0001: Strălucirea

La început, insula era mereu înaintea mea, undeva, în lungul coastei, și prezența soțului meu în semnele ca niște marcaje făcute din firimituri de pâine pe care am crezut că le găsesc pe drum și am sperat că sunt de la el. Sub pietre, înfipte în crengi, ghemuindu-se moarte pe pământ. Toate erau importante pentru mine, indiferent dacă unele erau reale iar altele doar simple coincidențe. Să ajung pe insulă însemna, atunci, ceva pentru mine. Mă mai agățam încă de ideea de cauzalitate, de *scop*, un scop care să poată fi recunoscut de Divizia Sudică. Dar dacă descoperi că prețul scopului e de a face invizibile atâtea alte lucruri?

Potrivit jurnalului său, soțului meu i-a luat șase zile ca să ajungă pe insulă pentru prima oară. Mie mi-a luat ceva mai mult. Fiindcă regulile se schimbaseră. Fiindcă terenul pe care îl socoteam sigur într-o zi devenea nesigur în următoarea, și uneori părea să fie tras de sub mine. În spatele meu, la far, o luminescență creștea în tărie și o pâclă de văpaie începuse să domine cerul, iar când priveam spre mare cu binoclul, se vedea, pentru mai multe zile decât ar fi trebuit să fie posibil, ceva imens, ieșind din mare într-o mișcare continuă, unduioasă, dată cu încetinitorul. Ceva ce nu eram pregătită încă să văd.

Înainte, păsările ce se năpusteau spre văzduh lăsau în urmă dâre neclare de culoare ce aduceau cu alte versiuni ale lor, care ar fi putut fi halucinații. Aerul părea maleabil, sau ca și cum cineva ar fi putut izbuti să-l *convingă* ori să-l *silească.* Mă simțeam prinsă la mijloc, mereu pe drum, niciodată la destinație, așa că în curând mi-am dorit un loc pe care să-l pot numi „tabăra principală” un timp – un loc care să-mi domolească frustrarea continuă de a simți că nu puteam avea încredere în natura prin care călătoream, având ca singur punct de reper cărarea însăși, care, deși devenea mai buruienoasă și șerpuită, nu se oprea, nu se dizolva niciodată în neant.

Dacă m-ar fi dus spre o culme, aș fi rămas acolo sau aș fi

urmat cărarea până la marginea povârnișului? Sau blocajul ar fi fost suficient ca să fac cale întoarsă și să-ncerc să găsesc poarta din frontieră? E dificil de prezis ce-aș fi putut să fac. Traiectoriile gândurilor mele erau împrăștiate pe parcursul acelui drum, contorsionate în toate direcțiile, precum rândunicile de pe cerul albastru și senin, care dădeau rotocoale iuți, într-o clipită, pentru a se întoarce apoi la traseul originar, abaterea de la zbor însemnând doar o vânătoare scurtă pentru un firicel de proteină de insectă.

Nici nu știu câte din aceste fenomene, din aceste gânduri ar trebui să le atribui strălucirii din mine. Pe unele, nu pe toate, dacă e să mă bizui pe ce s-a întâmplat mai târziu, ce se întâmplă încă. Exact când credeam că strălucirea era ceva, devenea altceva. În a cincea dimineață m-am ridicat de pe iarbă, din praf și nisip, iar strălucirea se adunase și forma un fel de a doua piele sau carapace peste mine, iar pielea aceea s-a rupt de pe ochii mei, când i-am deschis, ca o peliculă de gheață infinit de subțire, de fragilă. Îi auzeam sfărâmarea, topirea, de parcă zgomotul ar fi venit de la kilometri distanță.

Pe măsură ce orele treceau, strălucirea s-a manifestat în pieptul meu ca o piatră fierbinte, înroșită ce pulsa, nedorită tovărășie, lângă inimă. Savanta din mine voia să se auto-anestezieze și să opereze, să extragă obstrucția, deși nu eram chirurg iar strălucirea nu era o tumoare. Țin minte cum gândeam că, până dimineața viitoare, s-ar putea să vorbesc cu animalele. S-ar putea să mă dau de-a dura pe jos, râzând isterică, sub cerul acela albastru, necruțător. Ori să descopăr că strălucirea s-a ridicat curioasă din creștetul meu, ca un periscop – independentă și vie, fără să mai lase nimic în urmă în afara unei găoace golite.

Pe la apus, în ziua aceea în care ignorasem tăunii și reptilele imense ce se holbau din apă, rânjind la mine ca niște carnivore fără cuget ce erau... cam în perioada aceea strălucirea mi se urcase deja la cap și se afla în spatele tuturor gândurilor mele, ca un tăciune acoperit cu cenușă înghețată. Și nu mai puteam fi sigură că strălucirea era un sentiment, un impuls, o infecție. Mă îndreptam spre o insulă care putea sau nu să-mi ofere răspunsuri fiindcă *intenționam* să mă duc acolo sau fiindcă eram direcționată într-acolo de un străin invizibil? Un tovarăș. Era strălucirea mai *separată* decât știam eu? Și de ce îmi apăreau

atât de adesea în minte cuvintele psihologei, și de ce nu le puteam smulge de-acolo?

Nu erau întrebări speculative, subiectele unei dezbateri fără vlagă, ci griji concrete. Mă simțeam, uneori, ca și cum cuvintele acelea, conversația mea ultimă cu psihologa, stăteau ca un scut sau zid între mine și aspecte ale strălucirii, că o ciudățenie intenționată a acelor cuvinte activase ceva în mine. Însă indiferent cum îmi plimbam prin minte acel schimb de replici, nu ajungeam mai aproape de vreo concluzie. De unele lucruri poți ajunge atât de aproape încât nu le mai deslușești adevărata natură.

În noaptea aceea am făcut tabăra, am aprins focul, fiindcă nu-mi păsa cine mă vedea. Dacă strălucirea exista separat și dacă orice bucățică din Aria X mă vedea oricum, ce mai conta? Se întorcea în mine un fel de nesăbuință amețitoare – și o primeam cu bucurie. Farul dispăruse de mult în zare, însă continuam să mă uit după el, după acel punct de reper, după acea capcană gigantică. Și pe aici creșteau ciulinii vinețiii, din abundență, și nu mă puteam opri să nu-i socotesc spioni ai Ariei X. Chiar dacă totul, pe aici, spiona și era spionat.

Vântul bătea cu putere dinspre țărm, țin minte, și era frig. Țineam cu dinții de asemenea detalii, pe atunci socotindu-le o cale de a ține departe strălucirea – o superstiție ca oricare alta. Și, în curând, un vaiet a început să străbată amurgul, împreună cu niște bufnituri familiare, de parcă ceva corpolent s-ar fi zbătut prin stufăriș. M-a luat cu tremurici, dar am și râs, și am zis cu voce tare: „E doar un vechi prieten!” Doar că nu așa de vechi și nu tocmai prieten. O prezență hidoasă. O fiară. În momentul acela în care m-am simțit neînfricată, sau poate în acesta de-acum doar, am simțit o afecțiune puternică și-o legătură cu dihania aceea. M-am dus să o întâlnesc, și pe tot drumul strălucirea mea a bombănit într-o manieră morocănoasă, aproape iritată. Un monstru? Da, dar după monstrul care fusese Târâtorul, am intrat nesăvăielnică în contact cu această sursă de mister mai simplă.

0002: Creatura care geme

Vă scutesc de descrierea căutării acestei creaturi de care fugisem cândva; era absurd să încerc să fac diferența dintre tulpinile de stuf îndoite de vânt și cele zgâlțâite de ceva mai

aparte, să plescăi prin noroi și zloată încercând să nu-mi rup glezna sau să mă blochez.

Am ajuns, în cele din urmă, într-un fel de luminiș, o insulă de pământ întărit acoperită cu iarbă anemică și mărginită de și mai multe desișuri de stuf. La capătul mai depărtat, se vedea ceva albicios, ca o omidă grasă, care se zvârcolea și gemea monstruos, bătând cu mădularele în stuful de dedesubt, neînstare acum de viteza la care fusesem martoră în trecut. Mi-am dat seama, nu peste mult, că dormea.

Capul îi era mic în comparație cu corpul, însă avea fața întoarsă de la mine, așa că n-am putut vedea decât un gât gros, ridat, contopindu-se cu craniul. Încă aveam o șansă să plec. Aveam toate motivele. Tremuram din toate încheieturile și hotărârea ce mă făcuse să mă abat de la cărarea principală se evaporase. Însă ceva, poate aerul lipsit de conștiință al creaturii, m-a făcut să zăbovesc.

Am înaintat, cu arma ațintită asupra fiarei. De atât de aproape, geamătul era asurzitor, avea vibrația stranie, guturală, a unui clopot de la catedrală, dar viu. Nu aveam cum să mă apropii în liniște – pământul era acoperit, peste nămol și iarbă, cu stuf uscat care-mi pocnea sub pași – însă ființa dormea încă. Am luminat-o cu lanterna. Corpul avea consistența și forma unui porc uriaș combinat cu un limax, iar pielea albicioasă era presărată cu porțiuni răpciugoase acoperite cu mușchi verzui. Brațele și picioarele indicau că membrele erau de porc, însă cu câte trei degete groase la capete. Poziționate în lungul trunchiului, pe lângă ceea ce am presupus că era stomacul, se mai aflau două apendice, aducând cu niște pseudopode cărnoase. Creatura le folosea ca să-și cârmească trupul masiv, însă se zvârcoleau des, într-un chip jalnic, și izbeau în pământ ca și cum n-ar fi fost în totalitate sub controlul ei.

Am luminat cu lanterna capul creaturii, acel oval mic și roz sprijinit de gâtul prea gros. Cum sugera masca descompusă pe care o găsisem pe parcursul primei întâlniri cu creatura, aceasta avea chipul psihologului din expediția soțului meu. Și fața aceea, cufundată în somn, forma o mască de o chinuitoare și neînțeleasă suferință, cu gura deschisă perpetuu în formă de O, cu membrele scormonind pământul, mișcându-se sincopat, greoi, într-un fel ce părea circular. Pe ochi avea o peliculă albă ce-mi spunea că creatura era oarbă.

Ar fi trebuit să simt ceva. Ar fi trebuit să mă simt mișcată sau dezgustată de întâlnirea aceasta. Însă, după coborârea în turn, după anihilarea mea de Târâtor, nu simțeam nimic. Niciun pic de emoție, nici măcar obișnuita și banala milă, cu toată exhibarea aceasta de traumă, de agonie dincolo de înțelegere.

Fiara aceasta ar fi trebuit să fie vreun delfin cu uitătură nefirească, ori un mistreț care se purta ca și cum s-ar fi găsit într-un corp nou. Și poate că făcea parte dintr-un model intenționat și nu pricepeam eu în ce consta modelul. Însă *arăta* ca o greșeală, ca o ratare a Ariei X, care asimilase atât de frumos și de egal atâtea lucruri. Ceea ce mă făcea să mă întreb dacă nu cumva strălucirea mea era un vestitor, sub vreo formă oarecare, a *acestui* lucru. Ideea de a dispărea pe coastă, sub atingerea anonimă a apei și vântului, sau în mlaștini, nu mă tulbura foarte tare, poate că nu mă tulburase niciodată. Însă asta da – această zvârcolire oarbă, necontenită. Mă păcălisem oare singură să cred că luarea mea în stăpânire de către strălucire avea să fie un proces nedureros ba chiar de o anume frumusețe? Nu era nimic frumos în creatura jeluitoare, nimic care să nu pară o intervenție ce te băga în sperieți.

În contextul acela nu puteam nici să intervin, deși îi priveam zbaterea, continua agitație. Nu voiam să-i sfârșesc chinurile, în parte fiindcă aveam date incomplete. Nu puteam fi sigură în privința a ceea ce însemna ființa aceea sau în privința a ce îndura. Poate că, dincolo de ceea ce părea a fi durere, se găsea extazul – ce mai rămânea din visatul omenesc și, în visatul acela, alinare. Mi-a mai venit și gândul că poate ceva *adus* de acest membru al expediției în Aria X contribuise la starea sa.

Asta îmi pot aminti acum, când memoria începe să se întrepătrundă cu multe alte gânduri. În cele din urmă, am luat o mostră de păr ce s-a dovedit la fel de nefolositoare ca și celelalte – o constanță pe care ar fi trebuit, cred, s-o admir, dar n-o admiram – și m-am întors la foculețul meu amărât, în mijlocul unui nimic care era totul.

Însă această întâlnire m-a afectat într-un fel. Am devenit hotărâtă să nu cedez strălucirii, să nu-mi lepăd identitatea, nu încă. Nu mă puteam împăca cu posibilitatea ca, într-o zi, să-mi las vigilența deoparte și să devin o creatură care geme în stuf.

Poate că era doar slăbiciune. Poate că era doar frică.

0003: Insula

Nu peste mult, insula a devenit o umbră sau o dâră pe orizontul mării, așa că știam că era o chestiune de zile de-acum, chiar dacă nu reușeam să-mi dau seama exact cum trece timpul. Insula care era la fel de opacă pentru mine cât fusese pentru soțul meu după revenirea sa. Nu știam ce mă așteaptă acolo, și realitatea acestui fapt mă punea în gardă, mă făcea să monitorizez cu mai multă atenție strălucirea, să mă împotrivesc mai tare, de parcă, ridicol lucru, după ce treceam de partea cealaltă, trebuia să fiu în formă, cât se poate de alertă. Pentru ce? Pentru un cadavru pe care să-l găsesc dacă aveam noroc? Pentru amintirile unei vieți dincolo, în lume, pe care să ne-o amintim acum, eronat, mai liniștită și mai confortabilă decât fusese? Nu știu răspunsul la acele întrebări, cu excepția faptului că prima directivă a unui organism e de a continua să existe – să respire, să mănânce și să se cace, să doarmă și să se reguleze și, în principiu, să își vadă de repetarea bucuroasă a zilelor sale.

Mi-am strâns bine rucsacul și m-am aruncat în apă.

Dacă celui ce citește aceste rânduri îi plac poveștile cu personaje ghemuite pe lângă focuri abia pâlpâind, cu lupi dând târcoale prin preajmă, va fi dezamăgit să afle că nu m-a atacat niciun leviatan din adâncuri cât am înotat spre insulă. Că, deși obosită și înfrigurată, mi-am făcut cu ușurință un adăpost la farul dărăpănat ce aștepta pe țărm. Că am găsit suficientă mâncare cu timpul, prinzând pește, căutând fructe de pădure, săpând după tuberculi care, deși ațoși, erau comestibili. Am prins și animale mici în capcană, când a trebuit, mi-am făcut o grădină de legume proprie cu semințele de la fructele pe care le-am găsit și am fertilizat-o cu propriul amestec făcut în casă.

La început, farul m-a nedumerit mai mult decât orice altceva de pe insulă. Mi se părea o imagine în oglindă a farului de pe coastă – felul în care se reflecta lumina în el – și asta îmi părea un soi de glumă obscură și posibil nemiloasă. Putea fi doar încă un detaliu din multele care nu mă duceau mai aproape de răspunsuri în privința Ariei X, sau această confluență, acest sinonim incomplet, cu vârful surpat și platforma pe care mi-o alesesem ca fortăreață zăcând sub o prelată de frunze moarte, ude… putea fi un indicator de neconfundat, un semn de o deosebită importanță.

Mai târziu am explorat pe îndelete casa farului, clădirile alăturate, orășelul abandonat, cu o metodicitate sistematică și științifică, însă mi s-a părut că prima mea misiune de recunoaștere ar fi trebuit să aibă un spectru mai larg: să caut eventuale amenințări, să caut surse de apă și de mâncare și orice semn de viață umană. Nu voiam să nădăjduiesc prea mult, fiindcă nu descoperisem semne ale vreunei ocupări recente a farului, care părea adăpostul cel mai probabil fiindcă, la prima vedere cel puțin, celelalte clădiri arătau dărăpănate, se făcuseră fărâme cu uimitoare repeziciune odată ce Aria X își impusese voința asupra acestor locuri. Se mai vedeau și semne de poluare, cicatrice vechi, dar atât de șterse în peisaj încât n-am putut estima acum câtă vreme fuseseră provocate. Și dacă Aria X accelera ștergerea efectelor lor.

Insula e cam de douăzeci și doi de kilometri lungime, lată de aproape zece și cu o circumferință de peste șaizeci, conținând ceea ce am estimat la cam 135 de kilometri pătrați de teren, sau peste douăzeci de hectare. Pădurea mixtă, de pin și stejar, acoperă mare parte din interior și se întinde până spre țărm pe partea dinspre continent, însă cea care dă spre mare a fost atacată de furtuni și aici vei găsi mai ales ierburi mărunte, mușchi și tufișuri țepoase. Apa dulce se ivește mai des decât m-aș fi așteptat, din râulețe ce șerpuiesc dinspre dealuri către țărm. Asta explică probabil amplasarea orășelului abandonat, ca și protecția sa de furtunile ce se abat dinspre mare. Am găsit însă și un robinet în curtea farului care, deși mai întâi s-a stropșit și-a scuipat rugină cafenie, a început să slobozească un fir de apă sălcie însă potabilă din vreun acvifer ascuns.

Am găsit, explorând mai departe, un ecosistem bogat în care o populație de iepuri alerți era ținută sub control de răpitori și de vulpile de pe insulă, acestea din urmă de un soi micuț dar combativ ce sugera că o singură pereche inițială, sau două, se adaptase la dimensiunile și oportunitățile împrejurimilor. Și păsările erau de multe feluri, de la rândunici de copac și lăstuni vineții până la sfrâncioci și pănțărași, ciocănitori și șoimi de noapte – pe lângă prea multe păsări de mare ca să le mai pot cataloga. La amurg, sunetele vieții aviare, triumfătoare, formează un cor puternic, un contrast pronunțat cu tăcerea mlaștinilor, a cărei bogăție animală e mai discretă, aproape la pândă.

Am hălăduit multe zile pe insulă, atât pe margini, cât și prin interior, ajungând să pot evalua cum e și ce conține. În vreme ce îmi înregistram observațiile, i-am înjurat pe cei de la Divizia Sudică pentru că nu ne dăduseră nicio hartă, deși știu și că aș fi testat orice schiță mi-ar fi fost oferită și aș fi ajuns să fac aproape la fel de multă muncă. Nu doar fiindcă nu aveam încredere în Divizia Sudică, ci și fiindcă nu aveam încredere în Aria X.

Însă, după ce am terminat cu această inspecție inițială, n-aș fi putut spune că insula însăși avea ceva supranatural sau neobișnuit.

Asta dacă nu pun la socoteală, poate, bufnița.

0004: Bufnița

Mi-am găsit soțul? Într-un fel, chiar dacă nu sub forma în care îl știam. În cealaltă parte a insulei, după-amiaza târziu, după ce mă vârâsem prin urzici, prin tufe și printre tulpinile rigide și tăioase ale ierburilor înalte, umbrite toate de frunzișul întrepătruns al unor pini negri aplecați de vânt – am ieșit la iveală într-o vâlcea liniștită ce cuprindea o plajă cu nisip alb și apă mică ce se întindea mult până ce apele mai adânci și mai întunecate să îi ia locul. Pe plajă, răspândite, bucăți din piloni de beton și piatră, tot ce mai rămăsese dintr-un chei abandonat, din alte vremuri; locul devenise cuibar pentru mai bine de o duzină de cormorani.

Un singur pin pitic, de înălțimea unui om, se înălța sfidător printre stânci și cormorani, înnegrit și aproape rămas fără ace. Pe una dintre crengile sale întinse, silueta neașteptată a unei bufnițe comune cornute, cu urechi ascuțite, moțate. Avea chipul de culoarea ruginei, cu pene albe la bărbie și gâtlej. Apropierea mea zgomotoasă ar fi trebuit s-o alarmeze, însă bufnița se mulțumea să rămână ghemuită acolo, înconjurată de cormoranii ce se expuneau la soare. O scenă care mi s-a părut nenaturală și care m-a oprit din drum.

Mi-am zis, mai întâi, că bufnița era probabil rănită, și am crezut asta și mai mult când m-am apropiat și n-a mișcat, spre deosebire de cercul învârtejit de cormorani care, plângându-se din răsputeri, au zburat într-un șir lung și jos peste apă, trimiși în exil, neliniștiți. Orice altă bufniță ar fi decolat și-ar fi dispărut în pădure. Însă aceasta rămânea ca lipită de scoarța jupuită a

ramurii, privind țintă, cu ochi enormi, la soarele ce scăpăta la orizont.

Chiar și când am ajuns exact lângă copac, simțindu-mă stingheră pe pietrele acelea, bufnița nu a zburat, nu m-a privit. E rănită sau pe moarte, m-am gândit iar, însă eram precaută, gata să mă retrag, fiindcă o bufniță poate fi periculoasă. Aceasta era uriașă, avea cel puțin două kilograme, în ciuda oaselor goale pe dinăuntru și-a penajului ușor. Însă nimic din ce făcusem nu izbutea deocamdată să o provoace și am rămas așa în picioare, în vreme ce soarele apunea, cu bufnița lângă mine.

Studiasem bufnițe la începuturile carierei și știam că nevrozele le erau necunoscute, spre deosebire de alte specii de păsări mai inteligente. Majoritatea bufnițelor sunt și foarte frumoase, și mai au și o altă trăsătură, greu de definit, dar care poate părea, pentru un observator, o stare de calm. O asemenea liniște era pe acea plajă, și o liniște pe care n-o simțeam drept sinistră.

La apus, bufnița și-a întors spre mine, în sfârșit, privirea fioroasă și galbenă, și cu vârful aripii întinse să-mi atingă fața, pasărea s-a lansat în aer, un arc neted și silențios care a propulsat-o spre pădurea din spatele meu. Dusă era, sau așa am crezut, și cu diverse posibilități de interpretare a comportamentului său neobișnuit. Linia de demarcație dintre excentricitățile vieții sălbatice și conștientizarea impusă de Aria X e câteodată greu de trasat.

Îmi trebuia adăpost pentru noapte și l-am găsit în extremitatea vestică a plajei, un cerc mic de pietre ce înconjurau cenușa înnegrită a unui foc vechi – cam pe la linia cea mai de sus a fluxului, aproape de marginea pădurii. Am mai găsit, în ultima geană de lumină a zilei, și un cort vechi, decolorat de soare, ponosit și mototolit de furtuni. Cineva trăise acolo un timp și, fără să îndrăznesc a mă gândi cine putea să fie, mi-am făcut acolo tabăra, am aprins focul, am gătit un iepure pe care-l vânasem mai devreme. Apoi, obosită, am adormit în vuietul valurilor, sub un acoperământ moale și tihnit de stele.

M-am trezit doar o dată peste noapte și am văzut bufnița cocoțată de cealaltă parte a focului, pe rucsacul meu. Îmi mai adusese un iepure. Am ațipit iar și, când m-am trezit, nu mai era.

Am stat trei zile în locul acela și admit că am făcut-o din cauza bufniței și pentru că vâlceaua aceea era aproape perfectă; mă vedeam petrecându-mi viața acolo. Dar și pentru că voiam să aflu mai multe despre persoana care făcuse focul și trăise în acel cort. Chiar și mototolit și învechit, se vedea limpede că e parte a echipamentului standard, deși nu avea vreun marcaj cu Divizia Sudică pe el.

Ceva mai încolo de cort, în pădure, am descoperit un pistol dintre cele de expediție, într-un toc putred, printre flori de câmp, rogoz și mușchi. Am găsit o bluză de corp de la o uniformă militară, apoi jacheta și șosetele, răspândite peste tot ca și cum ar fi fost lepădate de bunăvoie, cu bucurie chiar... sau ca și cum ar fi fost aruncate acolo de vreun om sau animal. Un nume nu aveam să găsesc, o știam, și n-am găsit nici vreo scrisoare. N-aveam să aflu niciodată, de fapt, dacă aici poposise soțul meu sau vreo altă persoană, cu totul necunoscută mie.

Însă mai era și bufnița, privindu-mă aproape necontenit, mereu prin apropiere. Întotdeauna ceva mai aproape, ceva mai blândă, dar niciodată îmblânzită pe deplin. Bufnița arunca rămurele la picioarele mele, la întâmplare, părând mai degrabă s-o facă mecanic, reflex, decât cu vreun motiv anume. Se apleca spre mine, comportament tipic de bufniță, apoi petrecea ore întregi distantă, aproape mohorâtă. Odată sau de două ori s-a așezat pe o ramură cam la înălțimea mea, și m-am apropiat ca să fac un experiment, iar bufnița s-a stropșit la mine aproape ca o pisică, a bătut din aripi și și-a umflat penele până ce m-am retras. Alteori, pe o creangă ceva mai înaltă, bufnița se legăna și se apleca, se apleca și se legăna, mișcându-și corpul dintr-o parte într-alta dar ținându-se cu ghearele în același loc. Apoi se uita la mine prostește.

Am pornit mai departe, pe linia țărmului, însoțită uneori de cormorani. Nu mă așteptam ca bufnița să se țină după mine, dar mă rușinez să spun că m-am bucurat când a făcut-o. Pe la finele celei de-a doua săptămâni bufnița îmi mânca din palmă la apus, înainte de a-și vedea de viața sa nocturnă. Îi auzeam, nopțile, ciudatul și cavernosul bu-hu-hu – sunet pe care mulți îl socotesc misterios sau amenințător, dar mie mi s-a părut mereu jucăuș sau obraznic. Bufnița obișnuia să reapară un pic către ziuă – o dată în chip de minge de pene aruncându-se cu capul înainte în nisip și înfoindu-și penajul, scăldându-se în pulbere și apucându-

se apoi să se caute de păduchi și alți paraziți.

Gândul mi se strecura în cap când nu eram atentă, și îl alungam. Era oare soțul meu, în formă alterată? Mă recunoștea, sau era o bufniță care răspundea, pur și simplu, la prezența unei ființe umane? Spre deosebire de prezența apăsătoare a altor animale, cu bufnița nu aveam senzația asta. Dar poate, mi-am spus, asta se datora faptului că mă obișnuisem deja. Poate că ajunsesem la un fel de echilibru cu strălucirea, care normaliza asemenea indicatori.

Când am completat turul, revenind la farul ruinat, bufnița a rămas cu mine. Nu mai încerca să-mi atragă atenția, însă apărea la amurg pe crengile unui copac de lângă far și stăteam acolo împreună. Uneori era deja acolo după-amiaza, dacă mergeam pe sub umbrele copacilor întunecați, și mă urma, scoțând buhuhu-uri zgomotoase ca să anunțe sosirea mea. Dar niciodată mai devreme, ca și cum și-ar fi amintit că nu suportam nenaturalul la animale, ca și cum ar fi înțeles. Și, în plus, avea și bufnița treburi – să vâneze. După o săptămână, totuși, și-a făcut sălaș în turla dărâmată a farului. Au reapărut și cormoranii, sau poate că nu erau aceiași, dar înainte de explorările mele nu văzusem atâtea păsări acolo.

Pe parcursul zilei bufnița stătea la soare acolo, înainte de a se lăsa cuprinsă de un somn ce era uneori însoțit de un sforăit gros, nazal. Pe parcursul zilei, mi se întâmpla să adorm pe platformă și să aud, deasupra, fâșâitul slab al aripilor sale mângâind aerul, zburând spre pădure în căutarea prăzii. În acele momente de tranziție dintre zi și noapte, când totul părea posibil, sau așa mă păcăleam singură să cred, am început să vorbesc cu bufnița. Deși îmi displăcea să antropomorfizez animalele, nu mi se părea important să mă abțin de la acest fel de a comunica, fiindcă excentricitatea comportamentului păsării era vizibilă. Înțelegea sau nu, însă, dacă nu, sunetul e oricum mai important pentru bufnițe decât pentru ființe umane. Așa că i-am vorbit, în caz că era altceva decât părea, dar și din politețe și pentru a ajuta la canalizarea strălucirii.

Cu toate astea, prostești cum pot părea, cum puteam să-l recunosc cu adevărat în bufniță pe cel pe care-l căutam, cum să trec acea prăpastie vreodată? Și totuși în relația noastră se instala o simbioză bine-venită. Continuam să vânez pentru pasăre, iar bufnița continua să vâneze pentru mine, deși cu o

anume nonșalanță, ca și cum n-ar fi avut intenția asta – iepuri și veverițe pe care-i lăsa să cadă lângă mine de pe creangă. În anumite feluri, în tăcere în ce-o privea și bazat pe principiile cele mai fundamentale ale prieteniei și supraviețuirii, aranjamentul acesta funcționa mai bine decât orice altceva din lumea largă. Încă nu văzusem nicio persoană pe insulă, dar am găsit, acum, dovezi ale unei prezențe umane anterioare.

0005: Bandiții Supravegherii Căutării

Întoarsă din explorările mele, cu bufnița ca tovarăș, am început să cuprind, încet-încet, măsura celor ce mă înconjurau în apropiere: farul, clădirile adiacente și orășelul de dincolo de ele. Orășelul, care fusese abandonat cu mult înainte de crearea Ariei X, consta într-o stradă principală și câteva străduțe care se transformau apoi în ulițe nepavate, cu urme de cauciucuri peste care creșteau buruieni. Totul era pustiu; dacă voiam, puteam să mă declar stăpâna acestor locuri.

„Strada Mare” devenise un soi de fațadă, cedând asaltului unei armate lipsite de orânduială de vițe sălbatice, copaci înfloriți, tufișuri, bălării și flori de câmp. Veverițe și bursuci, sconcși și ratoni luaseră restul în stăpânire iar vulturii pescari se cuibăreau pe acoperișurile dărăpănate. La etajul unei case ce adăpostise o prăvălie, porumbeii și graurii se ițeau pe după găurile ferestrelor, a căror sticlă se spărsese și căzuse înăuntru. Totul avea mirosul bogat al teritoriului luat în stăpânire, al mugurilor dulci și al ierbii proaspete de vară, din care se simțea izul astringent de animal care-și marcase teritoriul. Mai avea și ceva neașteptat pentru mine, un fel de șoc continuu la vederea acestor monumente funerare grosolane ridicate în memoria vieții umane într-un loc pe care-l socotisem eliberat, în mare parte, de prezența oamenilor.

Ici și colo, am mai găsit semne ale expedițiilor ce ajunseseră la insulă și ori se întorseseră peste apă, ori muriseră aici și fuseseră transformate. Un rucsac abandonat, cu obișnuita hartă. O lanternă. O lunetă de pușcă. Un bidonaș de metal. Erau rămășițe tentante, chinuitoare – indicatori pe care încercam să-i descâlcesc prea mult, din motive ce dezvăluiau o slăbiciune în mine. Ar fi trebuit să fie destul să știu că mai fuseseră și alții înaintea mea, că și ei căutaseră răspunsuri, fie că le găsiseră ori nu.

Însă informația asta prezenta straturi sedimentare, și unele dintre materialele mai vechi, despre care credeam că datau din perioada imediat înainte și imediat după crearea Ariei X, mă interesau mai mult. Existaseră oameni care locuiseră aici în acea perioadă scurtă, și oamenii aceștia aveau inițialele BSC, deși n-am găsit niciodată un fragment care să-mi explice de la ce veneau inițialele. Nici nu-mi aminteam ca, în afara Ariei X sau pe parcursul instruirii noastre pentru expediție, să fi auzit vreodată de o asemenea organizație. Evident, insulei nu i se dăduse nicio atenție pe parcursul acestei instrucții. Pe atunci, orice trădare a Diviziei Sudice îmi părea la fel cu cele de dinainte.

Bazându-mă pe ce știam, i-am numit Bandiții Supravegherii Căutării. Se potrivea cu ce știam din puținul lăsat în urmă de ei și, pentru un timp, mi-am ocupat zilele cu reconstruirea identității lor și a scopului lor pe insulă.

Resturile rămase de pe urma lor aveau forma unor echipamente avariate pe care le-am identificat ca menite să înregistreze unde radio, să monitorizeze infraroșul și alte frecvențe, împreună cu mașinării mai ezoterice al căror scop nu l-am putut descifra. Pe lângă asemenea resturi stricate, am găsit hârtii (adesea indescifrabile) și fotografii uzate, ba chiar și niște înregistrări audio ce cârâiau cuvinte de neînțeles, rostite prea lent, când le-am legat la un generator stricat care mi-a oferit doar vreo treizeci de secunde de curent înainte de a se opri.

Am găsit toate acestea în clădirile abandonate de pe Strada mare, resturi protejate de pereți prăbușiți sau de pivnițe unde anumite unghere scăpaseră inundării. Se vedeau urme de flăcări prin locuri pe unde incendii controlate fuseseră declanșate în interior. Dar nu mi-am putut da seama dacă BSC făcuseră focurile sau dacă acestea fuseseră aprinse mai târziu, pe parcursul vreunui episod disperat de dinainte ca totul să fie asimilat de Aria X. Uitându-mă la cenușa aceea, mi-am dat seama că încercările mele de a reconstitui un curs al evenimentelor aveau să rămână incomplete de-a pururi, fiindcă cineva dorise să ascundă ceva.

Am dus la far ce-am găsit și m-am apucat de sortat, sub privirea atentă dar nefolositoare a bufniței. În ciuda naturii incerte a celor găsite, am început să așez laolaltă indicii ale unui

scop, să am bănuieli în privința unei conspirații. Lucrurile la care mă refer au o natură extrem de speculativă, însă sunt, cred, sprijinite de fragilul probatoriu la care am acces.

Cei de la BSC începuseră ocuparea insulei nu cu o topografiere a perimetrului ci cu o investigație temeinică a farului dărâmat, ceea ce însemna că sosiseră aici cu un scop precis. Investigația fusese îndreptată spre găsirea unei legături între farul de pe insulă și cel de pe continent. Apăreau referiri la ceva ce „putea sau nu" să fi fost transferat, sugerând că poate sistemul optic din farul pe care-l știam atât de bine provenise inițial de aici. Însă în context acest „putea sau nu" părea, aproape sigur, să existe separat de sistemul optic însuși – sau putea exista separat. Niște pagini rupte dintr-o carte dedicată istoriei celor mai faimoase faruri mi-a oferit unele lămuriri despre manufacturarea lentilelor și transportul lor.

Exista de asemenea și o lipsă de consens în privința căutării lor, o dezbatere privind existența unui „obiect sau fenomen înregistrabil" ce părea să revină la ideea legăturii dintre cele două faruri: dacă era un „fenomen", legătura era importantă. Dacă era un „obiect", atunci legătura putea să nu fie importantă, iar insula sau farul de pe coastă n-ar mai fi prezentat interes. Și mai mult, natura acestor fragmente era contradictorie în ce privește organizarea și sofisticarea lor. Unii membrii ai BSC păreau să nu dețină nici cea mai rudimentară înțelegere a științei și m-au făcut să-mi pierd timpul cu mâzgăleli despre fantome, bântuiri și pasaje copiate din cărți despre posedări demonice. Descrierile mă interesau doar în măsura în care le puteam transfera asupra unei lumi biologice de relații parazite și simbiote. Alții dintre ei stăteau noaptea sub cerul liber și-și înregistrau visele de parcă ar fi fost transmisii dintr-o altă lume. Fiind un soi de literatură, mă distra să le citesc, însă nu-mi erau, altminteri, de niciun folos.

Împreună cu aceste superstiții efemere aș pune și observațiile științifice mai puțin relevante, care reflectau implicarea unor minți de mâna a treia sau a patra. Nu mai era vorba, aici, de acuratețea observațiilor cât de banalitatea concluziilor. În această categorie intrau extrapolările despre materiale „prebiotice" și „acțiune ectoplasmatică la distanță", ca și experimente dovedite ca fiind găunoase cu decenii în urmă.

Însă era ceva ce ieșea în evidență din grămada aceea, ceva

ce părea să provină din cu totul alt tip de inteligență. Această minte sau aceste minți puneau întrebări și nu păreau interesate de răspunsuri pripite, nu le păsa că o întrebare dădea naștere altora șase noi și dacă, în cele din urmă, niciuna dintre aceste șase întrebări nu ducea la nimic concret. Părea o răbdare impusă, ce nu făcea defel parte din zvârcolirea ca de argint-viu ce-o înconjura. Dacă pricepeam eu bine ce scria pe peticele acelea de hârtie, într-o jalnică încercare de a o face pe oracolul, aceste persoane de al doilea tip nu doar că îi țineau sub ochi pe locuitorii de pe coastă, dar și pe anumiți tovarăși din organizația lor. Aceasta nu avea doar experimente în mintea sa colectivă.

Lasă oare vreo urmă identificabilă reziduurile unei prezențe? Cu toate că nu puteam fi sigură, am simțit că identificasem o asemenea prezență – una care se infiltrase, spre sfârșit, în BSC. Fusese o schimbare la conducere, o direcționare spre ceva mult mai sofisticat, ce mi se înfățișa din paginile găsite.

Printre resturi, printre aceste deducții incomplete, cuvântul *găsit!* Scris de mână, triumfător. Găsit ce? Dar, cu atât de puține date, până și *găsit!* Până și conștientizarea acestei entități mai inteligente, ivindu-se prin fragmente, nu ducea nicăieri. Cineva, pe undeva, avea și alte informații, însă elementele naturii – Aria X? — accelerase într-atât deteriorarea documentelor încât nu puteam întrezări mai mult, cu toate că era suficient cât aflasem. Suficient ca să lase impresia că cineva își băgase nasul cumva pe coasta asta înainte de crearea Ariei X; aveam și experiența proprie care-mi spunea că Divizia Sudică extrăsese datele despre insulă din informațiile și hărțile noastre dedicate expediției. Aceste două surse, deși având mai mult de-a face cu absența decât cu confirmarea pozitivă, m-au făcut să-mi reînnoiesc eforturile de a căuta fragmente din documentele BSC printre dărâmături. Însă n-am mai găsit altceva decât descoperisem la prima mea investigație amănunțită.

0006: Trecerea timpului și durerea

N-am avut niciodată o țară, n-am avut de ales; m-am născut într-una. Însă, cu timpul, insula asta a devenit țara mea și nu-mi mai trebuie alta. Nu m-am gândit niciodată să mă întorc, să revin în lume. Pe măsură ce anii au trecut și n-a mai ajuns nimeni la refugiul meu insular, am început să mă întreb dacă Divizia Sudică mai exista – sau dacă existase vreodată, că poate

nici nu exista o altă lume sau vreo expediție, poate că suferisem de halucinații sau vreun traumatism, un fel de amnezie. Am început să cred că într-o zi, poate, mă voi trezi amintindu-mi totul: vreo catastrofă care m-a lăsat singură aici, doar cu o bufniță cu care să vorbesc.

Am supraviețuit unor furtuni care se ridicau într-o clipă, am trecut peste secetă și peste un cui care mi-a intrat din neatenție în picior. Am supraviețuit mușcăturilor multor lighioane, printre care un păianjen veninos și un șarpe. Am învățat să mă armonizez cu mediul într-atât, că după un timp niciun animal, natural sau nenatural, nu se mai sfia de prezența mea, motiv pentru care am încetat să mai prind altceva decât pește, în afară de cazuri de forță majoră, bazându-mă tot mai mult pe fructe și vegetale. Deși mă credeam în armonie și cu mesajele lor.

În prelunga liniște și singurătate, Aria X se dezvălui, uneori, în chipuri neașteptate. Am început să percep schimbări infinitezimale în văzduh, ca și cum piesele nu s-ar fi potrivit întocmai… și să capăt de la habitatul din jur un simț pentru lucrurile invizibile aflate în preajmă, fantome care aproape m-au făcut să-mi reconsider antipatia pentru accentul pus de BSC pe supranatural.

Stând într-un luminiș, într-o zi, cât de nemișcată era cu putință, am simțit un fel de *respirație* sau aglomerare de molecule venind din spate, pe care n-am putut-o identifica și m-am străduit să-mi fac inima să-și încetinească bătaia, atât de lentă încât la fiecare bătaie de-a mea inimile celor trei broaște orăcăitoare să bată de douăzeci de mii de ori. Sperând să fiu atât de silențioasă încât, fără să mă răsucesc într-acolo, să aud sau să prind în vreun fel ce anume mă privea. Însă, spre ușurarea mea, a zburat sau s-a retras în pământ după o clipă.

Odată, cerul s-a deschis și-a început să toarne într-un fel nenantural, și o lumină nefirească a început să scapere, prin toată negura, în vederea mea periferică. Mi-am imaginat că era farul cel de departe, că se trimiseseră expediții în căutarea mea. Dar cu cât zăboveam mai mult, cu atât luminescența părea să covârșească întunericul, prin care am zărit, pentru o clipă, o umbră fragmentată ce-ar fi putut să fie niște nori de furtună mai ciudați sau străfulgerarea inversată a unui organism uriaș. Asemenea fenomene, de care am avut parte sporadic în acești

ultimi treizeci de ani, erau acompaniate și de o schimbare a cerului nopții. În asemenea nopți, vestite doar de un fel de tremur al strălucirii din mine, nu apare niciodată luna, iar stelele sunt nefamiliare – sunt străine, aparținând unei cosmologii pe care n-o pot identifica. În nopți ca acestea îmi doresc să mă fi ocupat cu astronomia.

Aș spune că, în cel puțin două ocazii, schimbarea asta mi-a apărut mai semnificativă, ca un fel de cataclism celest, însoțit de ceva ce-ar fi putut fi cutremure și rupturi sau discontinuități în țesătura nopții, curând închise la loc, și prin ele nedeslușindu-se nimic decât o beznă adâncă. Undeva, în lume sau în univers, se întâmplă ceva care creează aceste momente de discontinuitate. Așa cred, cel puțin. Am senzația că în jurul meu lumea e mai groasă, mai *densă*, că greutatea și plutirea realității sunt mai concentrate, mai decise. Ca și cum ochiul cel atât de uman al delfinului, pe care l-am surprins atunci privindu-mă țintă, ar fi cu fiecare fază și mai bine cuprins în carnea care ne înconjoară.

Dincolo de aceste observații ar mai fi o întrebare: Care este natura psihozei mele? Halucinez văzând cerul nopții pe care îl știu? Sau când îl văd pe cel straniu? În ce stele ar trebui să mă încred, după care să mă călăuzesc? Stau la ruinele farului, în unele nopți, mă uit pe mare și-mi dau seama că în această formă, cu acest trup, nu voi ști niciodată.

Și supraviețuirea mea, ca s-o spun pe șleau, a fost datorată faptului că mi-am făcut rău. Deja, când am ajuns pe țărm, pe cale să traversez canalul înot spre insulă, foloseam durerea ca să stăvilesc strălucirea. Căile erau nenumărate, iar eu o făceam cu precizie. Poți găsi metode să te înec aproape, să te sufoci aproape, nu sunt atât de dificile cum s-ar putea crede. Sunt căi de a sugera administrarea durerii ce pot păcăli lucrul acela ce se află în tine. Un cui ruginit. Veninul unui șarpe. Ca rezultat, durerea nu mă mai deranjează prea mult; îmi dovedește că existența mea continuă și m-a salvat de la acele momente când, altminteri, aș fi stat să mă holbez la nesfârșit la vânt, la ploaie și la mare, ca să devin nimic, să dispar pur și simplu.

Într-un document separat am înșiruit abordările cele mai bune, mai puțin intruzive, despre care îmi dau seama că pot părea morbide, cu toate că am ajuns să consider asta o metodă absurdă de a ține socoteala zilelor. Am notat, totodată, și rotația

ciclurilor care s-a dovedit cea mai eficientă. Cu toate că, dacă ar exista alternativă, nu aș recomanda această abordare, ajungi să te aclimatizezi cu ea, e ca și cum ți-ai face treburile domestice sau ai căuta de mâncare prin pădure.

După atâta amar de vreme, durerea a ajuns un prieten familiar, mereu vizitat, încât acum mă întreb dacă, după ce am renunțat la acest regim, îl voi mai băga în seamă. Va fi absența durerii un lucru cu care să mă obișnuiesc anevoie? Bănuiesc că această grijă va fi uitată printre atâtea alte ajustări ce se cer făcute. Fiindcă, după ce-am găsit atâtea căi de a o întârzia, cred că transformarea va fi mai extremă decât ar fi fost altfel, că sunt șanse mari să devin ceva precum creatura tânguitoare. Voi vedea atunci adevăratele stele?

Se mai întâmplă, uneori, ca durerea să vină pe neașteptate; nu trebuie s-o provoci, nu trebuie să te străduiești să o capeți. E pur și simplu acolo. Bufnița care mi-a fost companion în acești treizeci de ani a murit acum o săptămână, fără s-o pot ajuta, fără să știu decât atunci când a fost prea târziu. Îmbătrânise și, cu toate că ochii îi rămâneau enormi și strălucitori, se decolorase, camuflajul i se zdrențuise; dormea mai mult și nu se mai ducea la vânătoare atât de des. Am hrănit-o cu șoricei, cu mâna, în reduta sa din vârful farului ruinat.

Am găsit-o în pădure, după ce lipsise câteva zile și decisesem să plec în cele din urmă în căutarea ei. Din câte-mi pot da seama, se rănise, de slăbiciune și de la pierderea vederii, își rupsese aripa și căzuse la pământ. O vulpe sau o pereche de vulpi o atacaseră probabil. Zăcea acolo, într-o amestecătură de cafeniu și roșu-stins, cu ochii închiși, cu capul căzut pe-o parte, fără pic de viață în ea.

Microscopul meu fusese abandonat de mult într-un ungher al farului, se umpluse de mucegai, ajunsese aproape îngropat acolo de simpla trecere a anilor. N-am avut inima să iau mostre, să descopăr ce știam deja: că, până la urmă, un microscop n-ar fi avut să-mi spună despre bufniță ceva ce nu aflasem din mulții ani de interacțiune apropiată și observație.

Ce-ar trebui să spun? Că nu mi-e dor de ea?

PARTEA A TREIA

Lumină intermitentă

0011: PASĂREA RARĂ

Ce fel de viață era și asta, în care puteai să citești o scrisoare de la propria-ți dublură chinuită? În care puteai trăi în amintirile altcuiva și să le socotești reale, o a doua piele, totuși să fie false pe deplin. Asta fusese ea. Asta gândise ea, așa trăise ea. Ar trebui ca asta să fie și viața Păsării Rare, astea să-i fie gândurile? Furia și uimirea se zbăteau lăuntric – și n-avea cine să i le stârnească, în afara ei înseși. Trebuia să le lase să se războiască acolo, înăuntru, ca o a doua bătaie a inimii, și să aibă nădejdea că reacțiile nu-i erau doar o reflectare a unei imagini în oglindă. Că, deși era o greșeală, ea devenise o greșeală viabilă – o mutație, nu o anomalie precum creatura care se văicărea. Cu oase de mult mucegăite prinse în mlaștină.

Erau întrebări pe care nu voia să le pună, fiindcă dacă o făcea acestea ar fi căpătat detalii, greutate și substanță, carne și piele care ar fi îmbrăcat iarăși conturul arcuit al coastelor. Unor asemenea minuni și orori ea ar fi putut să le facă față, însă Control, cel puțin, n-avea poate să fie niciodată pregătit, și la un anume nivel era extenuant să te străduiești, să ai genul acela de scop. Părea o opintire împotriva realității Ariei X, un fel de-a zice că nici *ea* nu învățase nimic din faptul că era ea. Era cazul să mai încerce, știind că nu era cinstit, că ajunseseră cu toții prea departe, prea iute, chiar și Grace, cu avansul ei de trei ani?

Se lăsa seara de-acum, se făcuse aproape beznă, și în tăcerea și în umbrele tot mai adânci Grace preluă conducerea, rosti:

— Suntem astronauți. Toți membrii expedițiilor au fost astronauți.

Asta trebuie să fi fost liniștitor într-un fel, un soi de punct de reper, însă chipul lui Control devenise o mască hotărâtă ce transmitea că nu voia să aibă de-a face cu asta, că, sfidător, voia să-și bage nasul doar în ce era confortabil. Ținea strâns în mâna stângă paginile îngălbenite ale scrisorii biologei, în vreme ce jurnalul biologei, pe care Grace îl recuperase de la far, îi zăcea în poală. Pe Pasărea Rară o interesase să-l citească, să umple și ultimele goluri, și totuși golurile încă persistau. *Lumina albă din fundul turnului. Apariția paznicului de la far în interiorul*

Târâtorului. Erau lucruri în care n-avea încredere, fiindcă nu le văzuse cu ochii ei. Însă lui Control știa că aveau să-i pară dovezi noi, speranțe noi – informații ce puteau furniza o soluție, o bruscă rezolvare. Ca și cum cercetarea amănunțită a lui Grace și gândurile ei în privința asta n-ar fi fost de ajuns.

— Nu suntem pe Pământ, zise Pasărea Rară. Nu putem fi pe Pământ, cu asemenea distorsionare a timpului. Nu și cu lucrurile pe care le-a văzut biologa.

Nu dacă voiau să pretindă că locul acela era guvernat de reguli, chiar dacă regulile fuseseră ocultate, făcute neclare, ascunse. Însă era adevărat oare? Sau timpul devenise pur și simplu irațional, inconsistent.

Acea neîncredere ce persista, și distanța pe care o crea între ea și ei, până ce Grace zise:

— Asta a fost concluzia mea, una dintre teoriile avansate de secția științifică.

— Un fel de vortex, zise Control.

Asta era limita la care putea ajunge; orice altceva era scos la iveală din el de strălucire.

O privire neîncrezătoare venind dinspre Grace:

— Crezi și tu că Aria X construiește nave spațiale? Crezi că Aria X traversează spațiul interstelar? Vortexuri? Gândește-te la ceva mai subtil, ceva ce se strecoară prin ceea ce noi socotim realitate.

Cuvinte seci, serbede, lipsite de emoția reverențioasă ce-ar fi trebuit să le anime. Din cauza acelor trei ani în plus? Fiindcă se gândea la cei dragi rămași acasă, dincolo?

Control, lent, aproape ca hipnotizat:

— Totul în Aria X, tot ce credeam că se degradează atât de rapid… mare parte, pur și simplu, se învechea.

Unele lucruri erau cu adevărat vechi – rămășițele satului și variatele straturi sedimentare de jurnale, aruncate sub chepengul farului. Așadar mult mai mult timp trecuse în Aria X după ce se lăsase frontiera, înainte ca prima expediție să pătrundă. Se putea ca oamenii să fi *trăit* mult mai multă vreme după coborârea frontierei decât se crezuse.

— Cum de nu s-a știut asta până acum, zise Control. Cum de n-a fost clar *până acum*.

De parcă vreo forță elementară a repetării ar fi putut abate paloșul justiției peste gâtul celor care blocaseră accesul la

adevăr. Însă repetarea nu făcea decât să le dezvăluie ignoranța.

— Informații corupte, zise Grace. Mostre contaminate. Date incomplete.

— Nu știu cum…

— Vrea să zică, spuse Pasărea Rară, că atâtea expediții s-au întors dezorientate, afectate sau nu s-au întors deloc, încât secția științifică n-avea mostre pe care să se poată bizui.

Voia să spună că dilatația temporală era probabil mai severă când Aria X se modifica sau își schimba locul, și că oricum acest fenomen era, probabil, imposibil de măsurat.

— Are dreptate, zise Grace. N-am avut pe nimeni care să trăiască îndeajuns de mult în Aria X sau să vadă atât de limpede lucrurile și să izbutească să-și pună pe hârtie observațiile.

Informații contradictorii, scopuri contradictorii. Un oponent care nu se lăsa cu una, cu două.

— Dar o credem pe biologă? întrebă Control.

Fiindcă teoriile copiei biologei puteau da de bănuit? Fiindcă nu era făcut pentru asta în vreme ce Pasărea Rară era.

— Mă crezi pe *mine*? zise Grace. Am văzut și eu stele ciudate pe cerul nopții. Am văzut despicături în cer. Am stat aici *trei ani*.

— Zi-mi atunci… cum poate soarele să strălucească, cum e cu stelele, cu luna, dacă nu suntem pe Pământ?

— Nu-i asta întrebarea de bază, zise Pasărea Rară. Nu pentru organisme ce sunt atât de pricepute la camuflaj.

— Atunci care? zise Control frustrat, încercând să accepte enormitatea ideii, făcând-o pe Pasărea Rară să se simtă jenată că-l privește.

— Întrebarea de bază, zise Grace, este *scopul* acestui organism sau organisme. Și cum supraviețuim.

— Îi știm scopul, zise Control. E să ne ucidă, să ne transforme, să scape de noi. Nu încercăm noi să evităm gândul la asta? Ce gând au trebuit să-și reprime continuu directoarea, tu – arătând spre Grace – Cheney și toți ceilalți? Gândul că nu vrea decât să ne omoare pe toți.

— Crezi că n-am avut de o mie de ori discuțiile astea? zise Grace. Crezi că n-am încercat să ieșim din întrebările astea circulare, în care ne tot învârteam?

— Oamenii își fac continuu structuri, modele, fără să-și dea seama, zise Pasărea Rară. Un organism poate avea un scop și totuși să genereze structuri care au puțin de-a face cu acel

scop.

— Și-atunci ce mama dracului? se stropși Control, ca un animal în capcană? Ce mama dracului?

Pasărea Rară schimbă o privire cu Grace, care își feri ochii. Control nu era gata să recepționeze această cunoaștere. Îl rodea pe dinăuntru. Poate că ceva mai particular avea să-i abată atenția.

— Există multă energie care se generează și se descarcă, zise ea. Dacă frontiera e un soi de membrană, ar putea fi o situație în care energia asta e eliberată altundeva – gândește-te cum dispar lucrurile când intră în contact cu frontiera.

— Dar nu dispar de fapt, nu? zise Grace.

— Nu cred. Cred că sunt trimise undeva.

— *Unde?* vru să știe Control.

Pasărea Rară ridică din umeri, gândindu-se la călătoria prin Aria X și la devastarea și distrugerea pe care le văzuse. Orașele dărâmate. Era real? Ceva ce le oferea un indiciu? Sau doar halucinație?

Membrane și dimensiuni. Spații vaste, nelimitate. Energie nelimitată. Manipulare moleculară fără efort. Încercări continue de transformare a umanului în non-uman. Abilitatea de a deplasa o întreagă biosferă într-un alt loc. În clipa asta, dacă lumea de dincolo de frontieră exista, continua să trimită în spațiu mesaje pe unde radio și să monitorizeze emisii radio căutând viață inteligentă în univers. Însă Pasărea Rară nu credea că acele mesaje erau recepționate. Nu erau decât încă un comportament ce arăta că oamenii nu se puteau desprinde de propria formă de conștiință. Dacă o infecție era un mesaj, o strălucire un fel de simfonie? Ori un mecanism de apărare? Sau o bizară formă de comunicare? Dacă așa stăteau lucrurile, mesajul nu fusese primit, poate că n-avea să fie niciodată primit, mesajul era îngropat în transformarea însăși. Trebuind să cauți asemenea răspunsuri banale din cauza unei lipse de imaginație, fiindcă ființele umane nu se puteau pune în mintea unui cormoran, a unei bufnițe, a unei balene sau a unui bondar.

Voia să se alieze cu o asemenea lipsă, și avea de ales, în orice caz?

De la geam, clădirile joase să arătară a fi fațade: clădiri de apartamente coșcovite, dărăpănate, cu acoperișurile zburate și zugrăveala uzată pe laturi, cufundată într-o mâhnire grunjoasă,

ce nu era în stare să stăvilească învălmășeala de verde. Pe cuprinsul acelui terariu apărut ca din întâmplare: un șir de cruci mici înfipte în pământ, suficient de noi ca să fie la căpătâiul unor corpuri îngropate de Grace. Poate că minți se și câțiva alții o urmaseră pe insulă, însă avuseseră parte de o soartă pe care Grace o evitase. Auzise aproape întreaga discuție dintre Control și Grace, fusese gata să intervină dacă Grace n-ar fi luat pistolul de la capul lui Control. Nimeni n-o putea droga dacă corpul ei nu voia asta. Nu era construită așa. Nu mai era.

Însă nu-i plăcea peisajul, simțea un fel de disconfort instinctiv la vederea drumului desfundat, a „peticelor" de pe dealurile împădurite ce arătau mai puțin a luminișuri, în lumina înserării și mai degrabă a ceva violent. Geamul care dădea spre mare înfățișa ape calme și dincolo continentul, arătând normal, ba chiar banal. Însă distanța acoperea dezastrul suferit de convoi.

În spatele ei, Grace și Control vorbeau, însă Pasărea Rară se retrăsese din discuție. Era o discuție circulară. O buclă pe care Control o crea pentru a se prinde singur în laț, pentru a săpa tranșeele, șanțul cu apă care să țină departe lucrurile. Cum se poate asta, cum se poate cealaltă, și de ce – și mereu chinuindu-și mintea cu ce știa, cu ce credea că știe și cu ce n-avea niciodată să știe.

Știa unde aveau să ducă toate acestea, unde duceau întotdeauna la ființele umane – la o decizie în privința a ce era de făcut. Ce-o să *facem?* Unde ne *ducem* după asta? Cum facem să *înaintăm?* Care ne este acum *misiunea?* De parcă un scop ar fi putut rezolva totul, ar fi putut elimina pâcla de pe ce nu se știa și, prin simpla putere a voinței, ar fi putut lumina totul, ar fi putut aduce totul la viață.

Și biologa o făcuse, creând un model din ceea ce se putea să fi fost întâmplare – corelând comportamentul neobișnuit al bufniței cu soțul ei cel pierdut. Când de fapt ar fi putut fi dovada, sau reziduul, unui cu totul alt ritual – și relatările ei despre bufniță la fel de departe de țintă ca și presupunerile pe care le făcuse despre BSC. Puteai ști pe de rost „ce"-ul și niciodată să nu descoperi „de ce"-ul.

Insula te momea prin faptul că negocia „de ce"-ul – atât pentru biologă, cât și, presupunea Pasărea Rară, pentru Grace, care stătuse aici cu această cunoaștere vreme de aproape trei ani, iar acest lucru o mâncase pe dinăuntru. Încă o mânca, iar

ușurarea apariției unor tovarăși nu făcuse nimic pentru a o elibera; Pasărea Rară, observând-o de la geam, se întrebă dacă nu ținea încă ascunsă vreo piesă vitală de informație – că starea ei de gardă și dovada că nu dormea bine furnizau contururile unui altfel de „de ce”, unul nedeslușit.

Se simțea separată de amândoi în momentul acela, de parcă cunoașterea faptului că puteau să fie departe de Pământ, cunoașterea felului în care trecea timpul, nemilos, i-ar fi împins departe, și ea i-ar fi privit de la frontieră aruncându-și privirea prin ușa scânteietoare.

Control se apucase să revină la terenul sigur al unor subiecte precum paznicul farului, centrul. Nu aveau să fie deci, în creierul lui, galaxii explodând precum artificiile, Divizia Sudică o redută a Ariei X și oameni transformându-se în creaturi cu scop cunoscut doar de ruptura din ceruri, poate.

— Centrul a ținut, în tot timpul ăsta, insula secretă. Centrul a îngropat-o, a îngropat insula și-a continuat să trimită expediții aici, la… la locul ăsta de rahat, urât, locul ăsta care nici nu-i unde ar trebui să fie, căcat de loc care omoară oameni întruna și nici nu-ți dă un rahat de ocazie să lupți și tu, fiindcă o să învingă oricum și…

Control nu se mai putea opri. N-avea de gând să se oprească. Nu putea decât să încetinească, să-și tragă un pic sufletul și să înceapă iar.

Așa că, după un timp, Pasărea Rară îl opri. Îngenunche lângă el și-i luă din mână, cu blândețe, scrisoarea și jurnalul biologei. Îl cuprinse în brațe pe Control și-l strânse la piept, în vreme ce Grace, jenată sau reprimându-și propria nevoie de alinare, se uita în altă parte. El se zbătu în brațele ei, rezistă, iar ea îi simți căldura nefirească, și în cele din urmă bărbatul capitulă, se opri din zbătut, o cuprinse, o strânse mai puternic, în vreme ce ea nu spunea nimic, fiindcă să spună ceva – orice – ar fi însemnat să-l umilească, iar ei îi păsa totuși. Și n-o costa nimic.

Când el se liniști, se desprinse din îmbrățișare, se ridică și-și îndreptă atenția spre Grace. Mai era încă o întrebare. Nu se auzea niciun sunet de la păsările gălăgioase ce se cuibăreau prin zonă și, de fapt, nu răzbăteau prea multe sunete prin vuietul mării și suflul vântului, în afară de răsuflările lor și de huruitul unei conserve de fasole pe care Grace o învârtea cu piciorul, înainte și înapoi.

— Unde e acum biologa? întrebă Pasărea Rară.

— Nu e important, zise Control. Nu contează acum. E o muscă sau o pasăre, sau ceva. Sau nimic. Moartă?

Grace râse, într-un fel care nu-i plăcu Păsării Rare.

— Grace?

N-avea de gând s-o lase să scape fără un răspuns.

— Da, e cu siguranță încă în viață.

— Și unde este?

— Pe-aici pe undeva.

Un zgomot răsunător, înălțându-se. Impresia că la distanță se întrupează ceva cu greutate, cu volum, substanță și intenție, și senzația Păsării Rare că mintea i se leagă de acel ceva, fără vreo cale de a rupe legătura.

— Nu *pe undeva*, zise Pasărea Rară.

Grace, dând din cap acum, speriată. Lucrul pe care nu li-l putuse spune, dincolo de lucrurile imposibile pe care trebuise să li le spună.

— Biologa vine aici.

Se întorcea în locul în care se adăpostise cândva bufnița. Se întorcea în locul unde se afla acum dublul ei. Sunetul acela, şi mai puternic acum. Ramuri, trunchiuri de copaci rupte.

Biologa cobora pe deal.

În toată gloria și monstruozitatea.

Pasărea Rară văzu de pe fereastra platformei cum biologa se desprinse din noapte, cu corpul pâlpâitor împingându-se în existență, în mijlocul unui val lucitor suprapus peste realitatea coastei împădurite. Trupul uriaș zvâcnind pe coastă în jos, prin păduri, cu pârâituri și plesnete lemnoase, în vreme ce copacii se prăbușeau înaintea acelei fluide și totuși corpolente întunecimi cu surdină, reduși la starea de vreascuri de musculatura aflată în spatele luminescenței de smarald ce licărea prin beznă. Mirosul ce prevestea venirea biologei: saramură, ulei și un iz înțepător de ierburi zdrobite. Sunetul pe care-l scotea: de parcă vântul și marea s-ar fi contopit și ar fi scos, la izbirea lor, acea tânguire ce reverbera. O căutare. O întrebare. O comunicare sau comuniune. Pasărea Rară recunoștea asta, putea înțelege asta.

Dealul se trezea la viață și aluneca spre farul ruinat, fără multă grabă, ca un șuvoi de lavă. Intruziunea asta. Aceste obscurități ce se realcătuiau într-o formă imensă pe fondul întunericului nopții, luminate de reflexiile norilor și de umbra

mai cuprinzătoare a copacilor din marginea pădurii.

Cobora spre far greutatea aceea ciudată, leviatanul, încă pe jumătate aici și pe jumătate dincolo, iar Pasărea Rară nu făcu decât să stea la fereastră așteptând creatura, în vreme ce Grace și Control țipau la ea să se dea din geam, să se dea odată, dar nu voia să vină, nu voia să se lase smulsă de acolo, și rămase precum căpitanul unui vas înfruntând o furtună monumentală, ale cărei valuri se înălțau până la fereastră. Grace și Control dispărură, coborând scările, și atunci trupul acela imens fu izbit în fereastră și pătrunse prin cadrul ușii de mai jos într-un zgomot de spargere, de piatră și cărămidă prăbușindu-se. Ființa se lăsase peste far, iar farul rezista, abia rezista.

Cântecul se făcuse atât de zgomotos încât era aproape de nesuportat. Acum se auzea ca o coardă de violoncel, acum ca un clinchet gutural, acum era o jelanie ca din altă lume.

Imensul povârniș al lățimii sale era lăbărțat în fața Păsării Rare, marginile erau tremurătore, neclare, părând să alunece în *alt loc*. Muntele care era biologa se înălța până aproape de pervazul ferestrei, atât de aproape că ar fi putut sări de-acolo în ceea ce-i servea de spinare ființei. Structura movilei imense sugera un cap lat și plat ce se desprindea direct din trunchi. Se mai deslușea, departe spre est, depășind deja farul, o curbură, o încrețitură a gurii, fanoane întunecate ca ale unei balene, cu alge uscate prinse acolo, cu plancton prins în alge și covârșitorul miros de ocean care venea dintr-acolo. Stelele verzi-și-albe ale carapacelor de crustacee de pe spinare, sute de cratere miniaturale, de bazine mareice rămase de la timpul petrecut nemișcată în apă adâncă, timp pierdut înăuntrul acelui creier enorm. Cicatricile de la conflictele cu alți monștri, albicioase și șterse pe trupul biologei.

Avea mulți, mulți ochi strălucitori care erau și ei ca niște anemone de mare deschise, ale căror inflorescenţe păreau puzderii de ochi – normali, parietali și simpli – pe tot corpul, o constelație vie desprinsă parcă de pe cerul nopții. Ochii ei. Ochii Păsării Rare. Holbându-se la ea, cuprinzând-o într-o rețea vastă de priviri ce nu clipeau.

În vreme ce cuprindea baza farului, căutând ceva.

Cântând, văitându-se și urlând.

Pasărea Rară se aplecă de la geam, întinse brațele și le vârî prin stratul ce licărea, atât de aidoma cu suprafața unui bazin

mareic, ca să atingă ce se afla dedesubt… iar mâinile ei dădură peste o piele netedă, groasă, printre acei ochi, ochii ei, care-o priveau țintă. Își îndesă amândouă mâinile acolo, simți atingerea fâșiilor groase și dure de carne, simți suprafețele curbate și netede și pe cele aspre, crăpate. Atâția ochi. În multiplicitatea acelei priviri scrutătoare, Pasărea Rară văzu ce vedeau și ei. Se văzu pe ea însăși, stând acolo și uitându-se în jos. Văzu că biologa exista acum în mai multe locuri și peisaje, și că alte orizonturi se strângeau într-un val tulbure, ce se înălța. Între ele circula acum ceva lipsit de cuvinte, însă adânc. O înțelese în clipa aceea pe biologă, într-un fel în care n-o mai făcuse înainte, în ciuda amintirilor pe care le împărțeau. Putea să fi eșuat pe o planetă departe de casă. Putea să fie martora unei încarnări ale sale pe care n-o pricepea tocmai bine, și totuși… era o legătură, o *recunoaștere*.

Nu exista nimic monstruos acolo – doar frumusețe, doar măreția unui design bine întocmit, al unui plan complex, de la plămânii ce permiteau creaturii să trăiască pe uscat sau pe mare la despicăturile imense ale branhiilor, bine închise acum, dar care aveau să se deschidă pentru a respira apa de mare, odată ce biologa avea să se îndrepte iarăși spre ocean. Toți acei ochi, toate acele bazine mareice temporare, toate zgaibele și încrețiturile, rezistența, trăinicia pielii. Un animal, un organism care nu existase până atunci sau care putea aparține unei ecologii extraterestre, care putea translata nu doar de la pământ la apă, dar și dintr-un *loc* îndepărtat într-altul, fără a avea nevoie de o ușă într-o frontieră.

Uitându-se la ea țintă, cu propriii săi ochi.

Văzând-o.

0012: PAZNICUL FARULUI

Zugrăvit cu negru panoul indicator, partea dinspre mare; scara ar trebui înlocuită, e cam șubredă. Ocupat cu grădina mare parte a zilei, diverse treburi. Am ieșit la o plimbare mai târziu. Văzut: un șobolan moscat, un oposum, ratoni, vulpi roșcate suite într-un copac în amurg, odihnindu-se în furcile crengilor. Ciocănitoare cu capul negru. Ciocănitoare cu capul roșu.

O mie de faruri ardeau, ridicând trâmbe de fum pe coasta unei insule nesfârșite. O mie de lumânări înnegrite răspândind

fuioare de fum de pe creștetul capului unui monstru înălțat din mare. O mie de cormorani negri, cu aripile scăldate în flăcări sângerii, înălțându-se în zbor de pe valuri, cu pieirea citindu-li-se în ochi. *Din vânturi îți faci soli și din flăcări de foc, trimiși.*

Saul se trezi în întuneric, tușind, asudat, simțindu-și rădăcina nasului și ochii cuprinse de o fierbințeală ușoară. Întinzându-se să întâmpine acea fierbinţeală, simți apăsarea de-acum familiară, pe care o descrisese doctorului din Bleakersville, cu două zile în urmă, drept „difuză dar intensă, ca și cum aș avea o a doua piele pe dinăuntru”. Sunase bizar de-a dreptul, însă nu izbutise să găsească cuvinte mai potrivite. Doctorul se uitase lung la el, ca și cum Saul ar fi zis ceva jignitor, apoi îi diagnosticase starea drept „o răceală atipică, cu sinuzită” și-l trimisese după medicamente inutile care să-i „curețe sinusurile”. *Cuvântul său este în inima mea ca un foc mistuitor, închis în oasele mele.*

Se auzi iarăși o șoaptă, și întinse o mână, instinctiv ca să găsească umărul iubitului său, pieptul, însă dădu doar peste așternuturi. Charlie nu se afla acolo, n-avea să se întoarcă de la slujba de noapte pentru cel puțin o săptămână. Nu era în stare să-i spună adevărul: că încă nu se simțea bine, nu pentru că ar fi avut vreo boală în felul obișnuit, pe care s-o diagnosticheze doctorul, ci ceva ascuns în interior, așteptând momentul propice. Un gând paranoid, Saul știa asta. Era o răceală sau poate o sinuzită, cum spusese doctorul. Un guturai de iarnă cum avusese și altădată, cu sudori nocturne și versete ieșindu-i pe gură, predica asta bizară care i se învârtejea în gânduri când nu era vigilent, acum încolăcită acolo. *Și mâna păcătosului se va bucura, fiindcă nu este păcat în umbră sau lumină pe care să nu-l poată ierta semințele morților.*

Se ridică brusc în șezut, înăbușindu-și un nou acces de tuse.

Cineva era în clădirea farului. Mai mult de-o persoană. Șopteau. Sau poate că vorbeau tare, iar sunetului îi trebuia un timp până să se infiltreze prin zidărie și piatră, prin lemn și oțel, și era adus către el de la o depărtare, un timp pe care nu-l putea ști. Gândul irațional că aude nălucile unei duzini de paznici de far laolaltă, un soi de incantație, corul condensat al unui secol. Iarăși un sunet-fantomă?

Șoaptele, bolboroselile continuau într-un fel cât se poate de în largul lor, fără emoții, și asta îl convinsese să investigheze. Se

ridică din pat, își trase pe el niște blugi și un tricou și apucă securea de pe perete – un pendul monstruos, înțepenit – și urcă treptele în picioarele goale.

Treptele erau reci și spirala lor întunecată, dar nu voia să rișt să aprindă luminile, în caz că-l aștepta, deasupra, un intrus real. Luna sticlea pieziș pe platformă, făcând scaunele, masa să capete aspectul unor creaturi alungite, încremenite în lumină. Se opri și ciuli urechea. Valurile de dedesubt, susurul lor moale contopindu-se cu chițăitul brusc al liliecilor, apropiindu-se și depărtându-se pe măsură ce sonarul îi avertiza să ocolească zidurile farului. Ar fi trebuit să fie și un zumzet pe fundal, un fel de tors venind de deasupra, dar nu-l auzea. Asta însemna că nu era nicio lumină pe o rază de treizeci de kilometri care să ghideze vasele.

Continuă să urce cât de repede putea, alimentat de o furie ce străbătea prin pâcla bolii sale, dorindu-și o înfruntare. *Și El mi-a zis: Harul meu îți este de ajuns, căci puterea mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.*

Când dădu buzna în camera optică, văzu mai întâi priveliștea albastră-neagră a cerului plin de stele – și trei siluete, două în picioare, una aplecată în fața lentilelor neluminate. Toți trei cu lanterne minuscule, ale căror raze anemice îl făcură să le simtă și mai acut vinovăția, complicitatea, dar complicitate pentru ce?

Toți trei se holbau la el.

Ridică securea într-un fel amenințător și apăsă întrerupătorul, inundând încăperea cu lumină.

Suzanne și o altă femeie pe care n-o cunoștea stăteau la ușă, lângă balustradă, îmbrăcate complet în negru, în vreme ce Henry se afla în genunchi în fața lor, aproape ca și cum ar fi primit o lovitură. Suzanne părea ofensată, ca și cum ar fi dat buzna la ei în casă. Însă străina abia dacă-i băgă de seamă prezența și rămase cu brațele încrucișate pe piept, ciudat de relaxată. Avea părul lung, prins în coc. Purta un balonzaid, pantaloni negri și o eșarfă lungă, roșie. Mai înaltă și mai în vârstă decât Suzanne, avea un fel de-al privi lung care-l făcu să se concentreze mai degrabă asupra lui Henry.

— Ce *dracului* făceați aici?

Calmul pe care-l arătau în fața unui om cu secure îl lăsă perplex, îi mai potoli din mânie, în intervalul de timp dintre întrebarea acuzatoare și orice răspuns. Până și Henry își venise

în fire, trecuse de la o expresie aproape panicată la un surâs firav.

— Ce-ar fi să te duci înapoi la culcare, Saul, rosti Henry fără să se miște. Du-te la culcare și lasă-ne să terminăm. Nu mai durează mult.

Să termine ce? Umilirea rituală a lui Henry. Părul lui, de obicei perfect aranjat, era ciufulit, ochiul drept îi zvâcnea. Ceva se-ntâmplase aici chiar înainte să dea Saul buzna. Atitudinea asta condescendentă îl lovi dur pe Saul și-i transformară din nou în furie uimirea și îngrijorarea.

— Mă duc pe naiba. Încălcați proprietatea. Ați intrat prin efracție. *Ați stins farul*. Și *ea* cine e?

Ce avea a face femeia aceea cu Suzanne și Henry? Nici măcar nu părea să aparțină aceluiași univers. Era mai mult decât sigur că umflătura de sub balonzaid era o armă.

Dar n-avea să aibă parte de un răspuns.

— Avem cheie, Saul, zise Henry pe un ton dulceag, ca și cum ar fi încercat să-l îmbuneze. Avem permis, Saul.

Cu capul un pic întors într-o parte. Estimând. Evaluând. Spunându-i lui Saul că el era cel nerezonabil – cel care-l întrerupea pe Henry din importantele-i studii.

— Nu, ați *intrat prin efracție*, zise retrăgându-se într-o poziție mai sigură, încurcat de incapacitatea lui Henry de a admite acest fapt fundamental, încurcat de felul în care îl măsura cu privirea femeia străină, cu un fel de sânge rece de pistolar.

— Ați stins farul, în numele cerului! Și permisul vostru nu zice *nimic* de furișatul noaptea, când dorm. Sau de… adus musafiri.

Henry ignoră toate acestea și, aruncând o privire iute spre femeie și Suzanne, veni mai aproape decât și-ar fi dorit Saul. Dacă Saul mai făcea vreo doi pași în spate, avea să se prăvălească pe scară.

— Du-te la culcare.

Ceva imperios, ceva șoptit în acele cuvinte, aproape ca și cum Henry l-ar fi rugat, ca și cum n-ar fi vrut ca femeia sau Suzanne să-i vadă îngrijorarea întipărită pe chip.

— Știi, Saul, zise Suzanne, chiar n-arăți deloc bine. Ești bolnav și-ar trebui să te odihnești. Ești bolnav și-ai face bine să pui jos securea aia grea, care pare așa de grea și de greu de ținut în mână, și vrei s-o pui jos, să respiri adânc și să te relaxezi, să te întorci înapoi în pat și să dormi, să dormi…

O senzație de plutire, de aţipeală începu să-l cuprindă pe Saul. Se panică, făcu un pas înapoi, ridică securea deasupra capului și, în vreme ce Henry ridica brațele ca să se apere, înfipse lama securii în dușumea. Impactul îi reverberă în brațe și coada securii îl lovi într-o încheietură.

— Afară. Acum. Toți.

Afară din far. Afară din capul meu. *În întunecimea a ceea ce este de aur, fructul se va desface și va dezvălui revelația fatalei moliciuni a pământului.*

Încă o tăcere prelungă, apoi străina păru să devină mai înaltă și mai dreaptă, și cumva mai gravă, de parcă ar fi obținut atenția ei deplină. Răceala ei, calmul ăla, îl speria de moarte.

— Studiem ceva unic, Saul, zise în cele din urmă Henry. Așa că iartă-ne nerăbdarea, a trebuit să exagerăm un pic cu…

— *Ieșiți dracului de-aici*, zise Saul și trase de coada securii, eliberând lama, deși asta îl costă.

Apucă de sus coada securii, fiindcă într-un spațiu mic ca acela nu i-ar fi folosit altminteri. Era acum cuprins de teroare – spaima că n-or să plece, că nu-i putea face să *iasă dracului de-acolo.* În vreme ce, în capul lui, ardeau o mie de faruri.

Însă Henry se mulțumi să ridice din umeri și să zică:

— Cum vrei.

Ferm, deși se simțea slăbit, zise, ca să umple tăcerea pe care ei continuau să o păstreze, ca pe o capcană:

— Ați terminat-o aici. Chem poliția dacă vă mai văd.

Curios lucru, voise să rostească cuvintele care-i ieșiseră din gură și totuși le cerceta deja încercând să stabilească dacă erau adevărate.

— Dar o să fie o dimineață tare frumoasă, zise Suzanne.

Erau vorbe plămădite din sarcasm și azvârlite spre el ca o lamă de cuțit?

Henry aproape se contorsionă ca să nu se atingă de Saul când trecură pe lângă el, de parcă Saul ar fi fost făcut din cel mai delicat cristal. Femeia îi oferi un zâmbet misterios când se răsuci spre casa spiralată a scărilor, un zâmbet numai dinți.

Apoi dispărură în josul scării.

După ce se asigură că nu se întorc, Saul se aplecă să pornească sistemul optic. Îi trebuia ceva timp ca să se încălzească, după care trebuia să facă o serie de teste ca să se asigure că Henry și acolitele sale nu schimbaseră direcția

suprafețelor reflectorizante principale. Între timp, tot cu securea în mână, decise să coboare la parter și să se asigure că cei trei nu zăboveau.

Când ajunse, nu găsi nici urmă de ei. Se așteptase, deschizând ușa din față, să-i vadă pășind prin curte sau intrând în vreo mașină. Dar chiar și când aprinse becurile de pe peluză nu văzu vreun semn al prezenței lor sau a vreunui vehicul. Nu trecuse destul timp. Oare o luaseră la fugă și dispăruseră în pâcla mohorâtă a plajei. Sau se răsfiraseră printre pini, se ascunseseră în mlaștini, deveniseră una cu umbrele de acolo.

Atunci auzi huruitul slab al unei bărci cu motor. O barcă ce mergea fără lumini de poziție. Singura iluminație, în afară de lună, venea acum de la punctul slab de lumină roșie ce pulsa încă dinspre insulă.

Însă, când reveni la ușă, văzu că-l aștepta o fantomă. Henry.

— Nicio grijă, doar eu sunt, zise Henry. Celelalte au plecat.

Saul oftă și se sprijini în coada securii.

— N-o să pleci și tu odată, Henry? O să continui să fii *așa* o povară?

Era însă ușurat că Suzanne și necunoscuta nu rămăseseră.

— Povară? Sunt un fel de cadou, Saul. Fiindcă *înțeleg*. Știu ce se petrece.

— Ți-am zis că nu știu despre ce vorbești.

— Saul, *eu* am făcut găurica în lentile, când Suzanne nu era de față. E vina mea.

Saul aproape că hohoti.

— Și de asta ar trebui să te ascult? Fiindcă mi-ai vandalizat farul?

— Am făcut-o fiindcă știam că ceva trebuie să fie acolo. Fiindcă era punctul ăsta unde echipamentele mele nu înregistrau… nimic.

— Și ce?

Nu însemna asta că încercarea de a găsi lucruri bizare cu instrumente nesigure era sortită eșecului?

— Saul, de ce ai arăta atât de bântuit dacă locul ăsta n-ar fi și el bântuit? Știi și tu, la fel ca mine. Chiar dacă nu mai crede nimeni asta.

— Henry…

Să se lanseze într-o explicație a motivului pentru care credința în Dumnezeu nu presupunea automat credința în

spirite?

— Nu trebuie să zici nimic. Dar știi adevărul… și-o să-l descopăr și eu. Îl găsesc eu.

Zelul lui Henry, felul sincer în care vibra, îl șocă pe Saul. Era ca și cum celălalt își lepădase o deghizare iar Saul descoperise, pe dedesubt, pe unul dintre cei mai rigizi credincioși ai săi din nord. Aleșii, cei care nu se lăsau abătuți, partea de „Conștiință” a micii lor brigade. Nu voia un discipol.

— Tot nu știu despre ce vorbești.

Încăpățânat, fiindcă nu voia să fie târât în toate astea, fiindcă se simțea rău. Fiindcă vreo câteva vise bizare nu duceau la concluzia pe care voia Henry să o tragă.

Henry îl ignoră, zise:

— Suzanne crede că pe post de catalizator a fost ceva ce au adus *ei*. Dar nu e adevărat, chiar dacă nu-ți pot spune ce combinație de pași sau procese ne-a adus până în punctul ăsta. Și totuși s-a întâmplat. După ce ne-am petrecut atâția ani căutând în atâtea locuri unde erau atât de puține de văzut.

Împotriva judecății sale sănătoase, fiindcă Henry i se părea acum că aduce din ce în ce mai mult cu o victimă, Saul zise:

— Ai nevoie de ajutor? Spune-mi ce se petrece și e posibil să te pot ajuta. Spune-mi cine a fost femeia aceea.

— Uită că ai văzut-o. N-o s-o mai vezi. Nu-i pasă ei de lumea supranaturală sau să afle adevărul, nu tocmai.

Apoi Henry zâmbi și se îndepărtă, spre o destinație despre care Saul habar nu avea.

0013: CONTROL

Jumătate de perete explodă și o mie de ochi își aruncară înăuntru privirile, iar Control fu trântit prin praf și dărâmături. Capul îi zvâcnea; îl durea într-o parte și îl durea ceva la piciorul stâng, însă se strădui să rămână nemișcat. Capul plecat sabia nu-l taie. Capul plecat sabia nu-l taie, asta era. O replică dintr-o carte cu monștri pe care i-o citise tatăl său în copilărie. Ridicându-se dintr-un loc de mult uitat, ca o rachetă de semnalizare trasă în înaltul cerului. I se declanșase în creier și se tot învârtea acolo. Capul plecat sabia nu-l taie. Praful de mortar coborând acum, ochii aceia, o oribilă apăsare încă. Chiar și când scrâșnetul sticlei – sunetul devastator, oroarea care sosea odată cu el – îi răsună lângă ureche, și simți cum ceva se

lasă greu, foindu-se lângă picioarele lui. Se luptă cu impulsul de a deschide ochii, fiindcă trebuia să plece capul ca să și-l păstreze. Undeva, la dreapta lui, era cuțitul pe care-l scăpase, și sculptura lui taică-său, care-i căzuse din buzunar. O căută din reflex, așa trântit pe jos cum era, cu mâna tremurătoare. Era zguduit de fiori, se zgâlțâia, reverberațiile trecerii creaturii creau o durere ca de spărturi și fisuri în oasele lui, strălucirea încerca să scape, partea aceea din el care era singură, care voia să intre în contact. Capul plecat. Sabia nu-l taie.

Scrâșnetul sticlei, scrâșnetul sticlei și sursa scrâșnetului dincolo de perete, explorând lăuntric, îi captă întreaga atenție. Bocanc? Pantof? Picior? Nu. Gheare? Copite? Cili? Aripioare? îşi reprimă un tremurat. Putea ajunge la cuțit? Nu. Dacă ar fi putut ajunge în timp util la cuțit, dacă i-ar fi fost de vreun ajutor cuțitul, nu s-ar fi întâmplat așa ceva, doar că da, avea mereu să fie așa. Forțase frontiera, dar nu fusese nicio frontieră. Totul se mișca lent, ca o călătorie plină de însemnătate, și apoi atât de iute. Prea iute. Ca o răsuflare ce devenea lumină, ca trecerea de la ceață la raze, despicând într-o străfulgerare văzduhul, însă pe el nu-l luă cu ea. De cealaltă parte a zidului demolat, un lucru nou? Un lucru vechi? Dar nu o greșeală. Mai era în creatura aceea ceva din ce știuse el, prin intermediul surogatului său? Fiindcă recunoscuse ochii aceia.

O parte a creaturii îl cuprinsese, îl ținea acolo, lipit de podea, în vreme ce țipa. Ceva ca o eclipsă în capul lui, o eclipsă îngroșată, tactilă, scoțându-i la iveală intențiile. Umblându-i prin minte pentru cu totul altceva, făcându-l să se întoarcă spre interior și să vadă lucrurile pe care le pusese acolo Lowry, lucrurile groaznice, irevocabile, și cum maică-sa îl ajutase probabil pe Lowry. „Vezi sub banchetă, poate e ceva mărunțiș”, zisese asta bunicul Jack ori el? Forma grea a unei arme în mâna lui, privirea lacomă a bunicului Jack, însă și acea amintire din copilărie părea o pâclă, un fum ce se ridica în rotocoale de la țigara cuiva ce stătea în umbră, în fundul unei camere întunecate, lungi.

Acei mii de ochi care-l cercetau, care îl *citeau* de dincolo de întinderile vaste ale spațiului, de parcă biologa ar fi existat simultan în două părți opuse ale universului. Senzația că era *văzut* și ușurarea, odată cu o dezamăgire ascuțită, când creatura se retrase, scuipându-l, respingându-l.

Se auzi un sunet ca de ceva greu ce cobora prin văzduh, un plonjeu către valuri și groaznica senzație de apăsare din aer se diminuă, iar agonia oaselor sale scăzu și el rămase doar o siluetă murdară și vlăguită, jeluindu-se pe dușumeaua unui far ruinat. Cuvinte ca *pagube colaterale, izolare* și *contraatac* înflorind ca niște vrăji vechi, incantații ce funcționau în celelalte tărâmuri, cele de departe, însă nu și aici. Revenise la butoane, însă butoanele erau fără sens. Sculpturile tatălui său din curtea cea veche se răsturnau una după alta. Mișcările de șah între ele din acele ultime zile de dinainte ca tatăl lui să moară. Presiunea micii sculpturi între degetele lui când o apucă și aerul gol când îi dădu drumul.

Apoi tăcere. O absență în care strălucirea se înființă iarăși, ca o santinelă la datorie, se roti în juru-i cu neclintită încredere, îl privi precum leviatanii din visele lui. Poate neștiutoare în privința a ce proteja, în privința a ce sălășluia înăuntru.

Doar că *el* n-avea să mai uite de-acum.

Mai târziu, mult mai târziu, pași familiari și o voce familiară – Grace, întinzându-i o mână.

— Poți merge?

Putea merge? Se simțea ca un bătrân făcut grămadă de un pumn invizibil. Căzuse într-o fisură adâncă, obscură, îngustă și acum trebuia să iasă târâș de acolo.

— Da, pot.

Grace întinzându-i sculptura lui taică-său, el luând-o.

— Să urcăm iarăși pe platformă.

În zid, în dreptul etajului întâi, se găsea o gaură imensă. Se vedea, prin ea, noaptea. Însă farul rezistase.

— Da, platforma.

Acolo avea să fie în siguranță.

Acolo n-avea să fie în siguranță.

Control se lungi acolo, pe platformă, se întinse pe o pătură și se uită la zugrăveala coșcovită a tavanului, pe care jucau petice de umbre de la lumânări. Totul părea atât de departe. Era copleșit de senzația fizică a distanței de Pământ, de sentimentul că astronomii, atoateștiutorii astronomi, n-aveau să poată izbuti, acum sau vreodată, să deslușească punctul palid ce era steaua în jurul căreia, probabil, se învârteau. Îi venea greu să respire, îi tot venea în minte un alt pasaj din paginile lui Whitby, unde omul aproape că atinsese poeticul: „Aria X a fost creată de un

organism lăsat în urmă de o civilizație atât de avansată, de străveche și de străină nouă, scopurilor noastre și felului în care gândim, încât de mult ne-a lăsat în urmă, a lăsat în urmă totul.”

Întrebându-se totodată, din cauza a ceea ce intruziunea biologei îi descâlcise în cap… dacă era vreo dovadă că stătuse vreodată pe bancheta din spate a mașinii de fițe a bunicului său – dacă undeva la Centru se găseau fotografii alb-negru făcute de mai încolo, de pe stradă, prin parbrizul unei mașini sau al unei dubițe. O investiție. O dezinvestiție. Începutul a toate. Visase piscuri de stâncă, leviatani și că se prăbușea în mare. Dar dacă leviatanii erau de fapt la Centru? Forme umbrite, contururi de amintire pe care nu și le putea înfățișa limpede, suprapuse peste ceea ce nu-și putea aminti, fiindcă nu se întâmplase vreodată. *Sari,* zisese o voce, iar el sărise. Două zile pierdute la Centru înainte să vină la Divizia Sudică și doar cuvântul maică-sii, asigurându-l că-l apucase conspiraționismul… Dar era o asemenea greutate, era atât de extenuantă analiza de parcă atât Aria X, cât și Divizia Sudică l-ar fi interogat simultan.

Salutare, John, zise o versiune a lui Lowry în capul lui. *Cu-cuu!*

Du-te naibii.

Chiar așa, John? Am crezut că ai știut mereu ce fel de joc jucăm. Jocul pe care-l jucăm mereu.

Își simțea plămânii grei, îngroșați; Grace îl verifică de răni, îi bandajă cotul, îi spuse:

— Ți-ai făcut niște vânătăi pe la coaste și pe șold, dar pare că poți mișca totul.

— Biologa… chiar a plecat?

Leviatanul ăsta a luat specificul unui loc și l-a făcut al său. Cu fiecare moment ce trecea, evanghelia lui Whitby i se părea tot mai lipsită de sens. O asemenea inconsistență. O asemenea simplitate să se concentreze pe cele trei pagini, să pună accent pe bucățile acelea atât de încleiate de umezeală încât trebuia să interpreteze cuvintele sau să netezească mereu vreo încrețitură și nu pe faptul că soarele n-ar fi trebuit să strălucească deasupra, că cerul se putea deschide și putea dezvălui un peisaj celest poate niciodată visat de omenire, greutatea apăsătoare a acestor lucruri, o fiară atârnând greu chiar în centru, centru care trebuia protejat de ceva de neîndurat pentru simțuri.

— Nu mai e printre noi de ceva timp, zise Grace. Și tu ai lipsit

dintre noi ceva timp.

Stătea lângă fereastra ce dădea spre mare, lângă Pasărea Rară. Pasărea Rară stătea cu spatele la Control și se uita lung în noapte. Evalua progresul originalului său? Forma aceea gigantică era acum în largul mării, căutând adâncime și depărtare? Sau plecase într-un loc mai straniu și mai îndepărtat. Nu voia să știe.

Când Pasărea Rară se întoarse în cele din urmă, umbrele îi zugrăviră pe chip impresia unui surâs și a unor ochi mari, curioși.

— Ce a împărțit cu tine? întrebă Control. Ce a luat?

Mai caustic decât intenționase, însă era și acum cumva în stare de șoc, știa asta la un anumit nivel. Voia ca experiența lui să fie cea obișnuită.

— Nimic. Absolut nimic.

De care parte ești? întrebă Lowry.

— De ce parte ești? întrebă el.

— Destul! zise Grace. Destul. Mai taci naibii. Asta nu ne ajută.

Dar nu putea să tacă.

— Nu-i de mirare că ești la limită, zise el. Nu-i de mirare că nu ne-ai spus.

— Biologa a distrus convoiul, zise Pasărea Rară.

— Da, a făcut-o, admise Grace. Dar eu am fost foarte atentă și tăcută și n-am provocat-o. Știu când să mă țin departe de far sau de plajă. Știu când să mă pierd în pădure. Uneori e un fel de *anteumbră* în aer. Uneori iese la țărm unde a găsit bufnița, apoi pornește spre interior, vine încoace. De parcă și-ar aminti. De cele mai multe ori o pot evita. De cele mai multe ori nu-i aici.

— Își amintește ce? Locul ăsta?

— Nu știu ce-și amintește ori nu, zise Grace. Știu doar că prezența ta aici a atras-o, a făcut-o curioasă.

Nu prezența lui Control, asta știa și el. Prezența Păsării Rare. Biologa era atrasă spre ea la fel cum fusese și el atras.

— Am putea fi exact ca biologa, zise Control. Stăm aici. Așteptăm. O așteptăm pe ea. Renunțăm și gata.

Însă Pasărea Rară fu cea care-i replică:

— Și-a câștigat dreptul de a-și alege soarta. Și-a câștigat dreptul.

— Noi nu suntem ca ea, zise Grace. Nu vreau să ajung ca ea, nici pe departe.

— Nu-i asta tot ce ai făcut? Să aștepți?

Voind să știe cât de bine se adaptase Grace traiului pe o insulă cu un monstru.

— Nu chiar. Dar ce-ai vrea să fac? Zi-mi ce să fac și-o să fac!

Țipa acum.

— Crezi că *vreau* să aștept aici, să mor aici? Crezi că-mi place?

Îi trecu prin minte că Grace se folosise de lista biologei cu lucrurile ce provoacă durere, că slăbiciunea ei, fața suptă nu se datorau faptului că era hăituită de un monstru.

— Îți trebuie o cale de ieșire, spuse Pasărea Rară.

— Printr-o gaură în mare care s-ar putea să nu fie?

— Nu. Altă cale de ieșire.

Cu un geamăt, Control se ridică. Simțea că zona coastelor îl arde.

— Ești sigură că-s doar julite?

— Fără o radioscopie nu pot fi sigură.

Încă un lucru imposibil. Și încă un moment în decăderea lui. Un perete schimbându-se la o atingere, atingerea biologei în mintea lui. Destul cu asta. Destul.

Luă paginile lui Whitby și începu să citească la lumina lumânărilor și în același timp să rupă colțurile. Încetișor.

Trebuie să avem încredere în gândurile noastre în vreme ce dormim. Trebuie să ne încredem în intuiții. Trebuie să începem cu examinarea tuturor acelor lucruri pe care le socotim iraționale doar pentru că nu le înțelegem. Cu alte cuvinte, trebuie să nu avem încredere în raționalitate, în logică, în bun simț, încercând astfel să atingem ceva mai înalt, ceva cu mult mai demn de efort.

Era totodată genial și de rahat. O dualitate prinsă în concentrarea-i obsesională pentru găsirea de soluții.

— Ce? întrebă, simțindu-le pe femei că-l privesc lung.

Pasărea Rară zise:

— Trebuie să te odihnești.

— Ce aș sugera eu n-ar fi popular oricum, zise Control și făcu bucățele o pagină întreagă.

Lăsând bucățile să cadă pe jos. Se simțise bine sfâșiind ceva.

— Spune.

O provocare.

O ezitare, cât se pregăti, conștient de vocile conflictuale din

cap.

— Ceea ce numiți Târâtorul – trebuie să încercăm. Trebuie să ne întoarcem în turn și să găsim o cale de a-l neutraliza.

Pasărea Rară:

— Ai fost atent? Ai ascultat ce-am vorbit?

— Sau să rămânem aici.

— Statul aici n-o să meargă, admise Grace. Ori ne termină biologa, ori Aria X.

— E o mulțime de spațiu deschis, vulnerabil, între aici și turn, zise Pasărea Rară.

— E o mulțime de orice între aici și acolo.

— Control, spuse Pasărea Rară, iar el nu vru s-o privească, să-i vadă ochii aceia care-i aminteau acum de creatura care devenise biologa. Control, nu e niciun buton de oprire. Niciodată n-o să fie. Asta-i o misiune sinucigașă.

Credea, fără să spună, că misiunea ar fi fost sinucigașă pentru ei. Pentru ea, cine știe?

— Dar directoarea a crezut că-i poți schimba direcția, zise. Că i-o poți schimba, dacă încerci destul.

Un fel de nădejde care te lăsa fără replică. O reacție copilărească la tirania realității. *O dorință când trece steaua căzătoare.* Se gândea la lumina din fundul turnului, la lucrul acela nou despre care nu știuse înainte să pătrundă în Aria X. Se gândea la faptul că-i era rău, că-i era și mai rău acum, și la ce însemna asta. Cel puțin ieșiseră la iveală toate acum, îi erau limpezi. Strălucirea, Lowry, tot. Tot ce era în amestecul acela, inclusiv miezul la care se gândea încă numindu-l John Rodriguez. Un Rodriguez care nu aparținea nimănui. Care ținea strânsă în pumn, în buzunar, figurina sculptată a tatălui său. Care-și amintea ceva în afara dărăpănării și ruinării tuturor lucrurilor.

— E drept că avem ceva ce n-a mai avut nimeni, spuse Grace.

— Ce? întrebă sceptică Pasărea Rară.

— Pe tine. Singura fotocopie a ultimului plan al Directoarei.

0014: DIRECTOAREA

Când, până la urmă, te întorci la Divizia Sudică, găsești un cadou așteptându-te: o fotografie alb-negru, înrămată, cu paznicul farului, asistentul lui și o fetiță jucându-se pe stânci – cu capul în jos, cu trăsăturile acoperite de gluga gecii. Ți se urcă sângele la cap și ești pe cale să leșini văzând că poza aceea pe

care n-o știai există încă.

„E pentru biroul tău”, scrie pe bilețelul care o însoțește. „Ar trebui s-o pui pe perete. De fapt, e musai s-o pui pe perete. Ca să-ți amintească ce departe ai ajuns. Pentru anii tăi de serviciu și pentru loialitate. Te sărut cu drag, Jimmy Boy.”

Și atunci îți dai seama că ceva foarte aiurea se întâmplă cu Lowry, mai aiurea decât ai crezut. Că acesta creează disfuncții mai spectaculoase, cu adevărat grandioase pentru a testa cât poate rezista sistemul înainte să-l dea de gol. Pare, an după an, tot mai cufundat în operațiunile sale clandestine, nu fiindcă ar fi secrete ci pentru acele chinuitoare momente când, datorită intervenției sale ori sorții, ajung aproape să fie știute.

Dar de unde apăruse fotografia?

— Scoate tot ce avem despre Jackie Severance, îi spui lui Grace. Scoate orice dosar care îl menționează pe *Jack* Severance. Și pe fiu – *John Rodriguez*. Chiar dacă durează un an. Căutăm ceva ce face legătura dintre Severance – oricare dintre ei – și Lowry.

Ai senzația unei alianțe întunecate, a unui edificiu diavolesc. O frântură de credință greșită. Ceva ascuns în mortarul dintre pietre.

Ai, între timp, o plantă și un telefon mobil, model foarte vechi, de care să te ocupi – cu atâta te-ai ales după călătorie. În afară de o stare nouă, că ești separată, izolată, desprinsă de restul personalului.

Când îl vezi pe Whitby pe culoar acum, uneori îl privești în ochi și dai din cap, cu senzația că împărtășiți un secret. Alteori trebuie să-ți ferești privirea, să te holbezi la mocheta verde, uzată, care șerpuiește peste tot. Să faci niște observații politicoase în sala de mese, să încerci să te cufunzi în întruniri, pregătind o altă expediție. Să încerci să te prefaci că totul e normal. E terminat Whitby? Zâmbetul îi reapare pe chip când și când. Vechea sa atitudine încrezătoare, istețimea, se mai ivesc dar nu durează mult, apoi o lumină i se stinge în ochi și întunecimea se așază la loc.

N-ai ce să-i spui lui Whitby în afară de „îmi pare” rău, dar nici măcar asta nu poți spune. Nu poți schimba momentele care l-au schimbat decât în amintirea ta, și chiar în amintire încercarea e obscurizată de un *lucru* de dedesubt care se înalță iute, lucrul care te-a îngrozit într-atât încât l-ai abandonat acolo pe Saul, pe

treptele tunelului. După aceea ți-ai zis că Saul nu era real, nu putea fi, așa că n-ai abandonat pe nimeni. „Nu mă uita” asta a zis cu mult timp în urmă, și n-o să-l uiți nicicând, dar s-ar putea să trebuiască să-l lași în urmă. Apariția aceea. Halucinația care, cum stai la bar în Chipper’s Star Lane sau dezbați politică împreună cu Grace pe acoperișul Diviziei Sudice, încă încerci s-o rânduiești în minte, să-ți spui că n-a fost deloc halucinație.

În parte fiindcă te-ai întors cu planta. Pentru un timp, ești obsedată de fiece frunză verde închis, de felul în care, dacă o privești de sus, arată ca o elice, însă dintr-o parte efectul dispare complet. Dacă te concentrezi asupra plantei poate o să-l poți uita pe Lowry, care stă acolo și așteaptă, pentru un timp. Poate că Saul n-o să conteze. Poate că poți salva ceva din… nimic.

Planta nu vrea să moară.

Niciun parazit nu se atinge de ea.

Planta nu vrea să moară.

Nici temperaturile extreme n-o afectează. O îngheți și se dezgheață. O arzi și se regenerează.

Planta nu vrea să moară.

Orice ai încerca, oricâte experimente ai face în depozitul-catedrală steril, de un alb orbitor… planta nu vrea să moară. Nu e ca și cum ai vrea să-i ordoni execuția, dar pe parcursul prelevării de mostre cercetătorii te informează că planta refuză să moară. Că acele bucățele – ai putea-o mărunți în șaizeci de bucățele minuscule – le-ai putea pune într-o ceșcuță cu gradații, le-ai putea presăra pe friptură, pe post de condiment… și în teorie planta ar crește înăuntrul tău și ar răzbate în cele din urmă afară, căutând lumina soarelui.

Așa că cedezi și lași ca mostrele să fie duse la Centru, pentru ca experții să rezolve misterul acestei plante simple, normale, care arată ca orice buruiană din zona temperată. Niște mostre sunt trimise și la sediul secret al lui Lowry, poate pentru a fi așezate lângă cuștile din buncărele experimentale, deși niciuna dintre descoperirile celor de acolo nu ajunge vreodată înapoi la tine. Toate astea în același timp cu o frenetică luare la forfecat a altor specimene din depozit, ca să se asigure că nu există vreun efect de domino sau că s-a trecut ceva cu vederea. Nu se trecuse, însă, nimic cu vederea.

— Nu cred că avem de-a face cu o plantă, zise Whitby ezitant,

la o ședință, riscându-și noua relație cu secția științifică, pe care a ajuns să o socotească un fel de sanctuar.

— Atunci de ce *vedem* o plantă, Whitby?

Cheney, izbutind să-și stăvilească o exasperare atotcuprinzătoare.

— De ce vedem o plantă care *arată* a plantă ca toate plantele. Care face chestii de plantă, gen fotosinteză și tras apă cu rădăcinile. De ce? Nu-i o întrebare chiar așa de grea, sper? Sau este? Poate e grea, nu știu, pe motive neștiute de nimeni. Dar asta va fi o problemă, nu crezi? Să trebuiască să reafirmăm că lucrurile despre care credem că sunt lucrurile care chiar sunt, sunt chiar lucrurile astea *și nu altele.* Gândiți-vă la toate nenorocitele de chestii pe are va trebui să le reevaluăm dacă ai dreptate, Whitby – începând cu tine!

Figura înroșită lui Cheney se apleacă spre Whitby, ca și cum acesta ar fi receptaculul oricărei răutăți care l-a afectat pe Cheney vreodată, de când s-a născut.

— Fiindcă, zice Cheney coborând vocea, dacă asta-i o întrebare grea, n-o să trebuiască reclasificate toate întrebările *cu adevărat* grele?

Mai târziu, Whitby te va regala cu informații despre felul în care mecanica cuantică influențează fotosinteza, care are de-a face cu „recepționarea de la distanță a luminii, iar comunicarea poate fi piratată”, despre cum „un organism ar putea să *se ivească* dintr-un alt organism dar să nu trăiască acolo”, despre cum „vorbesc” plantele unele cu altele, despre cum comunicația poate lua formă chimică, prin procese atât de invizibile pentru ființele umane că brusca lor vizibilitate ar însemna „un șoc ireparabil pentru sistem”.

Pentru Divizia Sudică? Pentru umanitate?

Dar Whitby închide gura, schimbă subiectul. Brusc.

Ești mai puțin obsedată de telefonul mobil, care a fost lăsat cu tehnicienii din secția de echipamente. Însă tehnicienii nu-l pot face să funcționeze, îi încurcă, poate chiar îi neliniștește. N-are nimic care să indice probleme de funcționare. Ar trebui să funcționeze. Doar că nu vrea. Ar trebui să-și dezvăluie fostul proprietar. Doar că n-o face.

— De parcă n-ar fi cu adevărat făcut din părțile din care ar trebui să fie făcut. Dar arată exact așa – ca un telefon normal. Model foarte vechi, totuși.

Un veteran voluminos, zgâriat, ciobit și uzat. Arată așa cum te simți tu uneori.

I-l oferi lui Lowry în timpul uneia dintre convorbirile voastre telefonice, un fel de sacrificiu al unui pion. Să-i dai lui Lowry ceva exclusiv, să-l lași pe el să se preocupe, cum se preocupă câinele de ascunderea unui os nou-căpătat, astfel ca osul cel vechi să mai fie lăsat în pace. Dar nu vrea, insistă să-l ții tu.

Ceva adus de vreun membru al expediției pe furiș sau neintenționat? Ceva, poate, dintr-o expediție recentă despre care crezuse cineva că era destul de vechi ca să nu tulbure somnul Ariei X? Pe parcursul ciclurilor care preced intervenția lui Lowry ori păstorirea ta, când s-au folosit tehnici primitive și netestate?

Îți amintești de cele dintâi fotografii și filmări – de Lowry și ceilalți, purtând un fel de costume de scafandri ca să traverseze frontiera, înainte să-și dea seama că era ceva inutil. Lowry, la întoarcere, dezorientat, bălmăjind pe caseta video vorbe pe care mai târziu avea să și le retragă, despre cum nimic n-o să iasă vreodată din traversarea frontierei, nimic, fiindcă se așteptau la fantome, la ceva mort de mult, se așteptau ca Aria X să fie un monument funerar, o piatră de mormânt.

— Ce a făcut Aria X să-l scuipe înapoi? o întrebi pe Grace, aflându-te în siguranță pe acoperiș, la Baza Retrasă.

— Ce l-a făcut pe Whitby să-l găsească?

— Bună întrebare.

Un cadou de la Whitby Mortul.

— De ce a îngăduit să fie găsit?

Pare întrebarea corectă, și-n unele zile îți vine să-i spui lui Grace… totul. Dar în majoritatea vrei s-o ferești de informații care i-ar afecta slujba, viața. Cumva, Whitby Mortul și apariția lui Saul sunt din aceeași categorie cu a-i spune că numele tău nu e numele tău. Că toate lucrurile nesemnificative despre tine sunt niște minciuni.

În cele din urmă, în mijlocul a toate acestea, vine și telefonul de care te-ai temut: Lowry, care are un scop. În vreme ce te uiți la fotografia incriminantă de pe perete: tu pe stânci, strigând, ori înainte, ori după facerea pozei: „Sunt un monstru! Sunt un monstru!”

— Avem aprobarea pentru o altă expediție a unsprezecea.

— Deja.

— Trei luni. Suntem aproape gata.

Vrei să spui, dar n-o faci, „E vremea să nu ne mai băgăm nasul, nu să ni-l băgăm tot mai tare”. Risipa asta de resurse. Toate aceste feluri în care Lowry încearcă să controleze ceva ce nu poate fi controlat.

— E prea devreme, zici.

Mult prea devreme. Nu s-a schimbat nimic în afara faptului că te-ai băgat tu și te-ai dus peste frontieră și ai adus de-acolo două obiecte pe care nu le poți explica.

— Poate e vremea să nu mai fi așa o lașă de rahat, zise Lowry. Trei luni. Pregătește-te, *Cynthia*.

Trântește telefonul, și ți-l imaginezi trântindu-l într-o furcă făcută dintr-un craniu uman lustruit.

Implantează în creierul psihologului – cu ocazia a ceea ce se va dovedi ultima expediție din a unsprezecea serie – ceva ce Lowry numește „o perlă de supraveghere și reamintire”. O bucățică din oul argintiu care e Centrul, trecut mai întâi prin strânsoarea deformatoare a lui Lowry. Fac un om să *nu mai fie el însuși*, iar tu accepți ca să-ți păstrezi slujba, să rămâi aproape de ce e important pentru tine.

Douăsprezece luni mai târziu, ultima expediție, a unsprezecea, revine, cu membrii purtându-se aproape ca niște zombi, cu amintiri mai neclare decât ale veteranului bețiv de la Star Lanes. În optsprezece luni au murit cu toții de cancer, iar Lowry a revenit la telefon și vorbește despre „încă o a unsprezecea expediție” și „rafinarea proceselor noastre”; îți dai seama că ceva trebuie să se schimbe. Din nou. Și, dacă nu e posibil să-i pui o armă la cap lui Lowry și să apeși pe trăgaci, va trebui să se rezume la alcătuirea expediției, la felul în care sunt trimiși peste frontieră și alți factori mai mărunți. S-ar putea ca nimic din toate acestea să nu însemne vreo îmbunătățire, dar trebuie să încerci. Fiindcă nu vrei să mai vezi vreodată asemenea fețe pustiite, pierdute, nu vrei să mai vezi oameni care au fost deposedați de ceva atât de vital încât nu poate fi exprimat prin cuvinte.

Moralul se strică și mai rău la Divizia Sudică după ce ultima expediție cu numărul unsprezece revine și apoi trec iute la faza următoare, oricare va fi fost. Amorțeală? Senzația că ați trecut prin atâtea crize că emoția trebuie drămuită acum, ca să nu sece.

Din transcrieri: „A fost o zi frumoasă”. „Expediția a decurs fără evenimente deosebite.” „Nu am avut probleme în efectuarea misiunii.”

Care era, în ochii lor, misiunea? Însă niciodată nu răspundeau la întrebarea asta. Grace vorbea despre ei pe un ton reverențios, de parcă ar fi ajuns sfinți. În secția științifică, Cheney a devenit pentru multă vreme mai puțin vorbăreț și mai retras, de parcă televizorul color al comentariilor sale ar fi fost înlocuit cu un model alb-negru pe care rula un singur canal fără noimă. Efemerul, eternul Pitman sunând de la Centru cu falsele sale condoleanțe și cu un ton de o anumită indiferență calculată ce sugera că voia să inducă în eroare.

Dar tu ai fost cea care a văzut viermele încovrigat al corupției lui Lowry la treabă – ai văzut că ceea ce făcuse, târgul încheiat de tine, care-i îngăduia să fie atât de invaziv și autoritar, nu merita.

Mai rău, Jackie Severance face vizite dese, de parcă Centrul ar fi preocupat de ceva, se plimbă și gesticulează prin biroul tău, vorbind, în loc să stea pe scaun. Acest sol al Centrului cu care trebuie să te descurci în carne și oase, pe lângă Lowry.

— E ofițerul meu de probațiune, îi zici lui Grace.

— Atunci Lowry ce e?

— Partenerul ofițerului de probațiune? Șeful? Angajatul?

Fiindcă nu știi.

— O ghicitoare înfășurată într-o enigmă, zise Grace. Știi cu ce se ocupă taică-său, Jack Severance?

— Nu, cu ce?

— Cu de toate.

Cu atât de multe că Grace încă nu le-a dat de capăt.

Când sună Severance, lasă impresia că-și verifică investiția, riscul asumat.

— Nu te simți vreodată copleșită? te întreabă Severance mai mult decât o dată, și ești destul de sigură că o face doar pentru conversație.

— Nu, minți și treci la vechiul tău clișeu: Avem cu toții o muncă de făcut.

Mai demult, când lucra la Divizia Sudică, ți-a plăcut de ea – minte brici, încântătoare, și făcuse treabă bună cu chestiunile delicate de logistică, se implicase și o scosese la capăt. Însă de când e legată de Lowry, nu poți risca o eventuală prezență a lui

prin intermediul ei. Zici, la un păhărel cu Grace: „E un microfon viu – nu prea am cum s-o scot din gresia de pe tavan”. Și farmecul a început să scadă: uneori, Severance ți se pare o vânzătoare obosită, fanată, de la raionul de cosmetice al unui magazin universal.

Severance ia loc cu tine, observându-i pe cei reveniți din expediție, minute lungi, prin sistemul video cu circuit închis, cu cafeaua în mână, verificându-și telefonul tot la câteva minute, apucându-se adesea de vreo discuție despre cu totul alte proiecte, apoi revenind la situație și punând întrebări.

— Sigur nu sunt contaminați cu ceva?

— Când trimiteți următoarea expediție?

— Ce părere ai de măsurătorile lui Lowry?

— Dacă ai avea un buget mai mare, pe ce l-ai cheltui?

— Știi ce anume cauți?

Nu, nu știi. Știe că nu ai habar. Nici măcar nu știi la ce te uiți când îi privești pe oamenii ăia, din ce în ce mai slabi, până se fac schelete vii, și apoi nici măcar asta. Psihologul e probabil ceva mai opac decât restul, o avertizare pentru tine, afectat parcă de efectul secundar al profesiei sale în întâlnirea cu Aria X.

— Trebuie să fie lucruri pe care le-ai fi făcut altfel, zise Severance.

Scoți un sunet care nu te angajează la nimic și te faci că mâzgăleşti ceva în agendă. O listă de cumpărături poate. Un cerc gol care e o reprezentare a frontierei sau a Centrului. O plantă care crește dintr-un telefon mobil. Sau ar trebui să scrii, pur și simplu, *Du-te dracului* și să termini cu asta. Să-ți găsești scăparea, cu ghearele și cu dinții, din capcana lui Lowry.

La un moment dat, după ce ultimul din ultima expediție cu numărul unsprezece încetează din viață, iei de la depozit niște vopsea neagră și niște markere negre, groase, și deschizi ușa nefolositoare care-ți oferă acces la peretele gol – victimă a unei refaceri neinspirate a unui coridor. Scrii pe perete cuvintele colectate de la anomalia topografică, care știi că trebuie să fi fost scrise de paznicul farului (străfulgerare de intuiție declanșată la o ședință, care-ți permite să soliciți o investigație mai amănunțită în privința lui Saul decât s-a făcut până acum).

Desenezi și o hartă cu punctele de reper din Aria X. Tabăra principală sau, cum o numești tu, Mirajul. E și farul, care ar

trebui să însemne o formă de adăpost însă cel mai adesea nu înseamnă asta, locul unde se duc să moară jurnalele. Apare și anomalia topografică, gaura în pământ în care au coborât toată inițiativa și concentrarea, doar pentru a deveni pâcloase și difuze. Mai este și insula acolo, plus, în cele din urmă, Divizia Sudică însăși, arătând ori ca o ultimă redută înaintea inamicului, ori drept un avanpost al acestuia.

Lowry, beat turtă la petrecerea sa de rămas-bun, înainte de a o porni spre Centru, la doar trei ani după angajarea ta, zisese: „Ce plictiseală afurisită. Rahat de plictiseală dacă câștigă ei. Dacă trebuie să trăim în lumea aia”. Ca și cum oamenii ar fi avut cum să trăiască în „lumea aia”, lucru nesusținut de niciuna dintre dovezi, ca și cum nimic n-ar fi fost mai rău decât să te plictisești, și singurul rost pe lume, pentru cei care trăiau în ea deja, ar fi fost găsirea unor căi de a combate plictiseala, de a se asigura că „toate momentele”, cum formula Whitby când se pornea pe tema universurilor paralele, puteau fi cuantificate cumva, pentru ca mințile să nu se umple cu acea pustiire din care extrăgeau, simplu, mai multă capacitate de a fi plictisiți.

Și Grace, netemătoare, o voce exprimându-și dezacordul ani mai târziu – la altă petrecere unde un membru al personalului rostise o opinie la fel de cinică și de deprimantă – însă ca și cum i-ar fi replicat lui Lowry:

— Eu încă sunt aici din cauza familiei. Din cauza familiei și din cauza directoarei și fiindcă nu vreau să renunț la ei sau la voi.

Chiar dacă Grace nu putea să împărtășească cu familia greul de la Divizia Sudică, fiindcă era o „gagică de bază”, cum îi zisese Lowry, sarcastic. Vocea profană a rațiunii, când vocea ta e percepută ca prea esoterică, prea distantă.

Pe la jumătatea hărții simți priviri asupra ta și-o vezi pe Grace, cu brațele încrucișate pe piept, uitându-se chiorâș la tine. Închide după ea ușa biroului și continuă să se uite lung la tine.

— Te pot ajuta cu ceva? întrebi, cu cutia de vopsea într-o mână și pensula în cealaltă.

— Poți să mă asiguri din nou că totul e bine.

E una din primele dăți când simți îndoială la ea. Nu dezacord ci îndoială, și ținând cont de câte lucruri funcționează pe bază de credință în ultima perioadă la Divizia Sudică, asta te îngrijorează.

— Sunt bine, zici, n-am absolut nimic. Vreau doar un punct de

reper.

— Pentru ce? Pentru personal? Ca să știe că te-ai făcut un pic excentrică?

Un val de furie la auzul acestor cuvinte; te simți și vag lezată. Lowry, cu toate păcatele lui, n-ar crede că e ceva bizar. Ar înțelege. Dar, în același timp, dacă Lowry s-ar apuca să picteze o hartă pe peretele biroului lui, nimeni nu l-ar lua la întrebări. Ar întreba cu toții dacă pot ține și ei pensula, dacă pot zugrăvi și ei locul ăla și celălalt, i-ar aduce mai multă vopsea.

Căutând efectul cumulativ, cel de a pune mai multă presiune pe punctul slab, îi spui lui Grace:

— După ce termin aici, o să cer ca trupurile celor din ultima expediție să fie exhumate.

— De ce?

Înfiorată, ceva din educația ei simțind aversiune pentru asemenea pângăriri.

— Fiindcă e necesar, așa cred. Și ăsta e un motiv suficient.

Ai ceea ce Grace va numi „momentul tău Lowry”, și nu-i nici măcar un moment de erupție, e doar căpoșenie.

— Cynthia, zise Grace, ce cred sau nu cred eu n-are importanță, dar restul echipei trebuie să *vrea* să te urmeze.

Încă un gând încăpățânat: că nu e nevoie, cu adevărat, decât ca Lowry să te urmeze pe tine și pe Severance și ai putea s-o ții așa la nesfârșit. Însă e un gând hidos, imaginea asta a încă vreo treizeci și șase de expediții trimise, doar unele întorcându-se, imaginea asta cu tine, Grace și Whitby, tot mai uzați și mai cinici, eternizându-se acolo, înfăptuind acțiuni care nu ajută pe nimeni, nici chiar pe voi înșivă.

— O să termin cu asta, îi zici într-un fel împăciuitor, fiindcă am început-o.

— Fiindcă o să arate ca ditamai prostia dacă n-o termini acum, zice ea dând înapoi la rândul său.

— Da, exact. O să arate a tâmpenie maximă dacă n-o termin.

— Să te ajut, atunci, zice ea, și te simți mișcată de ceva din felul în care accentuează cuvintele.

Mereu te vei simți mișcată.

Să te ajut.

— Bine, hai, mormăi tu și îi înmânezi o altă pensulă.

Dar tot ai de gând să dezgropi morții și tot te întrebi cum să schimbi paradigma, așa cum și Lowry încearcă mereu să

schimbe paradigma. Te cufunzi în acest gând la următorul sfârșit de săptămână petrecut la Chipper's, în timp ce dai cu mingea după popice, acasă, în vreme ce decupezi cupoane de reduceri, în vreme ce faci baie, în vreme ce ieși la o lecție de dansuri de societate fiindcă e genul de lucru pe care nu l-ai face niciodată. Așa că-l faci, conștientă că dacă Severance a pus ochii pe tine, va socoti asta o dovadă de „comportament haotic", dar nu-ți pasă. Tu te-ai pus acolo, ai potrivit capcana pentru tine însăți, așa că, dacă te simți prinsă, e doar din vina ta.

În ziua de după vopsirea ușii, Grace te abordează, cum face întotdeauna, incapabilă să lase lucrurile în seama lor, dar privat, în locul de pe acoperiș, a cărui existență ești destul de sigură că Cheney o bănuiește, după cum bănuiește și implicarea „energiei întunecate" în menținerea frontierei invizibile. Grace zice:

— Ai un plan, așa-i? Totul face parte dintr-un plan. Mă bazez pe tine să ai un plan.

Așa că înclini capul, zâmbind, și zici:

— Da, Grace, am un plan.

Fiindcă nu vrei să trădezi acea încredere, fiindcă ce rost ar avea să zici „n-am decât o senzație, o intuiție și o scurtă discuție cu un om care ar trebui să fie mort. Am o plantă și un telefon".

În visele tale, stai deoparte, cu planta într-o mână și celularul în cealaltă, și privești un război între Centru și Aria X. Într-un fel fundamental, simți că au fost în conflict de mai bine de treizeci de ani – lupta durează de mult, de veacuri, în secret. Central e vidul suprem, pus să contracareze Aria X: impersonal, antiseptic, labirintic și de neștiut. Pusă în fața acestei fațade, nu-ți poți reprima un soi de trădare teribilă: admiri uneori, prin comparație cu *asta,* vitalitatea lui Lowry, o siluetă ce se frământă dinaintea unui ecran alb, gol.

0015: PAZNICUL FARULUI

Sirena vestică e în sfârșit reparată, am zugrăvit partea albă a indicatorului reflectorizant, partea dinspre mare; am reparat și scara, dar tot pare cam șubredă, nesigură. Cineva a dărâmat o bucată de gard și a intrat în grădină, dar nu mi-am dat seama cine sau ce. Nu se văd urme de căprioară, dar sunt șanse mari ca ăsta să fie vinovatul. Ori BSC? Umbrele abisului sunt precum

petalele unei flori monstruoase. Nu m-am simțit în stare să ies la o plimbare, dar am văzut de lângă far, meritând notate: pasăre prinzătoare de muște (nu știu ce specie), fregate, rândunici de mare, cormorani, bâtlani cu gât negru (!), câțiva cu gâtul galben. Pe plajă am găsit un ac de mare eșuat și câteva meduze putrezind în nisip.

Veni o lumină incandescentă. Veni o stea în mișcare, soarele năpustindu-se înspre Pământ. Căzu din ceruri o uriașă făclie arzândă, lăsând o dâră de flăcări în urmă. Și lumina asta, steaua. Zgudui cerul și plaja pe care, cu o secundă în urmă, se plimbase sub cerul albastru, senin. Pârjolul obiectului apărut deodată, prăvălindu-se spre el, îi izbi simțurile, îl trânti în genunchi când încercă să fugă, apoi îl aruncă cu fața în nisip. Țipă, în vreme ce razele, scânteierile, se răspândeau peste tot, iar miezul luminii lovi undeva în fața lui, zdrobindu-i dinții, făcându-i oasele pulbere. Reverberația stărui în el când încercă să se ridice în picioare din nou, în vreme ce impactul făcea să se ivească un enorm val mareic, ca o creatură vie, îndreptându-se către plajă. Când se prăvăli peste el greutatea, imensitatea îl mai strivi o dată și spulberă tot ce-ar fi putut recunoaște, tot ce-ar fi putut ști. Icni, se zbătu, se lovi, își îngropă mâinile chinuite în nisipul șocant de rece. Nisipul avea o textură diferită, iar lighioanele minuscule ce trăiau în el erau diferite. Nu voia să ridice privirea, să contemple împrejurimile, temându-se că și peisajul se schimbase, că putea fi atât de diferit încât să nu-l recunoască.

Valul gigantic scăzu. Luminile arzătoare se stinseră.

Saul reuși să se ridice în picioare, să pășească împletit câțiva metri și, făcând-o, își dădu seama că totul fusese refăcut. Lumea pe care o știa, lumea pe care o iubea: liniștită, neschimbată, turnul farului, pe țărm, neafectat de val. Pescărușii străbăteau cerul și undeva, departe, se vedea cineva umblând, căutând scoici. Își scutură nisipul de pe cămașă, de pe pantalonii scurți, rămase acolo o clipă lungă, aplecat, cu mâinile sprijinite pe coapse. Impactul îi afecta încă auzul, amintirea puterii sale îl făcea încă să tremure. Însă fenomenul nu lăsase nicio urmă în afara melancoliei, de parcă ar fi păstrat în el singura amintire a unei lumi pierdute.

După ce se termină totul, nu-și putu stăvili tremurul, întrebându-se dacă era pe cale să înnebunească. Pentru asta îi

trebuia mai puțină mândrie decât să creadă că primise un mesaj de sus. Fiindcă în centrul luminii ce se năpustise spre el apăruse o imagine, un model pe care îl recunoscuse: cele opt frunze ale ciudatei plante, fiecare încă un pas în spirală ce cobora către neant.

Toiul dimineții. Stâncile erau alunecoase și tăioase, încrustate cu cochilii de crabi și melci. Purici de mare, ființe străvechi, călătoreau în latul stâncilor căutând orice resturi puteau găsi, iar algele care se adunau aici, în șuvițe groase și subțiri, gelatinoase uneori, răspândeau un miros înțepător, de mucegai.

Era o ușurare să stea acolo, încercând să-și revină – uitându-se în bazinul mareic ce i se întindea la picioare, în vreme ce stânca îl împungea în șezut. Încercând să-și controleze tremuratul. Mai fuseseră și alte viziuni, însă niciuna la fel de puternică. Simțea o nevoie perversă să-l vadă pe Henry apărând, să-și mărturisească simptomele unui om la care, odată ce-și dezvăluise firea de vânător de fantome împătimit și delirant, se gândea aproape cu afecțiune. Însă Saul nu-i mai văzuse pe Henry sau pe Suzanne de când cu incidentul din noapte, și nici pe femeia cea ciudată. Uneori își zicea că-i supravegheat, însă era probabil doar un ecou al faptului că-l crezuse pe Henry când spusese că avea să „o găsească”, implicând o reîntoarcere.

Bazinul mareic din față deveni frustrant de opac atunci când un nor trecu pe deasupra, schimbând calitatea luminii, și când se înteți vântul, vălurind apa. Însă după ce ieși soarele și nu-și mai văzu doar reflectarea feței și a genunchilor, bazinul deveni un soi de colecție vie de curiozități. Poate că prefera drumețiile și privitul păsărilor însă înțelegea și fascinația pentru bazinele mareice.

Stele de mare grăsane, mișcându-se greoaie sau dormitând, stăteau ieșite pe jumătate din apă. Un pește de apă adâncă îl contempla aruncându-i o privire bombată, plină de lehamite – o creatură compactă, cu buze țuguiate al cărui trup era de aceeași culoare cu a nisipului. Un crab roșu, minuscul traversa pieziș acea distanță către o gaură neagră, abisală ce ducea în jos, poate într-o rețea nesfârșită de grote micuțe, săpate în rocă de-a lungul anilor. Dacă se uita suficient de mult în neantul confortabil al acelui microcosmos, orice altceva îi ieșea din minte, până și umbra propriei sale reflexii.

Acolo îl găsi Gloria, după un număr de minute, cum Saul probabil știuse c-o va face, fiindcă stâncile acelea erau pentru ea ce devenise pentru el clădirea farului.

Se trânti lângă el, de parcă ar fi fost indestructibilă, iar fundul îmbrăcat în pantaloni reiați abia dacă i se atinse de suprafața dură. În echilibru instabil, ca o piatră peste altă piatră. Greutatea ei, foarte concretă, îl sili să se dea un pic într-o parte. Răsufla întretăiat de la suișul iute pe stânci; izbuti un soi de „îhî” aprobator văzând cu ce-și trece Saul timpul acolo, iar el îi răspunse cu un zâmbet scurt și cu o înclinare din cap.

Rămaseră așa, așezați, privind. Decisese că nu poate vorbi cu ea despre ce văzuse, că ar fi fost greșit s-o împovăreze cu asta. Singurul căruia-i putea spune era Charlie. Posibil.

Crabul se furișă prin ceva din nisip. Peștele camuflat riscă o plimbare scurtă pe aripioarele subțiri ca niște evantaie nisipii, izbutind să ajungă la adăpostul umbrit al unei lespezi mici. Una dintre stelele de mare, ca și cum ar fi fost surprinsă în imagini date cu încetinitorul, se retrăgea cu o lentoare hipnotică spre apă, până ce doar vârfurile a două brațe rămaseră expuse, lucind.

În cele din urmă, Gloria zise:

— De ce ai venit aici și nu lucrezi pe la șopron sau în turn?

— Nu prea am chef de muncă azi.

Imagini din manuscrise vechi, înțelepte, ale unor comete gonind pe cer, imagini din cărțile tatălui său. Răsunetul și ricoșeul plajei explodându-i sub picioare. Creaturile bizare din nisip. Ce mesaj să extragă din asta?

— Da, nici eu nu vreau mereu să merg la școală, zise ea. Dar tu măcar primești bani.

— Primesc, așa e, zise el. Ca să te duci la școală n-o să îți dea niciodată bani.

— Ar trebui să-mi dea. Am multe pe cap.

Bărbatul se întrebă cât de multe. Se prea putea să fie adevărat.

— Școala e importantă, zise, fiindcă i se părea că asta ar fi trebuit să zică, de parcă mama Gloriei ar fi fost acolo, în spatele lor, bătând din picior.

Gloria cugetă o clipă la asta și îl înghionti în coaste, familiară de parcă ar fi fost tovarăși de băutură la cârciuma din sat.

— I-am spus mamei că și asta e o școală, dar n-a mers.

— Care „asta”?

— Bazinele mareice. Pădurea. Cărările. Totul. E drept că în majoritatea timpului mă prostesc pe-aici, dar mai și învăț ceva.

Saul își imagina cum decursese conversația aceea.

— N-o să iei nicio notă acolo.

Continuă în glumă:

— Deși presupun că ursii s-ar putea să-ți dea note pentru că-i păzești.

Ea se lăsă cumva pe spate ca să-l vadă mai bine, de parcă l-ar fi reevaluat.

— Asta-i o prostie. Te simți bine azi?

— Da, toată discuția noastră de azi e o prostie.

— Încă te simți altfel?

— Ce? Nu. Nu, sunt bine, Gloria.

După aceea se mai uitară la ce făcea peștele. Ceva din conversația lor, în felul în care se mișcaseră prea mult sau vorbiseră prea tare făcuse peștele să se retragă în nisip, așa că doar ochii îi mai erau ațintiți către ei.

— Sunt și lucruri pe care le învăț de la far, totuși, zise Gloria smulgându-l pe Saul din gânduri.

— Să stai dreaptă și să emiți lumină din cap către mare?

Ea chicoti, apreciindu-i prea mult o replică pe care voise s-o pronunțe cel puțin pe jumătate ironic.

— Nu. Uite ce mă învață farul. Stai liniștit și-ți spun. Farul mă învață să muncesc mult, să-mi țin camera curată, să fiu cinstită și să mă port frumos cu lumea.

Apoi, chibzuind, fata își coborî privirea.

— Camera mea e un dezastru și uneori mint și nu mă port mereu frumos cu lumea, dar asta e ideea.

Un pic stingherit, el zise:

— Peștele de colo se vede bine că-i speriat de tine.

— Ha? Nu mă cunoaște, atâta tot. Dacă m-ar cunoaște, peștele ăla mi-ar strânge mâna.

— Nu cred că ai cum să-l convingi de asta. Și sunt multe feluri în care ai putea să-i faci rău fără să vrei.

O zise urmărind acei ochi albaștri cu linii aurii – pupila verticală de o nuanță închisă – care păreau un adevăr fundamental.

Ea, nebăgându-l în seamă:

— Îți place să fii paznic la far, așa-i, Saul?

Saul. Asta era nouă. Cum de ajunseseră la „Saul și Gloria”, nu la „dl Evans și Gloria”?

— De ce, vrei slujba mea când o să te faci mare?

— Nu. Nu vreau să fiu niciodată paznic la far. Să dau cu lopata și să fac roșii și să urc toată ziua scările.

Așa i se părea ei că-și petrece el timpul? Poate că asta și făcea.

— Măcar ești sinceră.

— Da. Mama spune că ar trebui să fiu mai puțin sinceră.

— Mai e și asta, da.

Tatăl lui ar fi putut să fie mai puțin sincer, fiindcă sinceritatea era adesea doar o cale de a fi crud.

— Oricum, nu pot sta mult.

În vocea ei se simțea un regret real.

— Păcat, la cât de sinceră devii.

— Știu, nu? dar trebuie. Mami vine acuși cu mașina. Ne ducem în oraș să ne vedem cu tati.

— A, te ia la el de sărbători?

Asta era, deci, ziua.

O umbră trecuse iar peste bazinul mareic și el nu izbuti să vadă decât fețele lor reflectate, uitându-se în jos. Ar fi putut să treacă drept taică-său. Nu? Sau era prea bătrân? Însă asemenea gânduri păreau o formă de slăbiciune.

— De data asta pe mai mult timp, zise ea, și era limpede că o zicea cu nemulțumire. Mama vrea să stau acolo vreo două luni cel puțin. Fiindcă nu mai lucrează la al doilea serviciu și trebuie să-și caute altul. Dar sunt numai opt săptămâni. Sau poate șaizeci de zile.

Saul o cercetă cu privirea, îi văzu expresia serioasă de pe figură. Două luni. Era un timp imposibil de lung.

— O să te distrezi. Când te întorci, o să apreciezi și mai mult locul ăsta.

— Îl apreciez acum. Și n-o să mă distrez. Prietena tatii e-o javră.

— Nu folosi cuvântul ăla.

— Scuze. Dar este.

— Așa ți-a zis mama ta?

— Nu. Am zis singură. N-a fost greu.

— Păi… încercați să vă-nțelegeți, zise Saul ajungând la capătul oricăror sfaturi pe care le-ar fi putut oferi farul. E doar

puțin timp.

— Sigur. Și după aia mă întorc. Ajută-mă să mă ridic, cred că a venit mami.

Nu auzea nicio mașină, dar asta nu însemna nimic.

O luă de mână, se ținu bine pentru ca ea să se poată sprijini de el ca să se ridice. Ea zăbovi, se lăsă spre el, cu mâna pe umărul lui, zicând:

— La revedere, Saul. Să păstrezi bazinul ăsta pentru mine.

— O să pun un anunț, zise el încercând să zâmbească.

Ea încuviință și porni, cu călcâiele sfârâindu-i pe stânci ca și cum ar fi fost un soi de motociclist nebun de bâlci – dându-se mare.

Simțind un impuls, el se întoarse și-i strigă numele înainte ca fata să iasă din raza auditivă.

Gloria se întoarse, echilibrându-se cu amândouă brațele întinse, așteptând.

— Să nu mă uiți! Ai grijă de tine.

Încercă să facă cuvintele să nu aibă greutate, să fie niște propoziții ce puteau fi luate de vânt. Nimic de însemnătate.

Ea dădu din cap și făcu din mână, zicând ceva ce Saul nu putu să audă, apoi o zbughi pe peluza farului și pe după zid, unde n-o mai putu vedea.

Jos, peștele apucase în gură crabul cel mic și roșu, care se zbătea într-un fel lent, meditativ, aproape ca și cum n-ar fi voit să scape.

0016: PASĂREA RARĂ

Clădirea farului se înălța din ceață și reflexii ca o oglindă a ei înseși, plaja era cenușie și rece, nisipul scrâșnea frecându-se de chila bărcii, pe care o abandonară la apă mică. Valurile erau mici și pe jumătate ondulate, precum spuma unor întrebări malformate. Farul nu mai semăna cu ce-și amintea Pasărea Rară, fiindcă laturile fuseseră jupuite de foc. Decolorarea se extindea până în vârf, unde lentilele, lumina din ele, erau stinse. Focul izbucnise și pe geamurile ce dădeau spre platformă și, în combinație cu bucățile de sticlă spartă și celelalte talismane pe care le aduseseră ca ofrandă ființele umane în atâția ani, făcea ca farul să pară ceva șamanic. Redus acum la un marcaj pentru barca lor, la cea mai simplă dintre funcțiile sale, singura sarcină care, neexecutată, făcea ca un far să nu mai fie de niciun folos.

Transformându-l într-o redută îngustă, bântuită.

— Ars de comandantul trupelor de frontieră, le zise Grace, ars fiindcă nu-l înțelegeau – și jurnalele odată cu el.

Însă Pasărea Rară surprinse ezitarea din vocea lui Grace, își dădu seama că tot nu voia să le spună ce se întâmplase exact în far, în ce constaseră *măcelul* și *înșelăciunea*, vreun amănunt despre ce-i atacase dinspre mare.

Grace nu le putu oferi decât o patologie localizată – originea drapelelor portocalii. Se datorau comandantului trupelor de frontieră, o catalogare a tot ce era incognoscibil. Poate că comandantul încercase să separe realul de imaginar. Dacă da, atunci eșuase. Până și ciulinii cei mai obișnuiți fuseseră marcați. Dacă-i dădeai timp, comandantul ar fi marcat lumea întreagă.

Pasărea Rară avu o viziune încă acolo sus cu jurnalele imposibil de distrus, reconstituite; urmau să intre, să urce până la camera luminilor, să deschidă chepengul, să se uite în jos, cum făcuse biologa, cum făcuse ea cu atâția ani în urmă. Avea lumina reflectată din acele relatări înghețate să le iradieze gândurile, să le contamineze visele, să-i prindă în capcană pentru vecie? Sau nu mai era acolo, acum, decât un munte de cenușă? Pasărea Rară nu ținea să afle.

Se făcuse aproape seară. Plecaseră de pe insulă dis-de-dimineață, într-o barcă mai mare, pe care Grace o ascunsese ca să nu fie vizibilă de pe ponton. Biologa nu reapăruse, deși Control scrutase cu o anume agitație și neliniște apele. Pasărea Rară i-ar fi simțit cu mult înainte să devină un pericol. Nu-i putea spune, nevoind să-l tulbure, că oceanele ce străbătea acum biologa erau mai vaste și mai adânci decât cel care-i călăuzise la far.

Urcară panta dealului spre far, pe o cărare ce micșora posibilitatea de a fi atacați de vreun lunetist aflat la înălțime. Grace credea că toți erau morți sau că plecaseră demult de-acolo, dar exista mereu o posibilitate cât de mică. Nimic nu se ridică din mare, fantomatic ori nu. *Lucruri ieșeau din mare, lucruri precum biologa, dar mai puțin blânde.*

De pe muchia dunelor ieșiră lângă parterul farului fără vreun incident și se opriră la marginea peluzei sălbăticite, cu iarbă lungă, de lângă clădire. Creșteau acolo urzici și tufe învălmășite de mure: un desiș ghimpos ce adăpostea rândunele și ochiul-boului care țâșneau încoace și-ncolo, iar ciripitul lor vesel era în

discordanță cu posomoreala luminii. Ciulinii omniprezenți îi păreau Păsării Rare un soi de microfoane naturale, ale căror măciulii lipicioase păreau menite să recepționeze și să transmită sunete și nu să răspândească semințe.

O ușă spartă se căsca, îi întâmpina cu beznă, în vreme ce văzduhul cenușiu, felul în care putea licări sau în care se putea văluri la intervale neașteptate, îl făceau pe Control, în special, să rămână în alertă. Nu putea sta locului, nu voia nici ca Pasărea Rară sau Grace să stea locului. Pasărea Rară văzu strălucirea ieșind din el, înconjurându-l ca un halou de cuțite zimțate, și se întrebă dacă avea să mai fie el însuși până când aveau să ajungă la turn. Poate că da, cu condiția ca nimic nenatural să nu se ivească dintr-o despicătură a cerului.

— N-are sens să urcăm, zise Grace.

— Nu ești măcar un pic curioasă?

— Îți place să mergi și prin catacombe și cimitire?

Încă evaluând-o, iar Pasărea Rară nu era în stare să-și dea seama la ce se gândea cealaltă. Se dăduse de partea lor, sperând că Pasărea Rară era cu adevărat o armă secretă, sau din vreun alt motiv? Știa însă că, de vreme ce Grace era prezentă, n-avea să poată vorbi prea mult între patru ochi cu Control – toate discuțiile se purtau, din necesitate, între toți trei. Asta o deranja, fiindcă pe Grace o cunoștea și mai puțin decât îl cunoștea pe Control.

— Nu vreau să urc, zise Control. Nu. Vreau să parcurg cât mai rapid distanța. Să ajungem cât mai degrabă la destinația noastră.

Da, acesta era un lucru bun de zis, chiar dacă nu foarte entuziast, însă privirea pe care Control i-o aruncă lui Grace indica faptul că nu-și putea stăvili un sentimentalism esențial care nu era de niciun folos aici, un mecanism ce aparținea lumii de afară.

— Bun, păi să completez colecția, zise Grace și aruncă relatarea despre insulă a biologei pe ușa din față.

Control privi țintă în întuneric, de parcă femeia ar fi comis o faptă teribilă și el s-ar fi gândit s-o îndrepte. Însă Pasărea Rară știa că Grace nu încerca decât să-i elibereze.

„Nicicând n-a fost o priveliște mai capabilă de viață fără a fi străbătută de suflete.” O rază pe care Pasărea Rară și-o amintea dintr-un text de la facultate, unul care-i stăruise în minte

biologei după tranziția spre oraș, se întorsese la ea când se aflase în parcela goală, urmărind salturile silențioase ale unui marsupial micuț de la un stâlp telefonic la altul. Textul se referise la peisaje urbane, însă biologa îl interpretase ca referindu-se la natură, sau cel puțin la ce se putea socoti drept sălbăticie, deși oamenii transformaseră într-atât lumea încât nici măcar Aria X nu izbutise să ascundă pe deplin acele semne și simboluri. Tufele și copacii care constituiau specii invazive erau doar o parte din asta; cealaltă parte era felul în care dâra abia vizibilă a unei poteci făcute de oameni schimba topografia unui loc. „Singura soluție pentru mediu este să-l neglijăm, ceea ce necesită prăbușirea noastră.” O frază pe care biologa o extrăsese din tezele ei, însă una care-i fusese bine ancorată în minte, iar acum era și în mintea Păsării Rare, unde, cu toate că analizată și ținută la distanță, ca pe toate amintirile primite de la altcineva, avea un fel de putere totuși. În prezența amintirii a o mie de ochi privind-o fără să clipească.

Pe măsură ce pătrundeau în interiorul uscatului, lucrurile aflate la distanță începură să se estompeze, dezvăluindu-le pe cele de neșters: linia opacă a unui șoim de mlaștină zburând jos peste apă, delicatele fracturi pe unde înota un șarpe de apă, iarba lungă și bizar de mulțumitoare ce se ridica din pământ, deasă precum o claie de păr.

Era mulțumită cu tăcerea asta, însă Grace și Control nu tocmai.

— Mi-e dor de un duș fierbinte, zise Control. Mi-e dor să nu fiu plin de mâncărimi.

— Fierbe apă, zise Grace de parcă ar fi oferit o soluție pentru ambele probleme.

De parcă ce simțea Control că-i lipsește ar fi fost dorințe și el ar fi trebuit să-și dorească ceva mai de însemnătate.

— Nu-i aceeași chestie.

— Mie mi-e dor să stau pe acoperiș la Divizia Sudică și să mă uit la pădure, zise Grace.

— Făceai asta? Cum ajungeai sus?

— Ne lăsa omul de serviciu. Pe mine și pe directoare. Stăteam acolo și croiam la planuri.

Nodul din gâtul lui Grace, acea conexiune invizibilă, o făcură pe Pasăre Rară să cadă pe gânduri. *Ei* de ce îi era dor? Nu prea apucase să ducă dorul a ceva. Conversația lor era atât de

separată de ea încât se întrebă din nou ce-o să facă atunci când o să dea cu ochii de Târâtor. Dacă era un agent inconștient pentru o cauză mult mai veche decât Divizia Sudică și Aria X? Îi era loială fostei directoare, sau directoarei copil, jucându-se pe stâncile acelea negre de lângă far? Și cărui stăpân îi slujea paznicul farului? Ar fi fost mai bine dacă ar fi putut considera fiecare persoană din ecuație ca pe un singur lucru, dar niciunul dintre ei nu era atât de simplu.

Poate că răspunsul ultim al biologei era singurul răspuns care avusese vreo importanță, și întreaga ei scrisoare o conformare la așteptări, la reacțiile pe care orice ființă umană le avea înnăscute. Un soi de întârziere finală, până ce ajunsese să întruchipeze acel răspuns corect? Poate că se adunaseră atâtea jurnale la far fiindcă mulți ajungeau, cu timpul, să recunoască inutilitatea limbajului. Nu doar în Aria X, ci să-l considere opus momentului trăit, imediatului atingerii, al legăturii, pentru care cuvintele însemnau o tristă dezamăgire, exprimând atât de inadecvat atât finitul, cât și infinitul. Deși Târâtorul continua să-și scrie groaznicul său mesaj.

Pe insulă existase o ultimă întrebare, una fără răspuns, iar greutatea acesteia îi apăsa pe fiecare dintre ei, cu toate că în chipuri diferite. Dacă traversau acum un peisaj transplantat de undeva, de la distanțe imense, atunci ce exista pe coordonatele *adevăratei* Arii X, pe Pământ?

Grace avansase ideea, se vedea că se gândise la asta, poate că de ani buni, roasă lăuntric și frustrată de ea.

— Noi suntem, replicase Control – absent, coborându-și ca de la mari depărtări asupra ei privirea goală. *Noi* suntem. Acolo suntem.

Însă nu era prost, trebuie să fi știut că Grace avea dreptate.

— Dacă ieși pe ușa aia, ajungi în Aria X, zise Grace. Dacă treci frontiera, te duci în celălalt loc. Oricare-o fi el.

Tonul lui Grace nu admitea îndoiala, și nici că îi păsa dacă o credeau sau nu, o indiferență esențială la întrebări, de parcă Aria X ar fi consumat-o. Un pragmatism ce însemna că era conștientă de faptul că concluziile la care ajunsese n-ar fi fost pe placul nimănui.

Însă Pasărea Rară știa ce văzuse Grace în coridorul de legătură cu Aria X, resturile și deșeurile, corpurile, și se întreba dacă erau lucruri reale și nu născocite de mintea ei. Se întreba

ce-ar fi putut veni prin poarta de șapte metri pe care i-o descrisese Control, cea care nu mai era acum disponibilă. Ce-ar mai fi putut veni pe o asemenea poartă? Și gândul ei: nimic, fiindcă, de-ar fi stat altfel lucrurile, s-ar fi întâmplat demult.

Lacurile mlăștinoase deveniseră de-o asemenea frumusețe în lumina aceea incertă, încât oglindirile păduricii dimprejur pe suprafața lor păreau la fel de reale ca și dublurile lor înrădăcinate în sol. Bocancii lor plini de noroi stârneau, prin sedimentul bogat și printre rădăcinile plantelor, un miros aproape ca de fân proaspăt.

Control se sprijini de Pasărea Rară, în repetate rânduri, spre a-și păstra echilibrul, cât pe ce s-o tragă la pământ. Din fața lor venea acum un iz de ars și, deasupra, ceva nevăzut de ceilalți străbătu cerul înnorat, iar Pasărea Rară nu se simți surprinsă.

0017: DIRECTOAREA

Într-o zi de primăvară, la Divizia Sudică, iei o pauză și te plimbi de colo-colo pe caldarâmul din curte rumegând în minte o problemă, și vezi ceva ciudat pe lacul înnămolit. La marginea apei negre se vede ghemuită o siluetă, mișcând mâinile cu gesturi misterioase. Primul tău impuls e să chemi paza, dar recunoști apoi trupul subțire, smocul de păr negru: e Whitby, în sacoul lui cafeniu, pantaloni bleumarin și pantofi de lac.

Whitby, jucându-se în noroi. Spală ceva? Sugrumă ceva? Nivelul de concentrare pe care-l arată, chiar de la o asemenea distanță, e cel dedicat unei ocupații ce necesită precizie de giuvaergiu.

Instinctul îți spune să-ți ții gura, să pășești încet, să ai grijă la ramurile căzute și la frunzele moarte. Whitby a avut parte de destule sperieturi în viață, și vrei să-ți faci cunoscută prezența treptat-treptat. Însă, pe la jumătatea distanței, se răsucește în spate suficient de mult cât să te observe, apoi revine la ce făcea, iar tu, după asta, te grăbești să te apropii.

Copacii sunt, ca întotdeauna, mohorâți, aducând cu niște preoți gheboși cu bărbi lungi de mușchi sau, cum zice Grace cu mai puțin respect, „ca un șir de dependenți de droguri bătrâni și terminați”. Apa nu duce decât undele micuțe și răbdătoare făcute de Whitby, iar reflexia ta, când te apropii și te apleci peste umărul lui, e distorsionată de cercurile din apă și de lumina cenușie, difuză.

Whitby spală un șoricel cafeniu.

Ține șoarecele, grijuliu dar ferm, între arătător și degetul mare de la mâna stângă, cuprinzând în strânsoarea cărnoasă capul și picioarele din față ale șoarecelui, în vreme ce burtica albicioasă, picioarele din spate și coada animalului zac pe palma lui. Șoarecele pare hipnotizat sau, din cine știe ce motive, e nefiresc de calm, iar Whitby, cu mâna dreaptă făcută căuș, varsă apă peste șoarece, apoi cu degetul mic întinde apa pe blana de pe burtă, de pe părți, apoi pe obrajii blănoși, încheind această ungere rituală cu atingerea crestetului capului.

Whitby și-a întins un prosopel alb pe antebrațul stâng; e monogramat cu un W mare, cursiv, brodat cu fir de aur. Adus de-acasă? Apucă între degete prosopelul și, cu un singur colț, șterge cu delicatețe capul șoarecelui, în vreme ce ochișorii animalului privesc în gol. E un soi de febrilitate extremă în această îngrijire; Whitby purcede să șteargă o lăbuță cu gheruțe roz, apoi alta, trecând apoi la cele din spate și la coada subțire. Mâna lui Whitby e atât de palidă și de mică, încât se evidențiază un soi de simetrie, o impresie absurdă și totuși mișcătoare de ascendență comună.

Au trecut patru luni de când ultimul membru al ultimei expediții din seria a unsprezecea a murit de cancer și șase săptămâni de când i-ai dezhumat. Au trecut mai bine de doi ani de când te-ai întors de peste frontieră cu Whitby. În ultimele șapte sau opt luni ai avut senzația că Whitby își revine – mai puține solicitări de transfer, mai multă implicare la ședințe, o revenire a interesului său în „documentul teoriilor combinate” pe care acum îl numește „o teză despre specificul local” evocând o abordare tip „ecosistem interdependent” pornită de la o teorie a producerii vinului. Nimic, în felul în care s-a achitat de treburi până acum, nu a indicat mai mult decât obișnuita sa excentricitate. Până și Cheney a admis asta, bombănind, și nu-ți pasă că acum îl folosește pe Whitby ca pe o lance împotriva ta. Nu-ți pasă de motive atâta vreme cât îl aduc pe Whitby mai aproape de centrul lucrurilor.

— Ce ai acolo, Whitby?

Ruperea liniștii e bruscă și intruzivă. Nimic din ce spui nu sună altfel decât vocea unui adult vorbind unui copil, dar Whitby te-a pus în poziția asta.

Whitby se oprește din spălatul și uscatul șoarecelui, își azvârle

prosopul pe umărul stâng, se holbează la șoarece, examinându-l de parcă i-ar mai fi rămas, pe ici, pe colo, câte o urmă de murdărie.

— Un șoarece, zice, ca și cum ar trebui să fie evident.

— Unde ai găsit vietatea?

— E un *el*. L-am găsit în pod.

Are tonul cuiva pe cale să fie pedepsit, însă e totuși sfidător.

— A... acasă?

Siguranța casei adusă în acest loc primejdios, locul de muncă, în formă fizică. Încerci să suprimi psihologul din tine, să nu supra-analizezi, dar e dificil.

— În pod.

— De ce l-ai adus aici?

— Ca să-l spăl.

Nu vrei ca discuția să aducă a interogatoriu, dar cu asta seamănă, ești sigură. E un lucru bun sau unul rău în desfășurarea refacerii lui Whitby? Nu se dă vreun scor anume deținerii sau spălării unui șoarece, de la care să se poată trage, automat, concluzia capacității sau incapacității de a-ți face treaba.

— Înăuntru nu l-ai putut spăla?

Whitby îți aruncă o privire piezișă, de jos în sus. Tot aplecată stai. El e tot ghemuit.

— Apa e contaminată.

— Contaminată.

Interesantă alegere a cuvântului.

— Dar tu o folosești, nu?

— Da, o folosesc...

Șovăind, cedând un pic, relaxându-se, așa că ești mai puțin îngrijorată că o să stranguleze șoarecele din greșeală.

— Dar mi-am zis că poate i-ar plăcea să meargă pe afară un pic. E o zi plăcută.

Traducere: Whitby avea nevoie de o pauză. Cum ai și tu nevoie, plimbându-te pe caldarâmul din curte.

— Cum îl cheamă?

— Nu are nume.

— Nu are?

— Nu.

Asta, cumva, te deranjează mai mult decât spălatul, dar e o strângere de inimă pe care n-o poți formula în cuvinte.

— Păi… e un șoarece arătos.

Sună stupid din secunda în care o spui, dar te-ai cam pierdut cu firea.

— Nu vorbi cu mine ca și cum aș fi idiot, zice el. Îmi dau seama că arată cam ciudat, dar gândește-te la câteva dintre lucrurile pe care le faci tu ca să scapi de stres.

Ai trecut frontiera cu omul ăsta. Ai sacrificat pacea minții lui pe altarul nesăturatei tale fascinații, curiozități și ambiții. N-are nevoie, peste toate astea, și de condescendență.

— Iartă-mă.

Stingheră, te lași și tu în frunzele moarte și în noroiul pe jumătate uscat de lângă el. Adevărul e că nu vrei să te întorci înăuntru deocamdată, și nici Whitby nu pare să vrea…

— Singura mea scuză e că a fost o zi lungă. Deja.

— Nu-i nimic, zice după un răstimp Whitby începând să spele din nou șoarecele.

Apoi reia el:

— Îl am de vreo cinci săptămâni. Am avut pisică și câine când eram copil, dar de atunci nu.

Ai încercat să îți imaginezi cum arată casa lui Whitby și n-ai reușit. Îți poți închipui doar un spațiu alb nesfârșit, cu mobilă albă, modernă și un ecran de computer într-un colț, singura pată de culoare. Ceea ce înseamnă, probabil, că locuința lui Whitby e un potpuriu opulent de stiluri și perioade, tot numai culori puternice, intense.

— Planta a înflorit, zice Whitby în mijlocul cugetărilor tale.

La început propoziția nu pare să aibă sens. Dar atunci când capătă, te face să te îndrepți de spinare.

Whitby ridică privirea spre tine.

— Nu-i nicio urgență. Deja s-a terminat.

Îți domolești impulsul de a-l ridica pe Whitby în picioare și de a-l duce înăuntru ca să-ți arate ce înseamnă acest „nicio urgență”.

— Explică, zici, punând îndeajuns de multă presiune pe cuvânt cât să mențină totul la limită, ca pe un ou pe cale să crape. Fii mai exact.

— S-a întâmplat la miezul nopții, noaptea trecută, zice el. Nu mai era nimeni. Uneori lucrez până foarte târziu și-mi place să petrec timp în depozit.

Ferește privirea, continuă ca și cum l-ai fi întrebat ceva:

— Pur și simplu îmi place acolo. Mă calmează.

— Și?

— Și noaptea trecută am intrat și mi-a venit, așa, să mă uit la plantă – rosti prea nonșalant, de parcă mereu s-ar fi uitat ce mai face planta – și-am văzut o floare. Planta înflorea. Dar nu mai e acum floarea. Totul s-a petrecut foarte rapid.

E important să vorbiți în continuare, să-l ții pe Whitby calm, să-l faci să-ți răspundă la întrebări.

— Cât a durat?

— Poate o oră. Dacă mă gândeam că o să se dezintegreze, aș fi chemat pe cineva.

— Cum arăta inflorescenţa?

— Ca o floare normală, cu șapte sau opt petale. Translucidă, aproape albă.

— Ai făcut vreo fotografie? Ai filmat?

— Nu. M-am gândit că o să mai dureze un timp. N-am zis nimănui, fiindcă acum a dispărut.

Sau fiindcă ar fi mai multe dovezi împotriva lui, chiar dacă n-am niciuna, împotriva stării sale mentale, a capacităților sale, când el abia dacă începe să se dezbare de reputația sa.

— Atunci ce-ai făcut?

Ridică din umeri, coada șoarecelui se agită, trecu animalul în mâna dreaptă.

— Am programat o purificare. Ca să fiu sigur. Și-am plecat.

— Ai purtat costum tot timpul, da?

— Sigur, da. Desigur.

— Nicio măsurătoare ciudată după?

— Nu, nimic. Am verificat.

— Și nimic din ce-ar trebui să mai știu?

Ca, de pildă, posibila legătură dintre înflorirea plantei și apariția lui Whitby, a doua zi, cu acest șoarece.

— Nimic din ce nu știi deja.

Din nou un pic sfidător, o ridicare a privirii pentru a-ți spune că se gândește la excursia în Aria X, cea despre care nu poate scoate o vorbă, cea care l-a făcut, pentru restul personalului, o persoană neserioasă. Cum să evaluezi halucinații ce ar putea fi reale? O paranoia ce ar putea fi justificată? Îndată după întoarcerea voastră ți-l amintești pe Whitby zicându-și sieși cu întristare, de parcă s-ar fi pierdut ceva: „La început nu ne-au băgat în seamă. Apoi, treptat, au început să se uite la noi...

fiindcă nu ne puteam, pur și simplu, opri.”

Te ridici în picioare, te uiți de sus la Whitby, zici:

— Dă-mi un raport mai amănunțit despre plantă – doar pentru mine. Și nu se mai poate să aduci șoareci pe furiș în clădire, Whitby. Or să te prindă cei de la pază până la urmă, să știi. Du-l acasă.

Whitby și șoarecele te privesc amândoi, Whitby e mai dificil de citit decât șoarecele, care nu vrea decât să scape din strânsoarea lui Whitby și s-o șteargă.

— O să-l țin în pod, zice Whitby.

— Așa să faci.

Întoarsă în clădire, vizitezi depozitul-catedrală, după ce-ți tragi pe tine un costum de protecție, ca să nu contaminezi împrejurimile sau ele pe tine. Descoperi planta, a cărei etichetă falsă o indică ca aparținând primei expediții din a opta serie. Examinezi planta, zona din jurul ei, dușumeaua, căutând vreo urmă de floare uscată. Nu găsești nimic, ci doar ceva rezidual care se dovedește, după analiză, rășină de pin din altă mostră care a fost acolo înainte.

Te uiți la rezultate în biroul tău și te întrebi dacă planta n-o fi înflorit doar în mintea lui Whitby și, dacă da, ce înseamnă asta. Mai stai așa, pe gânduri, o vreme, până ce gândul e astupat de note informative, de ore de întruniri, telefoane și un milion de urgențe mărunte. Să-l întrebi oare pe Whitby dacă a fost și șoarecele cu el în depozit? Poate. Dar în loc să procedezi astfel pui planta sub supraveghere continuă, cu toate că atât Cheney, cât și Grace îți scot peri albi cu asta.

Whitby are nevoie de un tovarăș, asta-i tot. Whitby are nevoie de cineva care nu-l judecă sau interoghează, de cineva sau ceva care să depindă de el. Și atâta vreme cât Whitby ține creatura acasă, în pod, n-o să spui nimănui despre această breșă – ți-ai dat seama că, la fel cum Lowry e legat de tine, și tu ești înlănțuită de Whitby.

Jucând biliard cu agenta imobiliară și veteranul, într-o expediție la Star Lanes făcută la o săptămână după aceea, o asculți pe agentă cum descrie un cuplu ce s-a oploșit într-o casă-model, refuzând să îi spună cum se numesc, și te gândești la Whitby, care nu a pus nume șoarecelui. De parcă ar fi urmat protocolul Diviziei Sudice pentru expediții.

— Credeau că, dacă nu le știu numele, n-o să pot chema

poliția. Se uitau pe după draperie, pe furiș, ca niște fantome. Și era ceva tare aiurea cu asta, și să știți că nu mi-a făcut plăcere să-i dau afară. Dar trebuie să vând casa, nu mă ocup cu filantropia. Donez pentru cauze, sigur, dar până la urmă de ce mai există adăposturi pentru oameni fără casă? Și dacă-i las să stea acolo s-ar putea să dea și altora idei. Se pare că poliția îi avea la dosar, deci am luat decizia cea bună.

Așteptând acolo, la biroul tău de la Divizia Sudică, ai deja înainte dosarele candidaților pentru a doisprezecea expediție. În capul teancului e cel mai promițător, din punctul tău de vedere: o biologă antisocială al cărei soț a participat la ultima expediție din a unsprezecea serie.

0018: PAZNICUL FARULUI

M-am ocupat de far. Lucrat la (indescifrabil). Reparat lucruri. Și aruncați vor fi într-un cuptor de foc: acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Am auzit țipătul de chemare al lui culic, iar în zori un buhuit de bufniță și schelălăieli de vulpi. Un pic mai încolo de far, unde m-am dus să mă plimb un pic, am dat peste un pui de urs ce-și băga capul prin hățișuri și se uita împrejur ca un copil. Și mâna păcătosului se va bucura, fiindcă nu este păcat în umbră sau în lumină pe care să nu-l poată ierta semințele morților.

Până să ajungă Saul la cârciuma din sat, toată lumea se și înghesuise înăuntru, în așteptarea unui concert susținut de câțiva localnici ce-și ziceau Cotul Maimuței. Platforma din față, cu priveliștea ei grozavă către oceanul ce se întuneca, era goală – prea frig, de fapt – și se grăbi să intre, plin de bucuria anticipării. Se simțise tot mai bine, zi de zi, de la halucinația de pe plajă, și nimeni de la Brigada Ușoară nu se mai întorsese să-i scoată peri albi. Temperatura îi scăzuse, la fel și senzația de presiune din cap, și cu ele se diminuase și impulsul de a-l împovăra pe Charlie cu problemele lui. Nu mai visase de trei nopți. Până și auzul îi era în regulă, momentul când îi pocniseră urechile fusese ca un brânci dat sistemului său: avea mai multă energie în toate privințele. Așa că totul părea normal, de parcă și-ar fi făcut griji degeaba – tot ce-i lipsea acum era obișnuința de a o vedea pe Gloria înaintând pe plajă spre far, suindu-se pe stânci sau învârtindu-se fără țintă pe lângă șopron.

Charlie îi promisese, chiar, că aveau să se întâlnească pentru

puțin timp la bar, înainte de a se duce iarăși la pescuit nocturn; în ciuda programului neprietenos, părea mulțumit că-i mai iese un ban, însă abia dacă apucaseră să se vadă în ultimele zile.

Jim bătrânul, cu fața roșie ca focul și favoriți albicioși, pusese să se aducă pianina șubredă în fundul sălii mari. Cotul Maimuței se pregătea de cântat în jurul său, o învălmășeală discordantă de sunete de vioară, acordeon, chitară acustică și tamburină. Pianina, recuperată dintr-o epavă, fusese restaurată ca să-și recapete gloria de dinainte de scufundare – i se păstrase stratul de sidef de pe capac – însă își păstra un ton gâfâit-metalic de la botezul în ape, și avea unele clape „căzute și umede”, potrivit lui Jim bătrânul.

Locul mirosea liniștitor a țigări și a pește prăjit, unsuros, plus un iz vag de miere prea dulce. Stridiile erau proaspăt prinse iar berile, servite de la răcitor, erau ieftine. Saul uita mereu, foarte repede, neajunsurile acestui loc. Era plin de voie bună aici, chiar dacă uneori voia bună ieșea mai greu la iveală. Toate rugăciunile sale porneau de la știința faptului că niciun inspector sanitar nu pusese piciorul în bucătăria minusculă și nu ajunsese la grătarul din dosul localului, unde pescărușii se adunau cu o nădejde de nezdruncinat.

Charlie se afla deja acolo, la o masă mică, rotundă, cu două taburete lipite de peretele opus colțului cu pianul. Saul își făcu loc printre trupurile îngrămădite în locul acela – poate vreo șaizeci de persoane, practic o mulțime după standardele coastei uitate – și-l strânse pe Charlie de umăr înainte de a se așeza.

— Salutare, străine, zise Saul, făcând cuvintele să sune chiar mai rău, ca replică de agățat, decât ar fi trebuit să sune.

— Cineva e într-o dispoziție mai bună, matelotule, zise Charlie, apoi se poticni. Adică…

— Nu știu niciun matelot, poate vrei să spui mototol, zise Saul. Nu, dar te-am priceput. Și chiar sunt. Mă simt mult mai bine.

Prima dovadă, din partea lui Charlie, că fusese și el afectat de starea lui Saul, ceea ce-l făcu pe acesta din urmă să simtă că afecțiunea lui pentru Charlie sporea. Nu se plânsese niciodată măcar pe parcursul tuturor lamentațiilor lui Saul în privința letargiei și simptomelor sale, ci încercase să fie de ajutor. Poate că puteau de-acum să revină la normal, după ce se termina cu expediția asta de pescuit nocturn.

— Bun, bun, zâmbi Charlie și se uită împrejur.

Încă se mai arăta oarecum stânjenit când ieșeau în public amândoi.

— Cum a fost ieri la pescuit?

Charlie zisese ceva de-o captură bună, însă nu vorbiseră prea mult.

— Cea mai bună partidă de până acum, zise Charlie și se lumină la față. Pisici de mare, multă cambulă. Ceva chefali și bibani.

Charlie era plătit cu ora, dar avea bonus pentru capturi peste o anumită greutate.

— Ceva neobișnuit?

Saul întreba mereu asta. Îi plăcea să i se povestească despre creaturi marine bizare. În ultimul timp, gândindu-se la ce zisese Henry, era tot mai interesat de răspuns.

— Doar vreo două chestii. Le-am aruncat înapoi, prea erau urâte. Un pește dubios și un soi de calamar care părea că scuipă sânge.

— Așa le-a trebuit.

— Arăți mult mai bine, să știi. E liniște la far?

Era felul lui Charlie de a zice: „Explică-mi de ce ai zis la telefon că n-a prea fost distracție pe-acolo.”

Saul era pe cale să se lanseze în povestea confruntării sale finale cu Henry și Brigada Ușoară, când pianul se opri iar Jim bătrânul se ridică și prezentă Cotul Maimuței, deși toată lumea îi cunoștea deja. Membrii trupei erau Sadi Dawkins, Betsey Pepine și ex-voluntarul de la far, Brad. Lucrau cu toții sporadic la cârciumă. Trudi, mama Gloriei, era la tamburină, pe locul invitatului. Avea să vină cândva și rândul lui Saul.

Cotul Maimuței porni într-un cântec trist și încâlcit, ceva despre bogățiile mării, doi îndrăgostiți cu soartă crudă și un deal tragic ce dădea spre o poieniță secretă. Ca de obicei, dar nu atât de lălăiți precum ceea ce numea Charlie „hipioți de mare plini de nisip”, care popularizaseră un gen de folk-pop relaxat, fără pretenții. Lui Saul îi plăcea trupa în concert, chiar dacă Brad avea tendința să fie cam emfatic. Însă Charlie începu să se holbeze la pahar cu un fel de încruntătură, cu buzele strânse, apoi își dădu ochii peste cap, privindu-l pe furiș pe Saul, iar Saul îi răspunse clătinând din cap, mustrându-l în glumă. Sigur că nu erau extraordinari, însă pentru orice reprezentație publică aveai

nevoie de curaj. El obișnuia să vomite înainte de predici, lucru care, acum că se gândea la asta, ar fi putut reprezenta un semn de la Dumnezeu. În serile mai rele, Saul făcuse flotări și genuflexiuni înainte, ca să-și scoată din el, odată cu sudoarea, frica de a apărea în public.

Charlie se aplecă spre el iar Saul îl întâmpină la jumătatea distanței. Charlie îi zise în ureche:

— Știi focul ăla de pe insulă?

— Mda.

— Un amic de-al meu a fost în ziua aia la pescuit pe-acolo și a văzut pălălăi de foc. Oameni care ardeau hârtii, ore întregi, cum ai zis tu. Și când a trecut înapoi a văzut că încărcaseră multe cutii pe bărcile cu motor. Vrei să știi încotro se duceau bărcile alea?

— În larg?

— Nu, spre vest, ținându-se de coastă.

— Interesant.

Singurele lucruri aflate la vest de Insula Eșecului, în afară de niște insulițe infestate cu țânțari, erau vreo două orășele și baza militară.

Saul se lăsă pe spate, privindu-l țintă pe Charlie, în vreme ce acesta făcea din cap un fel de „ți-am spus eu”, cu toate că Saul nu-și dădea seama ce vrea să însemne asta. Ți-am spus că erau ciudați? Ți-am spus eu că e ceva în neregulă?

Al doilea cântec suna mai mult ca un folk tradițional, lent și profund, ducând cu el bagajul vechi de secole al interpretărilor de dinainte. Al treilea era o piesă veselă și cam prostuță, de data asta despre un crab care-și pierde carapacea și umblă peste tot să și-o găsească. Acum, vreo câteva cupluri se puneau pe dans. Cât fusese pastor, nu se numărase printre acei care interziceau dansul ori alte „plăceri lumești”, dar nici nu învățase să danseze. Dansatul era fantezia secretă a lui Saul, un lucru despre care credea că ar putea să-i placă, însă pe care trebuise să-l arhiveze undeva, într-un sertar cu eticheta „prea târziu de-acum”. Charlie oricum nu dansa niciodată, poate nici măcar în cadru privat.

Trecu pe la ei Sadi, într-o pauză dintre cântece. Lucra verile la un bar din Hedley și mereu avea de istorisit întâmplări hazlii despre clienți, majoritatea din seria „beat ca porcul”. Veni și Trudi la masa lor și discutară un timp, deși nu direct despre

Gloria. Mai mult despre tatăl Gloriei; Saul află, din conversație, că Gloria și tatăl ei ajunseseră între timp la el acasă. Deci cu asta era în regulă.

Apoi mai mult ascultară, folosindu-se de momentele dintre cântece ca să vorbească sau să-și mai ia câte o bere. Cercetând încăperea după oameni cunoscuți, după lume căreia i-ar fi putut face un semn de salut, se simțise, pentru un timp, nu ca și cineva care urmărește, ci ca și cum el ar fi fost cel urmărit. Puse asta pe seama vreunui simptom aflat în remisie al non-afecțiunii sale ori pe seama faptului că se molipsise de agitația lui Charlie. Însă apoi, prin masa nedeslușită de oameni, prin mareea crescătoare a conversațiilor purtate cu voce tare și prin interpretarea frenetică a trupei, băgă de seamă că în încăpere, de cealaltă parte a ei, lângă ușă, se găsea o siluetă deloc binevenită.

Henry.

Stătea complet nemișcat, privind, fără măcar un pahar cu ceva de băut în mână. Henry purta cămașa aceea ridicolă de mătase și pantalonii cu dunga abia făcută și totuși, curios lucru, stătea sprijinit de perete, nebăgat în seamă, de parcă acolo i-ar fi fost locul. Doar lui Saul părea să-i atragă atenția. Faptul că Suzanne nu era cu el îl izbi puternic pe Saul, din vreun motiv oarecare. Îl făcu să reziste tentației de a se întoarce spre Charlie și de a i-l arăta pe Henry cu degetul. „Ăsta-i omul care a intrat prin efracție în far, acum câteva nopți.”

Tot timpul cât Saul îl privi cu luare-aminte pe Henry, marginile încăperii se făcuseră din ce în ce mai obscure iar mirosul acela grețos-dulceag începu să se simtă mai tare, iar cei din jurul lui Henry deveniră tot mai lipsiți de substanță – siluete vagi, aproape nedeslușite – în vreme ce toată lumina venea spre Henry și se strângea în jurul lui, apoi se revărsa înapoi din el.

Saul se simți cuprins de un fel de amețeală, de parcă o prăpastie s-ar fi deschis sub el și ar fi rămas suspendat deasupra ei, pe cale să se prăbușească. Reveneau vechile simptome, cele pe care le crezuse dispărute, ca și cum s-ar fi ascuns pe undeva până atunci. Prin capul lui trecea o cometă împroșcând foc, lăsând o dâră de flăcări pe spinarea lui.

În vreme ce formația cânta în întuneric note ce se coagulau într-un cântec mult prea lent, înainte ca interpreții să se facă nevăzuți într-o spirală ce licărea întunecat, înainte ca tot ce era

non-Henry să dispară, Saul se apucă de masă cu amândouă mâinile și-și mută privirea.

Glasurile amestecate, rumoarea conversațiilor reveniră, reveni și lumina, iar Charlie vorbea cu el ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Saul se simți ușurat într-un fel atât de adânc încât simți că sângele îi dă năvală prin trup și se simți cuprins de un val de slăbiciune.

Când, după un minut de venit în simțiri, îndrăzni să arunce o privire furișă spre locul unde stătuse acesta, văzu că Henry nu mai era și că în locul lui se afla altcineva. Cineva necunoscut lui Saul, care ridică halba stingher către acesta, făcându-l să-și dea seama că se uitase prea insistent și prea îndelung către acea parte a încăperii.

— Ai auzit ce-am zis? spunea Charlie, cu voce îndeajuns de tare pentru a se auzi peste cântecul trupei. Te simți bine?

Întinse mâna să-i atingă încheietura, ceea ce însemna că era îngrijorat și că Saul se purtase neobișnuit. Saul zâmbi și dădu din cap că da.

Piesa se sfârși iar Charlie zise:

— N-a fost de la faza cu bărcile și insula, sper? Nu încercam să te îngrijorez.

— Nu, n-are a face, nu-i nimic de genul ăsta. Mă simt bine.

Se simțea mișcat, fiindcă era genul de lucru care l-ar fi putut deranja în secret pe Charlie dacă rolurile le-ar fi fost inversate.

— Și mi-ai spune dacă ți-ar fi iarăși rău.

— Sigur că ți-aș spune.

Minținд pe jumătate, încercând să proceseze ce i se întâmplase. Și zicând apoi, grav, parcă afectat de o inspiraţie profetică:

— Dar, Charlie, nu-mi place s-o spun – probabil că ar trebui să te duci de-acum, sau o să întârzii.

Charlie nu se tulbură defel auzindu-l, deja ridicat pe jumătate de pe scaun fiindcă nu-i plăcea oricum muzica.

— Ne-om vedea mâine cândva, zise făcându-i cu ochiul și privindu-l lung, într-un fel care nu era pe deplin inocent.

Charlie arăta extrem de bine în momentul acela, în timp ce-și îmbrăca geaca. Saul se agăță de el înainte ca celălalt să plece. Greutatea bărbatului în brațele sale. Obrajii aspri ai lui Charlie, care-i plăceau atâta. Izul acrișor, surprinzător, al balsamului de buze al lui Charlie pe obrazul lui. Îl mai ținu așa încă un

moment, încercând să păstreze totul, ca un meterez împotriva a ceea ce tocmai se întâmplase. Apoi, prea iute, Charlie ieși pe ușă, în noapte, și porni spre barcă.

0019: CONTROL

Noaptea era plină de iepuri albi care săgetau cerul, în loc de stele și lună – și Control știu într-o părticică înfierbântată a minţit că asta nu era în regulă, o simți într-un compartiment ce rezista împotriva curioasei străluciri. Erau iepuri albi ori o nălucire mișcătoare care, precum negativul unei fotografii, făcea alb din negru, afectându-i vederea. Fiindcă nu voia să vadă ce era acolo. Fiindcă biologa dezlănțuise ceva înăuntrul lui și acum revenea uneori la arta fantasmagorică din strania odaie a lui Whitby de la Divizia Sudică, apoi la teoria sa că dispariția la frontieră era pătrunderea într-un purgatoriu unde aveai să găsești toate lucrurile pierdute și uitate: toți iepurii mânați peste bariera invizibilă, fiecare distrugător eșuat pe plajă și fiecare camion din noaptea în care Aria X fusese creată. Membrii expedițiilor, dispăruți în acțiune. Gândul la un fel de abis al anihilării. Însă mai era și lumina ce înmugurea din locul de dedesubtul Târâtorului, descrisă în amănunt în jurnalul biologei. Spre ce călăuzea acea lumină?

Încercând să aleagă din toate acele piese ceea ce putea fi o soluție rezonabilă, ba chiar onorabilă. Una cu care tatăl lui să fi fost de acord; nu se mai gândea prea mult la maică-sa sau la ce-ar fi putut ea să creadă.

Poate am vrut doar să fiu lăsat în pace. Să rămână în căsuța de pe deal din Hedley, cu motanul Chorry și chițăielile liliecilor noaptea, nu departe de locul unde crescuse, chiar dacă acesta era atât de depărtat acum.

— N-ar fi schimbat nimic, Grace.

Tustrei dormind pe mușchiul de pin, pe iarba umedă, la doar un kilometru și ceva de anomalia topografică, ținta lor finală, plănuită a fi atinsă de dimineață.

— Ce anume?

Voce calmă, chiar blândă. Lucru care îl informă despre deplina manifestare a problemelor sale. Vedea continuu mulții ochi ai biologei, care deveneau stele, care deveneau luminițe albe, țopăitoare. Care deveneau o tablă de șah cu ultima mutare a tatălui său înghețată acolo. Împreună cu ultima

mutare a lui Control însuși, așteptând să fie făcută.

— Dacă mi-ai fi spus totul. Când eram la Divizia Sudică.

— Nu, n-ar fi schimbat.

Pasărea Rară dormea lângă el iar acest lucru îl ajuta să-și măsoare declinul. Dormea la spatele lui, păzindu-l, cuprinzându-l strâns cu brațele. Era în siguranță acolo, ferit, și o iubea mai mult pentru că îngăduia asta acum, când avea tot mai puține motive s-o facă. Sau niciunul.

Noaptea se făcuse rece și adâncă și se umpluse prin unghere de creaturi ce se holbau la ei, forme obscure, tăcute și nemișcate. Însă nu-i păsa de ele.

Lucruri pe care i le spusese taică-său îi păreau mai limpezi acum, fiindcă trebuie să se fi întâmplat. Tatăl lui îi spunea: „Dacă nu-ți cunoști patima, îți tulbură mintea, nu inima.” Într-un moment de sinceritate după ce greșise pe teren și-i putuse vorbi tatălui său doar aluziv despre asta, fără să-i spună adevărul: „Uneori trebuie să știi când să te apuci de următoarea chestie – de dragul altora”.

Răceala din acele cuvinte. Următoarea chestie. Care era aici, pentru el, următoarea chestie? Care-i era patima? Nu știa răspunsul la niciuna dintre întrebări, ci doar că-și găsea alinare în mâncărimea de la acele de pin de sub obraz și în mirosul adormit, afumat al pământului de sub el.

Veni dimineața, iar el se lăsă cuprins de brațele Păsării Rare până când ea începu să se foiască, desfăcându-se de el într-un fel care părea prea final. Printre stufărișuri, mlaștini nesfârșite și noroi apăru ca o părere un orizont arzător și un pocnet și zuruit ce ar fi putut să fie un foc de armă ori vreo amintire stăruitoare a vreunui conflict din trecut derulându-i-se în minte.

Însă și mai departe eretele albastru din estuar pândea mormoloci și peștișori, în vreme ce vulturul negru se ridica pe curenții de mare înălțime. O mie de foșnete se auziră printre insulele de copaci. În spatele lor, la orizont, farul se putea vedea, se vedea mereu, chiar și prin ceața ce veni odată cu zorii, ici și colo ezitantă și vagă, prin alte locuri groasă, ridicându-se ca un zid de apărare natural pe unde era nevoie, un test și o binecuvântare în peisaj. Capacitatea de a aprecia toate acestea era darul pe care i-l făcuse Pasărea Rară, de parcă s-ar fi infiltrat în el prin intermediul atingerii ei.

Însă lumea nenaturală intervenise, cum făcea întotdeauna, atâta vreme cât exista voință și scop, și simți, pentru un moment, că-i e ciudă. Pasărea Rară și Grace dezbăteau ce era de făcut în caz că se întâlneau cu eventuale rămășițe ale trupelor fostului comandant al frontierei.

— Tu și cum mine coborâm, zise Grace. Iar Control poate păzi intrarea.

Această ultimă rezistență, această sarcină fără speranță.

— Eu ar trebui să cobor, singură, zise Pasărea Rară, iar voi să rămâneți sus de pază.

— Ar fi împotriva protocolului expediției, zise Grace.

— Asta vrei să invoci aici? Acum?

— Ce ne-a mai rămas de invocat?

— Cobor singură, zise Pasărea Rară, iar Grace și Control nu-i răspunseră.

Tactic nu strategic, o expresie care se ridica din catalogul său mental de preferate. Părea la fel de depășit ca și toate celelalte, precum cadrul enorm al unui velociped.

Se tot uita pe cerul mohorât, așteptând să se destrame văzduhurile și să dezvăluie poziția lor reală. Însă imitația rămânea la locul ei, foarte convingătoare. Dacă biologa greșise? Dacă, în ceea ce scrisese, delirase doar? Și apoi se făcuse un monstru și-atât? Ce era atunci?

Ridicară tabăra, folosiră drept camuflaj un pâlc de copaci de mlaștină și cercetară mlaștina, priviră peste apa estuarelor. Fumul se ridica acum la un unghi ascuțit de șaizeci de grade, adăugându-și propriul fuior argintiu cețeI, formând o opacitate mai greoaie, mai apăsătoare încă. Alianța asta acoperi și petecul de cer albastru ce mai rămânea, accentuând linia scăpărătoare de foc de la orizontul paralel cu ei: valuri de portocaliu împinse înainte din focare aurii.

Nemișcarea lucioasă, metalică a canalului cu apă dinaintea lor reflecta șiragurile înflăcărate și rotocoalele umflate de fum – reflecta și stufărișurile de alături și dubla, reflectându-l, cel mai înalt punct al unei insulițe împădurite, ce-și arăta pâlcurile de stejari și palmieri, cu trunchiuri ca niște linii albe pierdute în vălătucii de ceață.

Se auziră țipete, chiote și focuri de armă – toate prea aproape, toate dinspre insulele de copaci ori, poate, ceva ce pusese Lowry la el în cap. Ceva ce se petrecuse aici cu multă

vreme în urmă și abia acum ieșea la iveală. Control nu-și dezlipi ochii de pe reflexie, unde bărbați și femei în uniforme militare se atacau unii pe alții, în vreme ce de pe cerul apos veghea un lucru imposibil. Văzută așa, indirect și distorsionat, imaginea nu mai părea atât de crudă, de viscerală.

— Sunt deja în altă parte, zise Control, deși știa că Grace și Pasărea Rară n-aveau să înțeleagă.

Ele erau deja în reflectarea aceea, prin care înota acum un aligator. Unde printre copaci țâșnea, fără să-i pese de nimic, o ciocănitoare.

Își urmară deci drumul, el îmbolnăvit de ceva ce nu mai voia să fie diagnosticat, Grace șchiopătând, Pasărea Rară fără să scoată o vorbă. Nu era nimic de făcut și niciun motiv pentru a face ceva: drumul lor avea să ocolească focul.

În închipuirea lui Control, intrarea în anomalia topografică era enormă, amestecată cu trupul imens al biologei în gândurile sale, așa că se așteptase la un soi de zigurat imens înfipt cu susul în jos în pământ. Însă nu, era ce fusese mereu: un diametru sub douăzeci de metri, circular, așezat în mijlocul unui luminiș micuț. Nu erau soldați pe-acolo, nu era nimic mai neobișnuit decât lucrul acela însuși.

Le spuse, în prag, ce avea să se întâmple. În voce i se mai auzea doar o umbră din autoritatea de director al Diviziei Sudice, însă în acea umbră era un fel de rezistență.

— Grace, tu rămâi aici sus, stai de pază cu puștile. Sunt multe pericole și nu vrem să fim prinși jos. Pasăre Rară, tu o să vii cu mine și o să deschizi drumul. O să te urmez la ceva distanță. Grace, dacă zăbovim mai mult de trei ore – timpul maxim înregistrat de expedițiile de dinainte –, ești eliberată de orice răspundere în privința noastră.

Fiindcă, dacă mai era o lume în care să se întoarcă, persoana supraviețuitoare trebuia să fie cineva care să aibă pentru ce să se întoarcă.

Îl priviră prelung. Se holbară la el, iar Control crezu că aveau să obiecteze, să treacă peste el, și că avea să fie pierdut. Voiau să-l lase aici, în vârf.

Însă momentul acela nu veni și o ușurare aproape paralizantă se cuibări în el când Grace încuviință din cap și-i zise să aibă grijă, apoi se porni pe sfaturi pe care abia dacă le auzi.

Pasăre Rară stătea într-o parte, cu o expresie curioasă pe chip. Acolo, jos, avea să aibă parte de experimentul împărtășirii finale cu biologa, iar el n-o putea apăra de asta.

— Ce ai în cap acum, ține bine, spuse Grace. Fiindcă s-ar putea să nu mai rămână nimic din asta când o să cobori.

Ce i se învârtea lui prin cap, și cum avea să afecteze rezultatul? Fiindcă țelul său nu era de a ajunge la Târâtor. Fiindcă se întreba ce altceva aștepta în strălucirea ce venise cu el.

Coborâră în turn.

0020: DIRECTOAREA

Raportul inutil al lui Whitby despre inflorescenţă se află pe pupitrul tău până în momentul în care te apuci de un alt interviu pre-expediție cu biologa, candidații posibili pentru expediția a douăsprezecea au fost reduși la zece, iar tu și cu Grace, tu și cu Lowry vă bateți pentru favoriții voștri, în vreme ce membri ai departamentului de știință își fac încălzirea pe fundal și-ți șoptesc propriile lor alegeri. Severance pare, în chestiune, pocnită de-o absolută indiferență.

Nu-i un moment bun ca să intervievezi pe cineva, dar n-ai încotro. Planta înflorește iarăși în mintea ta în vreme ce realizezi interviul într-un birouaș strâmt, în orașul biologei – un loc pe care l-ai împrumutat și poți pretinde că-i al tău, cu toate textele psihiatrice și psihologice de rigoare în raftul de cărți. Diplomele și pozele de familie ale adevăratului locatar au fost îndepărtate. Ca o concesie făcută lui Lowry, ai fost de acord ca oamenii lui să înlocuiască scaune, corpuri de iluminat și alte elemente ale încăperii, de parcă redecorarea sau schimbarea culorii de la albastru palid și verzui la roșu, portocaliu și cenușiu sau argintiu ar fi o parte din răspunsul la o întrebare mai cuprinzătoare.

Lowry susține că aranjamentele și recombinările sale pot avea un efect „subliminal sau instinctual” asupra candidaților.

— Să-i faci să se simtă în siguranță și în largul lor? întrebi într-unul dintre rarele momente în care-ți permiți să întărâți fiara, însă te ignoră, iar în capul tău zice: „Ca să-i convingem să facă ce vrem”.

Se simte și mirosul apei scurse, de la o țeavă spartă la subsol. Într-un colț e o pată de apă, ascunsă de o măsuță, de parcă ai avea nevoie să maschezi vreo crimă. Singurul indiciu care te dă

de gol că acesta nu-i biroul tău: ești înghesuită, abia încapi cu scaun cu tot.

Planta înflorește în mintea ta și de fiecare dată când o face e și mai puțin timp la dispoziție, sunt și mai puține lucruri pe care le poți face. Este planta o provocare, o invitație sau o încercare nevrednică de abatere a atenției? Un mesaj? Și dacă da, ce înseamnă, presupunând că Whitby nu și-a imaginat totul? Lumina de pe fundul anomaliei topografice, de la ușa ce dă către Aria X, de pe cartea de tarot folosită de Brigada Știință și Conștiință? Lumina ca o inflorescenţă a unei scanări cu rezonanță magnetică, cea pe care a trebuit s-o înduri săptămâna trecută.

În mijlocul acelei inflorescenţe din creierul tău – genul de chestie care ar face-o pe Grace să glumească dacă i-ai putea spune – acolo, dominând lumea de la înălțime: biologa, un talisman abia sosit, chiar în perioada când totul se apropie iarăși de final și timpul tău e tot mai limitat.

— Numele și prenumele, pentru arhivă.

— Am făcut asta data trecută.

— Totuși trebuie.

Biologa se uită la tine ca și cum ai fi un antagonist și nu persoana care o poate trimite în locul în care, se vede bine, vrea să ajungă. Observi iarăși nu doar musculatura acestei femei, ci și faptul că e dornică să complice până și treaba simplă a rostirii numelui. Că are un fel de detașare ce vine nu doar din faptul că știe cine este dar și din conștiința faptului că, dacă situația e de așa natură, nu ar avea nevoie de nimeni. Unii specialiști ar putea diagnostica asta drept o afecțiune, însă în cazul biologei capătă aspectul unei absolute, neclintite clarități.

— Povestește-mi despre părinții tăi.

— Care sunt primele tale amintiri?

— Ai avut o copilărie fericită?

Toate întrebările obișnuite, plicticoase. Și răspunsurile laconice, plictisitoare și ele într-un fel.

— Ai vreodată gânduri sau impulsuri violente? întrebi.

— Ce se consideră un act violent? replică ea.

O încercare de a se sustrage sau un interes autentic? Ai pune pariu pe prima variantă.

— Să faci rău altor persoane sau animalelor. Distrugeri extreme, ca, de pildă, incendierea.

Agenta imobiliară de la Star Lanes are zeci de istorii cu violențe asupra caselor și le povestește pe toate cu voce indignată. Biologa probabil ar socoti-o pe agentă o specie extraterestră.

— Oamenii sunt animale.

— Au făcut rău animalelor, atunci?

— Doar celor umane.

Încearcă să te încurce sau să te provoace, însă obișnuita analiză încrucișată a scos la iveală ceva interesant, ceva ce nu poți confirma. După ce-și luase licența pe Coasta de vest, lucrase ca voluntară la un punct de pază forestieră într-un parc național. Cei doi ani petrecuți acolo coincideau, în mare, cu o serie de acțiuni ce s-ar fi putut numi „terorism ecologic”. În cazul cel mai grav, trei bărbați fuseseră bătuți rău de „un atacator mascat”. Motivul, potrivit poliției: „Victimele chinuiau o bufniță rănită împungând-o cu un băț și încercând să-i dea foc la aripi.”

Nu se identificase niciun suspect, nu se făcuse nicio arestare.

— Ce ai face dacă tovarășii de expediție ar dovedi tendințe violente?

— Ce-ar trebui.

— S-ar include aici și uciderea cuiva?

— Dacă la asta s-ar ajunge, n-aș avea încotro.

— Chiar dacă aș fi eu?

— Mai ales dacă ai fi tu. Fiindcă întrebările astea sunt groaznic de plicticoase.

— Mai plicticoase decât munca ta cu plasticul?

Asta o face să-și revină.

— Nu plănuiesc să ucid pe nimeni. N-am ucis pe nimeni niciodată. Plănuiesc să iau eșantioane. Plănuiesc să învăț cât de multe pot și să las în urmă pe oricine care nu urmează parametrii misiunii.

Din nou duritatea aceea, umărul întors spre tine, să te blocheze. Dacă ar fi un meci de box, umărul ar fi fost urmat de un upercut sau o lovitură la corp.

— Și dacă te vei dovedi a fi tu amenințarea?

Biologa râde la întrebarea asta și se uită drept în ochii tăi, silindu-te să-ți ferești privirea.

— Dacă eu sunt amenințarea, atunci n-o să mă pot opri singură, nu? Dacă eu sunt amenințarea, atunci presupun că Aria

X a câștigat.

— Și soțul tău?

— Ce-i cu soțul meu? A murit.

— Speri să afli ce s-a întâmplat cu el în Aria X?

— Sper să aflu Aria X în Aria X. Sper să fiu de folos.

— Nu-i un pic cam fără inimă?

Se apleacă în față, țintuindu-te iar cu privirea, și-ți trebuie ceva efort ca să îți păstrezi postura și expresia. Dar e ok – antagonismul e ok. De fapt, te ajută tot ce-o ajută pe ea să respingă urmele de corupere cu care te-ai ales poate, care s-au lipit poate de tine, fără să o știi.

Zice:

— E o eroare ca tu, o străină, să proiectezi asupra mea motive și emoții pe care le socotești adecvate. Crezi că-mi poți intra în cap.

Nu-i poți mărturisi că ceilalți candidați s-au dovedit ușor de citit. Topografa va fi scheletul dur al expediției, fără vreo urmă de agresivitate pasivă. Antropologa va oferi empatie și nuanțări, deși nu ești sigură că nevoia ei de a se evidenția e un plus sau un minus. Se va strădui mai tare, se va forța mai mult din cauza asta, dar ce va crede Aria X? Lingvista vorbește prea mult, e prea puțin introspectivă, însă e recrutată din interiorul Diviziei Sudice și a demonstrat o absolută loialitate în mai mult de o ocazie. E preferata lui Lowry, cu tot ce implică asta.

Înainte de interviu te-ai întâlnit cu Whitby, care a sosit pentru discuția asta în biroul tău, în mijlocul grupului din ce în ce mai mare de candidați. Despre biologă ai vorbit, despre cât de important este să o menții neîncrezătoare, izolată și antisocială, cum există o alterare a biochimiei creierului la care se poate ajunge natural, posibil aceeași pe care experimentele secrete ale lui Lowry încearcă să o inducă artificial – și de vreme ce soțul ei a fost deja în Aria X, unde „a fost citit”, aceasta reprezintă o ocazie unică „din punct de vedere metrologic” datorită „acelei legături”, fiindcă „nu s-a mai întâmplat până acum”. Anume că, într-un fel, biologa și-a construit o relație cu Aria X înainte să pună măcar piciorul acolo. Ar putea duce la ceea ce Whitby numește „precogniția specificului local”.

O expediție în Aria X cu biologa ar fi altfel decât una cu Whitby. Nu ai conduce grupul, decât în felul în care, adolescentă, mergeai în fața tatălui tău prin magazin ca să nu fii

văzută cu el, dar uitându-te mereu după el, să vezi încotro se îndrepta.

Pe măsură ce întrebările se înșiruie, ești din ce în ce mai sigură de ce-ți spune instinctul. Ceva îți amintește de Aria X. Biologa îți amintește de expediția ta în Aria X.

Restul dosarului biologei îți taie respirația prin concizia și micimea sa, cu toate astea, e fecund. Pleci prin deșert cu ea, într-o mașină minusculă, să verifici vizuinele săpate în pământ de bufnițele scormonitoare. Te pierzi pe un platou înălțat peste o coastă neatinsă, pândită de o pumă, un loc unde iarba are culoarea aurului și îți ajunge până la genunchi iar copacii sunt înnegriți de foc și argintați cu cenușă. Te cațări pe un munte cu floră alpină, pe blocuri uriașe de stâncă, simțind cum fiece mușchi din picioare protestează, cu toate că ești posedată de o dispoziție sprințară ce te face să te miști dincolo de epuizare. Te întorci la primul ei an de facultate, când a făcut o confesiune rară unei colege, spunând că-și dorește izolare și s-a mutat singură într-un apartament în următoarea zi, parcurgând cei opt kilometri dintre casă și campus în liniște deplină și recepționând lumea printr-o gaură din pantof.

Ești sigură că va trebui să-i cedezi ceva lui Lowry ca să-l ții departe de biologă, dar merită orice preț ai plăti, decizi în vreme ce comanzi un whisky ca să mai ieși din rutină, la Chipper's – comanzi câte unul pentru toată lumea ca să mai ieși din rutină, pentru toți patru clienți. Fiindcă e târziu, fiindcă e mijloc de săptămână, fiindcă barul nu mai are gloria de altădată iar clientela e din ce în ce mai în vârstă. Ca și tine. Doctorul ți-a spus că în ovarele tale a înflorit cancerul și că într-o clipită, până să apuci să te obișnuiești cu ideea, o să se întindă și la ficat. Încă un lucru pe care nu trebuie să-l știe nimeni.

— Și înainte să ne gândim măcar să vindem casa aceea, îți povestește agenta imobiliară, a trebuit să decojim zece rânduri de tapet de pe pereți. Femeia nu făcuse, într-un deceniu, decât să-și retapeteze casa. Era al naibii de mult tapet, și din cel bătător la ochi, de parcă și-ar fi pus panouri de semnalizare peste tot. Și-a împachetat casa pe interior. Îți spun, n-am mai văzut așa ceva.

Încuviințezi, zâmbești fără să ai ceva de adăugat, nimic de spus, doar te bucuri să asculți. Ești teribil de interesată.

E un cancer normal, ca toate cancerele, nu aduce defel cu

asaltul accelerat de care au avut parte cei din ultima expediție cu numărul unsprezece. E doar firescul vieții care te ajunge din urmă, care încearcă să te omoare, și poți fie să urmezi chimioterapia agresivă, să pleci de la Divizia Sudică și să mori oricum, sau poți zăbovi suficient cât să te alături expediției a douăsprezecea și, cu biologa alături, să treci încă o dată, ultima dată, frontiera. Ai mai ținut secrete. Ce mai contează un secret final?

Și, pe lângă asta, ies la iveală și alte secrete mai interesante, fiindcă Grace a găsit în sfârșit ceva despre Jackie Severance. A fost multă mizerie, inclusiv scandalul în care a fost implicat fiul ei – dar până acum nimic care să schimbe cu adevărat situația. Pe o listă strict secretă, nu printre dosarele în lucru ale lui Jackie, ci prin cele închise de Jack, ceea ce are logică fiindcă la Jack e mai ușor de ajuns: s-a pensionat, e trecut de șaptezeci de ani și unele din misiunile sale există doar pe hârtie.

— Uită-te la ce apare pe al cincilea rând, zice Grace pe acoperiș, după o căutare iute după mijloace de supraveghere. N-ai găsit niciodată așa ceva pe-aici, dar merită să fiți prudente.

Pe rândul acela apare:

Solicitare plată – BS,

Proiectul Binecuvântarea Serului

— Mai e ceva?

Nu-i tocmai ce te-ai așteptat, dar crezi că știi despre ce-i vorba.

— Nu, atât. S-ar putea să mai fie ceva, dar restul dosarelor din perioada aceea lipsesc. Pagina asta nici măcar n-ar trebui să fie aici.

— Ce crezi că înseamnă „Binecuvântarea Serului”?

— Protocolul, pe vremea aia, zicea că nu trebuie să însemne nimic. Probabil un nume generat la întâmplare.

— E slăbuț, zici. Nu-i nici măcar BSC.

— E pe hârtie de orez, al naibii, zice Grace. S-ar putea să nu însemne nimic, dar…

Dar dacă, cumva, BSC era pe statul de plată al Centrului – fie și un pic, într-un proiect periferic – iar Jack conducea operațiunea, și Jackie știa, și Brigada Știință și Conștiință avea ceva, cât de cât, de-a face cu crearea Ariei X…

Mulți „dacă”. Multe spații goale. Și mai multe chestiuni de cercetat pe umerii lui Grace.

Și totuși e destul ca să începi să ai o idee despre motivul pentru care noua aliată a lui Lowry este Jackie Severance.

0021: PAZNICUL FARULUI

...întors în grădină, (indescifrabil) luat toporul cu mine, pentru orice eventualitate. Șanse mici de întâlnire cu urși negri, dar posibil. Văzut gaițe, cinteză, vrabie, cea mai umilă dintre creaturile Domnului. M-am așezat acolo și i-am dat firimituri de pâine, fiindcă era pipernicită și în nevoie. Le voi zămisli, au zis...

Saul rămase până ce se sparse cheful la cârciuma din sat, neștiind dacă din pricină că voia să pună la încercare răbdarea lui Brad ori fiindcă nu voia să iasă și să dea peste Henry. Sau fiindcă îl întrista că Charlie trebuise să plece.

Așa că mai dădu vreo două beri pe gât, punând felul în care se legăna încăperea pe seama băuturii, și comandă creveți și pește cu cartofi prăjiți. Simțea o foame cum arareori simțise. Mâncarea nu-l interesa de obicei prea mult, însă în seara asta se simțea cuprins de voracitate. Stridiile fură servite în propria apă sărată, proaspăt desfăcute și aburind, și nu se mai obosi să le moaie în sos ci le înghiți în grabă. Apoi se aruncă asupra peștelui, apucând fâșii subțiri cu degetele, simțind cum se înalță căldura din carne, odată cu mirosul de untură ce-l făcea să saliveze. Chipsurile le înecă în ketchup și le trimise pe urmele peștelui. Se ospătă frenetic, conștient că înfuleca, că se îndopa cu mâinile umblându-i alerte, nefiresc de iuți, însă neînstare să se oprească.

Mai ceru o porție de pește cu cartofi și un platou cu stridii. Și încă o bere.

După ce se termină programul muzical, interpreții mai zăboviră, însă majoritatea celorlalți plecară, inclusiv Trudi. Marea și cerul, negre, opacizau sticla geamului, făcând să se reflecte în el fețe congestionate și sticle de băutură de după bar. Acum, că mai rămăsese doar Jim bătrânul la pian, în vreme ce muzicanții ceilalți se prosteau pe-acolo, și atât de puțină lume încât mai că auzea pulsația mării din nou, o putea recunoaște drept un mesaj subtil, transmis pe fundal. Ori îi pulsa lui ceva în cap. Simțul mirosului i se intensificase și simțea mirosul muced-dulceag ce venea dinspre bucătărie ca pe un parfum ce era vaporizat în noruleți prin încăpere.

Detalii din cele mai banale i se păreau copleșitor de

importante. Viermele de scrum alb-cenușiu îndoit, ieșit dintr-o scrumieră pe masa de lângă el, cu particule individuale încă desprinzându-se, ridicându-se, și înfundat în mijloc un punctuleț cât un vârf de ac roșu ce zvâcnea, ce pulsa intermitent ca o lumină de avarie. În afară de cenușă mai era acolo și urma unui deget mare și unsuros, imortalizată în negreala adunată pe scrumieră de la sute de țigări incendiate. În afara urmei de deget se mai vedea o încercare de a inscripționa ceva pe-o latură a scrumierei, un efort ce se sfârșise după un *J* și un *A*.

Sunetul pianului deveni discordant, ori poate că-l auzea el mai bine… sau mai rău? Pe scaun, cu spatele la perete, se gândi la asta. Se gândi la felul în care vocile oamenilor deveneau nelămurite, de parcă s-ar fi amestecat, și vibrația ce i se ridica sub piele, vibrația și zumzetul, și țiuitul din urechi. Era ca și cum ceva ar fi venit către el de undeva, de foarte departe – către el și în el. Avea gâtul uscat, ca de cretă. Berea îi părea că are un gust ciudat. O lăsă pe masă și se uită prin încăpere.

Jim bătrânul nu se mai putea opri din cântat, cu toate că o făcea atât de prost, apăsa prea tare clapele, clapele erau mânjite cu sânge roșu acum, când începea să răcnească un cântec nemaiauzit de Saul, cu versuri ininteligibile. Ceilalți muzicanți, majoritatea așezați în jurul lui Jim, își lăsară instrumentele să cadă din mâinile înmuiate și se holbară unul la altul de parcă ceva i-ar fi lăsat perplecși. Ce-i șocase așa? Sadi bocea iar Brad zicea: „De ce ai face asta? De ce naiba ar face una ca asta?” Însă vocea lui Brad venea din corpul lui Sadi, iar din urechea stângă a lui Brad picura sânge, și oamenii se lăsau într-o rână peste bar… așa stătuseră și cu o clipă înainte? Erau beți sau morți?

Jim bătrânul se ridică brusc de pe scaun, dar continua să cânte. Atingea un crescendo haotic cu cântecul său urlat, țipat, răcnit, cu degetele distruse articulație după articulație, cu sângele ce se prelinsese de pe pian în poala lui și apoi pe jos.

Ceva se ridica deasupra lui Saul. Ceva emana din el, transmitea prin el pe frecvențe prea înalte ca să fie audibile.

„Ce-mi faci?”

„De ce te holbezi așa?”

„Oprește-te.”

„Nu fac nimic.”

Cineva se târa pe podea, ori se trăgea pe podea fiindcă nu-i

funcționau picioarele. Cineva se izbea cu capul de geamul fumuriu de lângă ușă. Sadi se roti și zvâcni și se rostogoli pe jos, lovindu-se de scaune și picioare de masă, care începură să se facă bucăți.

Afară era întuneric beznă. Fără pic de lumină. Nicio geană măcar. Saul se ridică. Saul merse până la ușă; cântecul de neînțeles al lui Jim era acum mai puțin un urlet și mai mult un țipăt intermitent.

Ce se afla dincolo de ușă nu știa, avea la fel de puțină încredere în întunericul opac câtă avea și în ce vedea înaintea ochilor, acolo, însă nu mai putea rămâne în bar, fie că era real totul sau o halucinație de-a lui. Trebuia să plece.

Răsuci mânerul ușii și ieși în aerul răcoritor, în parcare.

Totul era la locul său, cât de normal se putea, fără vreun om prin preajmă. Însă în spatele lui, înăuntru, totul era schimonosit, greșit, prea irevocabil pentru a mai putea fi îndreptat. Vuietul se auzea mai tare, și acum toți ceilalți țipau și ei, slobozind sunete de care gura umană nu era capabilă. Izbuti să-și găsească camioneta. Reuși să bage cheia în contact, să intre în marșarier și să iasă din parcare. Sanctuarul farului era la doar opt sute de metri.

Nu se uită în oglinda retrovizoare, nu voia să vadă nimic ce s-ar fi putut revărsa în noapte. Stelele erau foarte departe și totuși aproape pe cerul întunecat.

0022: PASĂREA RARĂ

Pe mai tot parcursul coborârii, senzația puternică a unei reîntoarceri la ceva ce-i era cunoscut dinainte o cuprinse pe Pasărea Rară, chiar dacă experiența fusese trăită de o altă persoană – își amintea un înec, un înec nesfârșit și, separat de cuvintele acelea nedemne de încredere din jurnalul biologei, își amintea sfârșitul a ce întâlnise, a ce suferise, a ce recuperase. Iar Pasărea Rară nu voia nimic din astea – nu-l voia nici pe Control, ținându-i-se pe urme. Nu era potrivit pentru asta, nu fusese menit să aibă o asemenea experiență. Nu te puteai martiriza în Aria X, ci doar să dispari încercând, fără să fii măcar sigur că o faci.

Dacă biologa nu s-ar fi aplecat să se uite la cuvintele acelea cu atâta vreme în urmă, dublura poate că n-ar fi existat în acest fel: plină de amintiri și furișându-se către adâncuri. S-ar fi putut

întoarce cu mintea ștearsă, iar diferența n-ar fi fost exprimată prin rolul său de oglindă a biologei, ci mai degrabă ca o funcție a timpului potrivit sau a locului nepotrivit, ori a locului potrivit sau a timpului nepotrivit.

O asemenea stranie alinare: că vorbele scrise pe perete erau aceleași, metoda exprimării lor aceeași, chiar dacă acum o putea interpreta drept un indiciu nostalgic al unui ecosistem extraterestru, o abordare sau poziționare pe care Târâtorul și turnul, împreună, eșuaseră să o aplice asupra Pământului. Fiindcă nu era viabilă? Fiindcă nu acesta era scopul entității – și le oferea așadar, în schimb, aceste semne vagi despre locul de unde provenea, despre scopuri, despre felul în care gândea?

Nu voise să-și pună o mască de filtrare, și odată cu aceasta să accepte ideea că Aria X se concentra, cumva, doar acolo, în spațiul acela înghesuit, pe scara aceea, în cuvintele fosforescente cu care devenise prea familiară. Aria X era împrejurul lor, peste tot; Aria X nu era conținută de vreun loc anume sau de vreun corp anume. Era disfuncția din văzduh, era planta despre care vorbise Control. Era cerul și pământul. Te putea chestiona din orice poziție sau din niciuna și nu i-ai fi recunoscut acțiunile ca pe o formă de interogare.

Pasărea Rară nu se simțea puternică în vreme ce coborau prin lumina fosforescentă, pipăind peretele din dreapta, însă nu se temea.

Apăru o suprapunere, în amintire și în realitate, a unei bubuituri aspre scoase de un motor puternic ori de o inimă, și știu că o auzea și Control, putea încerca să-i ghicească identitatea. De acolo ajunseră, iute, în acel punct de la care nu mai exista cu adevărat întoarcere: momentul de dinainte să vadă monstrul și să-l evalueze. Se afla, parcă prea devreme, chiar după colț.

— Vreau să rămâi aici, îi zise lui Control, lui John.

— Nu, zise bărbatul, cum se și așteptase ea. Nu, nu rămân.

În expresia lui apăruse ceva neașteptat de drăgălaș. Și în cuvinte avea o dârzenie extenuantă.

— John Rodriguez, dacă vii cu mine n-o să te pot proteja. Va trebui să vezi totul. Ochii tăi vor trebui să se deschidă.

Nu-i putea refuza numele, aici, la sfârșitul a toate. Nu-i putea refuza dreptul de a muri, dacă se ajungea acolo. Nu mai era

nimic de zis.

Purtându-și amintirile, trăgându-l după ea pe Control, Pasărea Rară coborî către lumină.

Târâtorul era imens, părea să se înalțe și să se tot înalțe, să se lăbărțeze până ce umplu câmpul vizual al Păsării Rare. Nu mai era nimic din distorsiunea pe care și-o amintea, nu-i mai erau azvârlite în față propriile frici sau dorințe. Stătea pur și simplu descoperit înaintea ei, imens, concret.

Suprafața corpului său în formă aproximativă de clopot era translucidă, însă cu o textură ciudată, ca niște straturi de apă înghețată prin care străbăteau polipi lucitori, în formă de degete. Dedesubt mai era o a doua suprafață care se *rotea* încetișor în jurul axului, și văzu prin această centrifugă modele plutitoare, de parcă ar fi avut o piele interioară, împreună cu materialul de deasupra acesteia, ce putea fi un soi de *armură moale*.

Mișcarea creaturii avea o anume calitate hipnotică, rudă îndepărtată cu hipnotismul directoarei, și nu îndrăzni să-și lase privirea să zăbovească prea mult.

Târâtorul nu avea trăsături limpezi, nu avea chip deslușit. Se mișca atât de încet, migălind literele de pe perete, încât deplasarea sa misterioasă lăsa o stranie impresie de delicatețe, ascunsă sub pelicula de carne ce atârna până la pământ. Brațul stâng, singurul braț, dispus la jumătatea corpului, se mișca cu negrești precizie, într-o deplasare continuă, pâcloasă, alcătuind mesajul de pe zid, mai degrabă ca un *sudor* decât ca un *scriitor* – scăpărând roiuri de scântei despre care știa că sunt țesuturi desprinse, aprinzându-se. Brațul ființei era *agentul mesajului*, și din acel instrument. *Acolo unde zace fructul straniu venit din mâna păcătosului voi zămisli semințele morților.* Dacă vreodată fusese umană, atunci acel braț care scrijelea, acoperit de mușchi vegetal sau de clei, era tot ce-i mai rămânea din umanitate.

Trei inele orbitau în jurul Târâtorului, în direcția acelor de ceasornic, și uneori valuri de energie se descărcau între ele, unduind pe tot corpul Târâtorului. Primul inel se învârtea, legănându-se visător, un pic dedesubtul brațului: un șir neregulat de jumătăți de cercuri. Păreau niște meduze delicate cu tentacule albe și pufoase, ce se frământau necontenit,

căutând ceva ce nu era de găsit. Un al doilea inel, care se rotea mai iute deasupra brațului cu care scria, aducea cu o centură lată făcută din pietricele negre strânse laolaltă, însă pietricelele astea, lovindu-se unele de altele, *cedau*, lăsând o impresie de ceva buretos, făcând-o să se gândească la mormolocii moi și la creaturile ce plouaseră din cer în drumul spre insulă. Ce funcție îndeplineau aceste entități, dacă făceau parte din anatomia Târâtorului sau erau o specie simbiotă, asta nu putea să-și dea seama. Știa doar că amândouă inelele, cumva, erau liniștitoare în corporalitatea lor.

Însă inelul al treilea, cel ca o aureolă de deasupra Târâtorului, n-o făcea defel să se simtă liniștită. Erau niște globulețe aurii, zece sau douăsprezece la număr, ce păreau să fie totodată mai ușoare dar și mai grele decât aerul. Se învârteau cu o iuțeală feroce, așa că la început aproape că nu-și dădu seama ce erau. Știa însă că erau periculoase, că se puteau aplica aici cuvinte precum *apărare* și *agresiune*.

Poate că paznicul farului fusese de la bun început o fantasmă, o minciună scrisă de Aria X și transmisă biologei. Însă nu avea nici ea încredere în acest avatar, în acest deghizament de monstru, în acest costum de cauciuc menit să fie consumat de un savant: atât de precis, atât de exact. Sau poate adevărul, fiindcă nu fluctua în aparența sa, nu căpăta alte forme.

— Nu-i nimic decât un spectacol cu monștri, zise Pasărea Rară către Control, care rămăsese nemișcat și tăcut în spatele ei, absorbind sau fiind absorbit.

Ce să mai facă? Înaintă, pătrunse în câmpul gravitațional al orbitelor creaturii. Ajunsă atât de aproape, văzu că stratul translucid arăta mai degrabă ca o imagine la microscop a unor celule lungi, de formă neregulată. Modelele de dedesubt, din stratul secundar, aproape că le putea citi însă rămâneau ascunse, ca sub o apă mică tulburată de unduirile valurilor.

Întinse o mână, simți o fâlfâire delicată sub degete, de parcă ar fi dat peste un strat poros, peste un văl.

Era primul contact, sau ultimul?

Atingerea ei declanșă un răspuns.

Haloul aflat deasupra se dizolvă și îngădui uneia dintre componentele sale să se desfacă, precum o perlă aurie căzătoare, mare cât capul ei – și perla căzu, apoi se opri brusc în fața ei, plutind acolo, analizând-o. Citind-o, cu un fel de văpaie

ce semăna cu arsura soarelui. Însă tot nu se temea. N-avea de gând să se teamă. Aria X o făcuse. Aria X probabil că o aștepta.

Pasărea Rară întinse mâna și culese din ea perla de aur, o ținu cu blândețe și căldură în palmă.

O lumină strălucitoare, galben-verzuie, erupse din glob și i se înfipse în inimă, făcând-o să se simtă cuprinsă de un calm înghețat, și prin acest calm se strecura o lumină grandioasă, iar în lumina aceea văzu tot ce se putea dezvălui, în aceleași clipe în care Aria X o cerceta lăuntric.

Văzu sau simți, în adâncul ei, cataclismul ca o ploaie de comete ce anihilase o întreagă biosferă aflată la distanță uriașă de Pământ. Fu martoră la felul în care un organism *construit* se fragmentase și se dispersase în părți minuscule, străbătând un drum lung și periculos prin spațiile *dintre*, negre și informe, cu puncte bruște de lumină când se opreau să se odihnească, răsfirate și pierdute – ieșind la iveală doar pentru a fi îngropate, inerte, în sticla unui sistem optic de far. Apoi cum, trezit din hibernare, organismul se declanșase, se regenerase cât de bine putuse, începând să execute o funcție vastă, pre-programată, una compromisă de timp și context, de teribilul adevăr că specia care dăduse scop Ariei X dispăruse. Văzu membranele Ariei X, mașinăria, creatura, văzu iepurii albi țopăind peste frontieră, dispărând și revenind într-un alt spațiu, cu leviatani, cu năluci privind de dincolo. Toate acestea în fragmente transmise prin gust, miros sau simțuri pe care nu le înțelegea pe deplin.

În vreme ce Târâtorul își vedea de scris ca și cum ea nici n-ar fi existat, cuvintele scânteiară într-o lumină mai profundă și mai plină de înțelesuri decât văzuse vreodată, iar din ele se desprinseră, strălucitoare, lumi. Multe lumi, nenumărate. Atâta lumină. Pe care doar ea o putea vedea. Fiecare cuvânt câte o lume, o lume ce picura dintr-un alt spațiu, cu trecere și intrare, asta dacă știai cum să le folosești, coordonatele pe care biologa le folosea acum în depărtatele ei peregrinări. Fiecare frază era o vindecare nemiloasă, o reconstruire necruțătoare ce nu putea fi negată.

Trebuia, acum, să zică „stai!”, să se roage pentru oamenii pe care nu-i cunoscuse dar care îi viețuiau în cap, pe care îi cunoscuse biologa? Să se gândească, într-un fel, că ceea ce urma avea să distrugă planeta sau s-o salveze? Pentru că acea

creatură o recunoscuse, Pasărea Rară știa că ceva avea să supraviețuiască, știa că ea avea să supraviețuiască.

Ce-i rămânea de făcut? Nimic. Și nici nu voia. Era o alegere în a nu face nicio alegere. Dădu drumul sferei, o lăsă să leviteze în aer.

O simți pe Grace pe scară, în spatele lor simți că Grace voia să facă rău și nu-i păsa. Nu era vina lui Grace. Grace n-avea cum să înțeleagă ce vedea, fiindcă vedea altceva – ceva de la far sau din viața ei de dinainte.

Grace o împușcă în spinare pe Pasărea Rară. Glonțul îi ieși prin piept, se înfipse în perete. Haloul de deasupra Târâtorului se învârti cu și mai multă viteză. Pasărea Rară se răsuci și strigă la ea cu întreaga forță a strălucirii sale. Fiindcă nu era rănită, nu simțise nimic și nu voia ca Grace să pățească ceva.

Grace încremeni acolo în penumbră, cu arma ațintită asupra ei, și în ochi i se citea acum cunoașterea faptului că asta era ceva inutil, că fusese mereu inutil, că nu exista întoarcere, că nu putea fi nicio revenire.

— Du-te înapoi, Grace, zise Pasărea Rară iar Grace dispăru pe trepte ca și cum nici n-ar fi fost acolo.

Apoi Pasărea Rară își dădu seama, prea târziu, că nici Control nu mai era acolo, fiindcă ori se întorsese sus pe scări ori se furișase pe lângă ea și coborâse, îndreptându-se către lumina orbitoare aflată jos, mult mai jos.

0023: DIRECTOAREA

Te întorci la ce știai, sau crezi că știai: farul și Brigada Știință și Conștiință, revigorată datorită acelui paragraf ce leagă Brigada de Jack Severance. Iei la puricat fiecare fișă de câte trei sau patru ori, te străduiești să mai parcurgi încă o dată istoria farului și a fratelui său ruinat de pe insulă.

Vezi, când și când, fața lui Henry, un rotund palid de la distanță, venind tot mai aproape până ce poți trece în revistă fiece detaliu dezgustător. Nu știi ce înseamnă el, știi doar că Henry nu-i ceva care să fie lepădat cu prea multă ușurință deoparte. Te roade ca o scrisoare nedeschisă despre care toată lumea a socotit, din prea multă încredere, că va conține ceva banal.

Antipatia ta pentru ei te-a făcut neprietenoasă în copilărie. N-ai căutat căi de a ți-i întipări în memorie, de a surprinde detalii,

ci de a-i izgoni, de a-i scoate din peisaj, de a-i face să dispară. Agasarea asta, prezența despre care-ți dădeai seama că-l stânjenește pe Saul, ba chiar îl deranjează. Dar *ce* anume în privința lor îl făcuse pe Saul să se simtă așa?

Niciun Henry, nicio Suzanne care să arate ca ei nu apar pe listele cu membrii BSC, nicio fotografie rătăcită cu membri neidentificați nu se ivește ca să-i dea în vileag. Investigații prealabile au găsit numele și adresele tuturor membrilor însărcinați să se ocupe de coasta uitată, și au fost realizate interogatorii exhaustive. Cu aceleași răspunsuri: BSC se ocupase de cercetări standard – obișnuita combinație de științific și supranatural. Oricine altcineva care a știut altceva a fost prins înăuntru și a dispărut cu mult înainte ca prima expediție să se împleticească spre coridorul către Aria X.

Și mai rău, nu a mai apărut niciun indiciu despre Severance, Jack sau Jackie. Cea din urmă nici nu prea mai apare în persoană, de parcă ceva nou i-a fi captat atenția ori știe că vrei s-o iei la întrebări, cu fiecare apel telefonic e tot mai pierdută în fundal, tot mai absorbită de Centru. Așa că îți sporești eforturile de a-i descoperi influența prin dosare, însă dacă Lowry te bântuie, Jackie e genul de stafie prea isteață ca să se materializeze.

Mai urmărești o dată filmele din prima expediție, cercetezi iarăși mediul înconjurător, lucrurile ce se văd neclare la far. Într-un montaj pâlpâitor de secvențe, treci în revistă un fel de evoluție și involuție a clădirii farului, de la momentul inițial până la ultima fotografie făcută de o expediție.

Și la un moment dat Grace te ia deoparte și zice:

— E destul. Trebuie să conduci agenția asta. Sunt alții care pot parcurge dosarele.

— Care alții? Despre care alții vorbești? te răstești la ea și-ți pare imediat rău.

Însă nu sunt „alții” și timpul trece. Trebuie să-ți reamintești că, la un anume nivel, Divizia Sudică a devenit o escrocherie prelungită, și dacă uiți că nu faci parte din soluție, atunci faci parte din problemă.

— Poate ai nevoie de timp liber să te odihnești, îți spune Grace. Poate trebuie să iei un pic de distanță.

— Nu-ți pot da postul meu.

— Nu vreau rahatul tău de post.

Spumegă, e pe cale să dea în clocot și ceva din tine vrea să vadă asta, vrea să vadă cum e Grace când își pierde cumpătul. Dar dacă o forțezi la asta, te va pierde și pe tine.

Mai târziu, te duci pe acoperiș cu o sticlă de bourbon iar Grace e acolo deja, într-un scaun pliant. Clădirea Diviziei Sudice nu-i decât o navă mare, corpolentă, și nu mai știi ce s-a ales de cârmă, nu mai poți nici măcar să te silești să treci la timonă.

— Cel mai des nu vorbesc serios când zic ceva, îi spun. Să ții minte, nu vorbesc serios.

Un sunet disprețuitor, dar și brațele luate de pe piept, încruntătura mohorâtă netezindu-se.

— Locul ăsta e-o casă de nebuni de căcat.

Arareori înjură Grace altundeva decât pe acoperiș.

— Casă de nebuni.

Parafrazând ultimul solilocviu perplex, rostit cu durere de Cheney, despre lipsa datelor de încredere:

— Chiar și o ghindă căzută ne spune ceva despre locul de unde a căzut, ne-ar zice Newton, ce crezi? Ar fi o traiectorie, ce mama naibii, pe care ai putea-o urmări, fie și teoretic, până la un punct din copac de unde provine ghinda, sau suficient de aproape.

Nu poți zice că ai priceput mai mult de o treime din perorațiile lui.

— O treabă de nebuni pentru Țâțele Albe, zice Grace referindu-se la corturile înghețate de la comandamentul de frontieră al Diviziei Sudice.

— Treaba noastră de nebuni, zici cu gravitate, agitând un deget. Măcar nu-i o treabă de nebuni ca a echipei „apoșilor”.

După izbucnirea lui Cheney ai parcurs încă un raport fără sens, neproductiv de-al „apoșilor”, agenția care studiază undele radio, căutând în ele semnale ale vieții extraterestre. Centrul ți-a sugerat mai mult decât o dată să „faci echipă” cu ei. Ascultă mesaje venite din stele – de pe niște zone minuscule de frecvență, cu microunde neafectate de undele radio din surse naturale. Frecvențele astea le numesc „gura de apă”, fiindcă corespund lungimilor de undă ale hidrogenului și hidroxilului. Ar fi o coincidență nebunească dacă s-ar adeveri presupunerea că alte specii inteligente ar gravita automat spre „gura de apă”, cum susțin ei.

— Și-n vreme ce ei căutau ceva ce se furișa pe ușa din dos…

— Acel ceva a deschis ușa și-a intrat…

— Stai cu ochii în sus și între timp ceva vine și-ți fură portofelul, chicotește Grace.

— Le-au construit gura de apă pentru nimic; preferă intrarea servitorilor, mersi frumos, zici tu pe un ton maiestuos, întinzându-i sticla. Nu poți să pornești pur și simplu stropitorile și să te dai pe toboganul cu apă.

Nici nu mai știi prea bine ce spui, însă Grace izbucnește în râs și lucrurile sunt din nou în regulă cu ea, pentru un timp, și te poți întoarce la Henry și Suzanne, la manechinele vorbitoare, la mortal de plicticoșii ori doar mortalii gemeni.

Însă cândva, în aceeași săptămână, Grace te găsește aruncând cu dosarele în perete, și n-ai altă scuză pentru asta decât un ridicat din umeri. O zi proastă la consultul medical. O zi proastă cu pregătirile pentru expediție. O zi proastă pentru cercetare. O zi proastă dintr-o succesiune de zile proaste.

Așa că faci ceva în privința asta.

Iei avionul și te duci la comandamentul lui Lowry cam cu o lună înainte de a doisprezecea expediție. Deși e ideea ta, ești nefericită că trebuie să călătorești, fiindcă ai sperat să-l poți ademeni pe Lowry, pentru o ultimă oară, la Divizia Sudică. Tot ce e în jurul tău – biroul, conversațiile pe coridor, priveliștea pe care o ai din Baza Retrasă – a căpătat un lustru îmbietor. O claritate ce vine din convingerea că, în curând, vei pleca.

Lowry e în ultimele faze ale spectacolului său pre-expediție, și-a exportat la centru tehnicile mai puțin invazive. Îi place s-o facă pe instructorul pus pe ajutat membrii expediției, din ce zice Severance. Biologa, te asigură ea, a suferit „intervenții minime”. Singurul lucru pe care îl vrei stârnit în biologă e sentimentul ei de alienare în legătură cu alți oameni. Tot ce vrei e ca ea să se armonizeze lăuntric cu Aria X cât de mult se poate. Nici nu ești sigură, măcar, că are nevoie să fie forțată în privința asta, din ce reiese din dosare. Nimeni din istoria programului nu a mai fost atât de dornic să renunțe la folosirea propriului nume.

Sugestie hipnotică ușoară, condiționare ce are de-a face mai mult cu supraviețuirea în Aria X decât cu „adăugirile morale” îndoielnice ale lui Lowry și pretențiile lui că a descoperit o cale de a ocoli necesitatea, la un anumit nivel, ca subiectul să dorească să execute acțiunea sugerată, „un soi de păcăleală și substituție”. Stadiile pe care le-ai văzut descrise sunt

identificarea, îndoctrinarea, întărirea și redistribuția, însă Grace a văzut alte documente, ce împrumută semiotica supranaturalului: „manifestare, infestare, opresiune și posesie”.

O mare parte a atenției lui Lowry s-a abătut asupra lingvistei, o voluntară cu idei radicale despre valoarea liberului-arbitru. Te întrebi de ce lui Lowry îi place să aibă de-a face cu situații ce implică mai mult sau mai puțină rezistență. Absorbi așadar impactul informării lui, al raportului privitor la progrese, întrebările răutăcioase dacă te-ai mai gândit la oferta lui de hipnoză, de condiționare, cu subtextul că nu l-ai putea opri dacă ai încerca.

Nu dai doi bani pe informarea lui.

La un moment dat îl convingi pe Lowry să iasă la o plimbare – pe la falsul far. E început de vară, vremea e încă încântătoare și n-ai niciun motiv să zăbovești acolo, în salonul de comandă și control al lui Lowry. Îl convingi apelând la mândria lui, cerând turul complet și luând doar un dosar subțire pe care l-ai adus cu tine.

Îți oferă așadar turul nu-atât-de-complet prin lumea lui miniaturizată și tot mai puțin minunată. Muzica ce se aude prin boxe mascate peste tot prin perimetru îți lasă o senzație de kitsch. O melodie auzindu-se vag, însă sprințară – nu e pop, nici jazz, nu e muzică clasică ci ceva de o voioșie amenințătoare.

În vârful micului și ciudatului far – ce-ar crede Saul despre asta? — arată că panoul de semnalizare e făcut cu acurateță, la fel ca și „rahaturile de cioburi de sticlă pe care le-a adăugat cineva mai târziu”. Când deschide chepengul de sus, în încăperea de sub chepeng se ivesc vrafuri de jurnale și pagini albe, desprinse, de parcă și-ar fi cumpărat un magazin de papetărie ca afacere secundară. Nici sistemul optic nu este funcțional, însă, poate ca o scuză, ți se oferă o lecție de istorie:

— Pe vremuri – cu mult timp în urmă – aveau obiceiul să înfigă într-o țepușă o pasăre mare și grasă și să-i dea foc, pe post de torță.

„Porcăria aia de gaură în pământ”, cum îi zice Lowry, e partea cea mai puțin precis imitată – o veche fortificație de artilerie, cu piese de artilerie scoase, lăsând un cerc negru, cu margini de granit, care dă, pe o scară, într-un tunel ce o apucă apoi spre dealurile ce găzduiesc o mare parte dintre instalațiile lui Lowry. Cobori doar un pic, suficient cât să vezi, înrămate pe pereții

umezi, obiectele din galeria de artă a lui Lowry: fotografiile pâcloase, neclare, supraexpuse, aduse de diverse expediții la întoarcere. Un fel de meta-versiune a tunelului, una falsificată, expunând cu încredere ceva imposibil de știut. Te gândești la Saul pe treptele adevăratului tunel, întorcându-se spre tine, și te cuprinde un asemenea dispreț pentru Lowry că trebuie să rămâi acolo, cu ochii în pământ, momente lungi, temându-te că ți se vede pe chip.

După ce ai scos zgomotele potrivite, arătându-te impresionată, sugerezi să continuați pe plajă, „aer proaspăt și natură”, iar Lowry îți face hatârul, învins de tactica ta de a pune câte o întrebare despre orice lucru nou care apare în raza vizuală, fiindcă nu-și poate ține gura când vine vorba de propria-i istețime. Apucați pe o cărare laterală ce duce spre nord, de-a lungul apei. Pe niște țancuri de stâncă clocesc niște gâște, care vă privesc pe amândoi chiorâș, în vreme ce o vidră aflată în apă se ține după voi de la distanță.

Ajungi cu discuția, până la urmă, la BSC. Scoți o bucată de hârtie – cea cu rândul ce trimite la „Jack Severance”. I-l arăți cu degetul, chiar dacă e subliniat puternic cu roz. I-l arăți ca pe ceva caraghios, lucrul ăsta pe care ar trebui să-l știe și Lowry. Dat fiind interogatoriul secret legat de copilăria ta la care te-a supus când ai intrat în Divizia Sudică.

— De asta lucrați împreună, tu și Jackie? întrebi. BSC avea o legătură cu Centrul… prin Jack?

Lowry cugetă la întrebare, cu un fel de rânjet pe fața-i brăzdată. Rânjește, se uită în pământ și din nou la tine.

— De asta ai bătut drumul până aici? Pentru *asta*? Dumnezeule, puteam să-ți spun *asta* la un rahat de telefon.

— Nu-i mare lucru, presupun, zici zâmbind încurcată, ca să-i faci pe plac acestui narcisist dezlănțuit. Dar mi-ar plăcea să știu.

Înainte să treci frontiera.

O ezitare, o uitătură ce încearcă să ghicească vreo motivație ascunsă ori vreo mișcare pe care e posibil să n-o vadă.

Îl zgândărești:

— Un proiect mărginaș? E BSC un proiect al Centrului, sau…?

— Sigur, de ce nu, zise Lowry și se relaxează. Genul normal de extensie secundară ce poate fi oricând întreruptă, fără vreo pagubă.

Însă uneori secundarul infectează principalul. Uneori gazda și

parazitul se încurcă în privința rolurilor, cum ar fi zis biologa.

— Așa ai făcut rost de poza cu mine la far.

Nu-i o întrebare.

— Foarte bine! zice el cu încântare autentică. La dracu', așa-i! Aveam misiunea să găsesc dovezi că ai spus adevărul… apoi m-am întrebat cum se face că poza era în dosarele de la Centru de la bun început, și nu la Divizia Sudică. M-am întrebat de unde provenea – apoi am văzut același rând scris pe care mi l-ai arătat și tu.

Doar că Lowry avea un nivel mai mare de acces și putea accesa informații pe care tu și Grace nu puteați pune mâna.

— A fost isteț din partea ta. Foarte isteț.

Lowry pufnește, scoate pieptul în față, conștient că e măgulit dar fără să se poată abține de la auto-parodierea care nu-i defel parodiere, fiindcă, până la urmă, nu a pățit nimeni nimic, nu? Tu ești pe cale să ieși din scenă. Probabil că se gândește la un înlocuitor. Nu te-ai obosit să avansezi numele lui Grace, ci ai prelucrat-o pe Jackie Severance în această privință.

— Ideea era limpede, cum a prezentat-o Jack. BSC era o nebunie totală, cu șanse mici să descopere și cel mai mărunt lucru, dar dacă exista totuși ceva nefiresc sau extraterestru pe lume, trebuia să monitorizăm chestia, să fim cu ochii pe ea. Poate s-o influențăm, s-o înghiontim un pic, cu materialele și călăuzirea potrivită. Și dacă grupului i se alăturau zurbagii sau indezirabili – și asta-i o cale bună de a monitoriza potențialul subversiv… și o acoperire bună pentru a ajunge în locuri „ascunse la vedere" cu scopul de a observa, o metodologie care-i plăcea pe atunci Centrului. O mulțime de gagii antiguvernamentali, pe coasta uitată.

— Am făcut recrutări sau…?

— Am integrat câțiva agenți… și pe unii i-am convins să lucreze pentru noi fiindcă le plăcea ideea de a o face pe spionii. Nu le trebuia un mare motiv, gen Dumnezeu și Patria. Și cred că a fost mai bine așa.

— Și Jackie a fost implicată?

— Jack nu se proteja doar pe el însuși, zice Lowry. Când Jackie era la început, l-a ajutat un pic – apoi, mai târziu, a venit la Divizia Sudică și l-a ajutat iarăși, ca să se asigure că nu ieșea la iveală nimic din toate astea. Numai că eu am aflat, cum mi se mai întâmplă uneori. Cum știi și tu.

— Ai dat vreodată, în dosare, peste vreun Henry sau vreo Suzanne?

— Nu erau niciodată folosite nume în ce-am văzut eu. Doar coduri gen, nu știu… „Urlătorul”, „Fantomă” și „Cotlet”. Mizerii din astea.

Însă nimic din toate astea nu e adevărata întrebare, prima dintre adevăratele întrebări.

— A facilitat BSC, în cunoștință de cauză sau nu, crearea Ariei X?

Lowry pare totodată buimac și teribil de amuzat.

— Nu, sigur că nu. Nu-nu-nu! De aceea Jack a putut ține chestia secretă, a putut s-o facă uitată. Au fost, pur și simplu, la locul nepotrivit, la momentul nepotrivit – fiindcă altfel aș fi… aș fi luat măsuri.

Dar crezi că ce vrea Lowry să spună este *i-aș fi omorât pe toți*.

— Și se pare că Jack se ocupa de toată chestia mai mult din proprie inițiativă, lucru pe care cred că-l putem amândoi aprecia, nu?

Deasupra ta, dominându-te de la înălțime, sunt barăci vechi, coridoare, fantele pentru arme decupate în buncărele de beton.

Îl crezi pe Lowry? Nu, nu-l crezi.

Plaja micuță și pietroasă unde vă aflați amândoi e la o oarecare distanță de falsul far. Are un covoraș de iarbă anemică și, chiar înainte de apă, un șir de stânci acoperite cu licheni albi. Soarele strălucitor se pierde pentru o clipă într-o depresiune de nori și umbră, iar albastrul-palid al mării se face deodată cenușiu. Vidra care s-a ținut după voi se apropie. Emite un monolog continuu de plescăieli și chițăieli care lui Lowry i se par cumva lipsite de respect, poate din cauza unor întâlniri anterioare. Începe să țipe la vidră, iar vidra continuă să „vorbească” și să tot răsară prin locuri neașteptate, așa că Lowry nu apucă defel să țintească și să arunce, cum plănuiește, cu o pietricică în capul animalului. Te așezi pe stânci și te uiți la spectacol.

— Afurisită creatură. Animal prost de rahat.

Vidra ridică botul, cu un pește pe care l-a prins, înotând pe spate, cu ochii inundați de un fel de râs, dacă așa ceva e cu putință.

Vidra șerpuiește și se sucește, dispare și reapare. Pietricelele

lui Lowry plescăie fără efect, iar vidra pare să creadă că-i o joacă.

Dar după o vreme animalul se plictisește de joaca asta și se scufundă îndelung, iar Lowry rămâne acolo, cu o mână în șold, căutând un cerculeț nou în undele apei, părând să încerce a ghici cât de mult își poate ține vidra răsuflarea, ce opțiuni are animalul când vrea să revină la suprafață. Doar că vidra nu mai apare deloc, lăsându-l pe Lowry așa, cu o piatră în mână.

Este Lowry un monstru? În ochii tăi este monstruos, fiindcă știi că până ce stăpânirea sa asupra Centrului, asupra acelor părți ale Centrului pe care vrea să le facă să joace cum le cântă el... puterea asta, înșelăciunea și jocul dublu se vor spulbera cum se spulberă majoritatea regimurilor bazate pe teroare, semnele lăsate de mâna lui, de voința lui vor stărui pentru ani mulți de acum încolo, implantate în atâtea minți încât, dacă detaliile despre bărbatul cunoscut drept Lowry ar fi deodată șterse din toate sistemele, acele sisteme i-ar putea reconstrui imaginea din simpla forță și putere a impactului său.

Scoți o poză în care apare telefonul mobil, îl împungi în braț cu ea, îl faci să o ia. Lowry se albește, încearcă să-ți dea înapoi fotografia, dar ai de gând să-l faci să o păstreze. A rămas cu ea în mână, și cu piatra menită vidrei. Scapă piatra, însă la fotografie nu vrea să se mai uite.

— Lowry, cred că ai mințit în privința telefonului. Cred că e al tău. Din prima expediție.

Când spui asta ai impresia că ai mers prea departe, însă vei merge, deîndată, și mai departe.

— Nu știi că-i al meu.

— Are o poveste lungă de-acum.

Lowry:

— Nu.

Rigid. Final. Fără să lase vreun pic de lumină să pătrundă. Un fel de auto-damnare. Fără protest. Fără indignare, nimic din dramatismul obișnuit la Lowry.

— Nu.

Fără vreo cale de a face lumină între literele acestui cuvânt, așa că va trebui să încerci tu însăți, dincolo de frontieră.

— Lucrezi pentru ei? Asta e problema?

Lași acest „ei”, intenționat, să rămână vag.

— Pentru „ei”? râde el mușcător. De ce, e vreo problemă cu

telefonul?

Tot fără să recunoască.

— Are Aria X treburi neterminate cu tine? E ceva ce nu ne-ai spus despre prima expediție?

— Nimic ce te-ar putea ajuta.

Acum e mai aspru. Asprimea ți se adresează, pentru că l-ai atacat pe neașteptate, sau are de-a face cu altceva?

— Lowry, dacă nu-mi spui dacă-ți aparține sau nu telefonul, mă duc la Centru și le zic totul despre BSC, despre locul de unde am venit și felul în care ai ascuns asta. O să te îngrop pe vecie.

— Și-o să te îngropi și pe tine.

— Eu sunt terminată oricum… știi asta.

Lowry îți aruncă o privire care conține în părți egale agresivitate și o durere secretă, ce se ivește la suprafață acum.

— Am priceput acum, Gloria, zice. Te duci într-o misiune sinucigașă și vrei să iasă totul la iveală, chiar dacă-i neimportant. Păi să știi că, dacă mai spui cuiva, o să…

— Ești plin de informații corupte, îi zic. Dacă am folosi propriile tale tehnici asupra ta, Lowry, ce ți-am găsi în creier? Ce stă acolo, încovrigat?

— Cum dracului îndrăznești.

Tremură de furie, însă nu se mișcă, nu se retrage niciun milimetru. Nu e o negare, deși ar trebui probabil să fie. Vinovăție? Crede Lowry în vinovăție?

Acum forțezi, sondezi, neștiind sigur că ceea ce spui e adevărat:

— În prima expediție, ai comunicat cu ea? Cu Aria X?

— N-aș numi asta comunicare. E totul în fișele pe care le-ai văzut deja.

— Dar tu ce-ai văzut? Cum ai văzut-o?

Am fost osândiți după ce te-ai întors, sau dinainte?

— Nu va exista niciodată o mare teorie unificată, Gloria. N-o s-o descoperim în veci. Nu cât o să trăim, și va fi prea târziu oricum.

Lowry încercând să încurce lucrurile, să scape de reflectorul pus pe el.

— Știi, caută apă pe lunile lui Jupiter chiar acum, organizațiile noastre surori, nu-atât-de-secrete. Posibil să fie o mare secretă acolo. Se poate să fie viață, chiar sub nasul nostru. Dar a existat mereu viață chiar sub nasul nostru – doar că am fost prea orbi

ca s-o vedem. Întrebările astea nenorocite… nu contează.

— Jim, asta este o dovadă a contactului. Faptul că am găsit acest telefon anume în Aria X.

Asta arată recunoaștere și înțelegere de un anume fel.

— Nu… e la întâmplare. Întâmplare. Întâmplare.

— Vrea să vorbească cu tine, Lowry. Aria X vrea să vorbească cu tine. Vrea să te întrebe ceva, așa-i?

Nu știi dacă e adevărat, dar ești sigură că o să-l bage în sperieți pe Lowry.

Ai senzația unei separări temporale în Lowry, o prăpastie sau distanță între voi care e foarte, foarte largă. Ceva străvechi licărește în ochii lui, se uită la tine.

— N-o să mă întorc, zice.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Da, e telefonul meu. E rahatul meu de telefon.

Îl vezi pe Lowry cum era înainte de a se întoarce din prima expediție? Cât poate o persoană să se țină de o structură, de un proces, cu toate că e fundamental deteriorată? Whitby, zicându-ți: „Cred că asta e o casă de nebuni. Dar la fel e și restul lumii”.

— Nu obosești după un timp? îl întrebi. Să înaintezi mereu dar să nu ajungi niciodată la capăt? Să nu poți spune nimănui adevărul?

— Știi, Gloria, zice, n-ai înțelege *niciodată* cum a fost atunci, prima oară, cum a fost să trec prin ușa aceea din frontieră, apoi să revin. Nici dacă ai trece frontiera de o mie de ori. Noi am fost jertfiți și ne-am *pierdut*. Am trecut printr-o poartă a fantomelor, am intrat într-un loc al spiritelor. Și a trebuit să facem față la asta. Pentru tot restul zilelor noastre.

— Și dacă Aria X vine să te caute?

În privirea lui Lowry încă e acel aer pierdut, ca și cum n-ar fi acolo cu adevărat, în fața ta, însă e terminat, a fost împins la limită. Se întoarce la comandament fără să arunce vreo privire în urmă.

Nu-l vei mai vedea niciodată, și această ușurare temporară îți pune energie în pași; soarele revine, vidra se întoarce, tu stai pe țărm și te uiți vreo câteva minute la joaca de-a v-ați ascunselea a animalului, sperând că n-o să se mai termine.

0024: PAZNICUL FARULUI

…zămisli semințele morților ca să le împartă cu viermii ce se

adună în beznă... Am auzit în timpul nopții: huhurez, caprimulg, câteva vulpi. O binecuvântare. O ușurare.

La far, lanterna era întunecată. Lanterna era întunecată și ceva încerca să se prelingă din el sau să-l străpungă în drum spre altundeva. *Umbrele abisului sunt precum petalele unei flori monstruoase ce va înflori în țeastă și va lărgi mintea dincolo de ce poate îndura un om, dar fie că putrezesc sub pământ sau deasupra, pe câmpii verzi, în apa mării sau în văzduh, toate se vor dezvălui și se vor veseli de cunoașterea fructului sugrumător.*

Era încă perplex după experiența din bar, era încă convins că, dacă se întorcea, totul avea să se dovedească un soi de viziune cu ochii deschiși ori chiar o glumă groaznică. Izbitura degetelor însângerate ale lui Jim bătrânul pe clapele pianinei. Expresia dezolantă a lui Sadi, trădată de propriile-i cuvinte. Brad, în picioare, cu privirea fixată asupra peretelui, de parcă cineva l-ar fi transformat în piatră. Bine, măcar, că Trudi apucase să plece. Ce avea să-i spună Gloriei când o vedea iarăși? Ce avea să-i spună lui Charlie?

Saul opri camioneta, se împletici spre casa farului, descuie ușa, o trânti după el și rămase la intrare, gâfâind. Voia să cheme poliția, să se ducă la cârciumă, să vadă ce-i cu bietul Jim bătrânul și cu ceilalți. Avea să cheme poliția și-apoi să încerce să dea de Charlie pe mare, după care să sune pe oricine la care se putea gândi. Fiindcă ceva oribil se întâmpla aici, ceva mai presus de boala lui.

Însă nu răspunse nimeni. Niciun răspuns. Telefonul era mort. Putea să fugă, dar unde? Lumina se stinsese. Lumina se stinsese.

Înarmat cu un pistol de semnalizare. Saul urcă greoi treptele, sprijinindu-se cu o mână de perete, ca să-și țină echilibrul. Așchia era o mușcătură de insectă. Sau o inițiere. Un intrus. Sau nimic, nimic de-a face cu asta, cu felul în care abia se ținea, simțind un fel de umezeală sub picioare, ceva molatec pe perete care i se lipea de palme, pe care trebui să le șteargă de blugi. Brigada Ușoară. I-or fi dat un drog experimental sau l-or fi expus la radiații cu echipamentele lor. *Și mâna păcătosului se va bucura, fiindcă nu este păcat în umbră sau întuneric pe care semințele morților să nu-l poată ierta*.

Aproape de vârf, vântul șuiera rece și întâmpină cu bucurie

răcoarea, felul în care îi spunea că o lume exista în afara minții sale, felul în care-l ajuta să respingă aceste simptome care începeau iarăși să se manifeste. Simțea ceva ca o maree puternică, însoțită de o vibrație, și simțea că arde.

Sau ardea farul? Fiindcă o lucire îl aștepta în capătul scărilor, și nu fosforescența slabă ce se ridica acum din pereți, din trepte. Nu era o lumină tăioasă ce-și știa țelul, deja Saul își dădea seama de asta. Însă nu era lumina de la sistemul optic, și ezită o clipă înainte de a intra în camera luminilor. Se lăsă moale pe o treaptă, neștiind dacă vrea să vadă ce fel de lampă nouă o înlocuise pe cea veche. Mâinile îi tremurau. Îl treceau fiori. Nu-și putea scoate din minte degetele lui Jim bătrânul, nici cuvintele predicii, care încă i se prefirau, fără voie, prin cap. Nu le putea nici rezista, nici nu le putea opri.

Însă acesta era locul lui acum și nu-l putea abandona.

Se ridică. Se răsuci. Intră în camera luminilor.

Covorul fusese deplasat.

Chepengul era deschis.

Din acel spațiu licărea o lumină. O lumină ce se rotea i se curba deși avea disciplina de a nu trece prin podea sau de a se refracta din tavan, ci în loc de asta imita o ușă, un perete, înălțându-se din camera de observație.

Încetișor, strângând tare pistolul de semnalizare, Saul se furișă până la marginea deschizăturii chepengului, spre sursa de lumină, cu senzația tot mai acută că scările din spatele său deveneau și mai bizare, că n-ar trebui să se uite în spate. Îndoi genunchii și aruncă o privire în camera de observație, simțind cum văpaia acelei lumini îi încinge fața, gâtul, cum îi pârlește barba.

Nu văzu, la început, decât o movilă mare de hârtie și un fel de caiete, un vraf ce se ridica din camera de observație, o lighioană gigantică, o bibliotecă răvășită de umbră și reflexii care își găseau și își pierdeau rând pe rând limpezimea – năluci și fantasme, răsucindu-se și căutând împrejur, acolo dar nu cu totul acolo, o înregistrare pe care n-o înțelegea fiindcă înregistrarea nu exista.

Apoi ochii i se obișnuiră și sursa luminii se coagulă: o floare. O floare albă, pură, cu opt petale, care se desfăcuseră la capătul unei plante familiare, ale cărei rădăcini dispăreau în hârtiile de dedesubt. Planta care-l momise, pe pajiștea farului, să întindă

mâna, atras de o sclipire, de o licărire.

O intensitate aproape sacră creștea de undeva; îl cuprinse pe Saul, făcându-l să amețească. Acum lumina se prelingea și din el, picurând în jos prin chepeng și comunicând cu ceea ce se afla acolo. I se păru că ceva îl trage tot mai aproape, că-l ține strâns, că-l… recunoaște.

Revoltându-se, se ridică din poziția ghemuită, desfăcând brațele ca să se echilibreze, clătinându-se pe marginea deschizăturii, uitându-se țintă în acea învolburare de petale până ce nu mai putu să îndure, se prăbușea în haloul de un alb pur al unui cerc de foc, într-o congregație de flăcări, o ardere atât de pură încât să se transforme în cenușă părea aproape o ușurare, cuprins de lumina ce-l sfințea nu doar pe el ci și tot ce se afla prin preajmă, legând receptor și emițător.

Va fi un foc ce-ți știe numele, și în prezența fructului sugrumător flacăra sa neagră va pune stăpânire pe toate părțile tale.

Când își recăpătă cunoștința, văzu că era întins pe podeaua camerei de observație pe spate, privind în sus. Nu se mai găsea niciun teanc de caiete. Nu era nicio floare.

Doar corpurile lui Henry și Suzanne, fără vreo rană vizibilă, cu expresii opace care-i făceau și mai neliniștitori. Tresări, se retrase, holbându-se. În umbre putea să se afle ceva ce aducea cu rămășițele unei plante uscate, însă nu mai voia decât să plece odată de-acolo.

Urcă treptele spre platformă.

O siluetă se afla dinaintea ușii deschise ce da spre balustradă. O siluetă cu armă.

Imposibil lucru, dar era Henry.

— Credeam că o să lipsești mai mult, Saul, zise Henry pe un ton distant. Mă gândeam că poate nici n-o să mai vii în seara asta. Că poate o să te duci la Charlie, numai că Charlie a plecat la pescuit… iar Gloria s-a dus la taică-său. Oricum n-ar sta atât de târziu sau ți-ar putea fi de vreun ajutor. Dar așa, să știi în ce situație suntem.

— Ai omorât-o pe Suzanne, zise Saul, fără să-i vină, încă, să creadă.

— Voia să mă omoare ea pe mine. Nu credea în ce-am descoperit. Niciunul dintre ei nu credea. Nici măcar tu.

— Te-ai *omorât* pe tine.

Geamănul tău. Știind că, chiar dacă ar fi contat, n-ar fi putut ajunge la pistolul de semnalizare la timp, ba nici măcar să se năpustească jos pe scări înainte ca Henry să-l împuște și pe el.

— O chestie ciudată, zise Henry.

Înainte fusese neclar, afectat, având nevoie de alinare, însă acum acuitatea îi revenise.

— O chestie ciudată să te omori pe tine însuți. M-am gândit că o fi fost un soi de nălucă. Dar poate că de fapt a avut dreptate Suzanne.

— Cine ești *tu?*

Ignorându-l:

— L-am descoperit, Saul, cum am zis c-o să fac. Sau el m-a descoperit pe mine. Doar că nu era ce credeam. Știi ce e asta, Saul?

Aproape rugător.

Nu exista vreun răspuns potrivit pentru întrebarea lui Henry.

Făcu doi pași spre Henry, de parcă s-ar fi uitat la altcineva cum face asta. Era un albatros, plutind nemișcat în tăriile cerului, levitând pe sub pântecul întunecat ale norilor, o coordonare de umbră și lumină ce continua să miște, o latitudine și longitudine itinerante și hăt, departe, se aflau Saul și Henry, în camera luminilor.

Saul făcu un al treilea pas, având în minte planta ca pe o lumină călăuzitoare.

Un al patrulea pas și Henry îl împușcă în umăr. Glonțul intră și-i străbătu corpul. Saul nu simți nimic. Saul plutea încă în înalt. Concentrat asupra navigației, purtat de curenți, un animal care abia dacă mai poposea pe pământ ci zbura și tot zbura necontenit.

Saul se repezi peste Henry, îl izbi în piept cu umărul însângerat și amândoi se clătinară, încleștându-se, ieșind pe ușă și apropiindu-se de balustradă, cu arma lui Henry zburându-i din mână, căzând pe podea, departe. Atât de aproape, uitându-se țintă în ochii lui Henry, Saul avu impresia că omul era departe, că exista o întârziere temporală – o prăpastie sau distanță între recepționare, înțelegere și răspuns: un mesaj ce venea către el de la distanțe imense. De parcă Henry ar fi avut de-a face cu o altă situație, complet diferită… însă, la un oarecare nivel, ar fi fost încă în stare să-l evalueze, să-l judece. *Îți ascunzi Tu fața, ele tremură; le iei Tu suflarea, ele mor și se întorc în țărâna lor*.

Fiindcă Henry se apropia de balustradă, trăgându-l și pe el. Fiindcă Henry îl apucase bine și-l trăgea. Doar că Henry îi zicea lui Saul:

— Ce faci?

Dar nu Saul o făcea, Henry o făcea și nu părea să-și dea seama.

— Tu, izbuti să rostească albatrosul. Tu o faci, nu eu.

— Ba nu.

Henry era acum dincolo de panică, se zbătea și încerca să scape, însă se tot trăgea spre balustradă, mai repede acum, rugându-l pe Saul să oprească ceea ce nu putea opri. Însă ochii lui Henry nu transmiteau același mesaj precum cuvintele.

Henry se izbi de grilaj, tare, iar Saul se izbi și el după o clipă, se dezechilibră de la inerție, apoi căzură amândoi peste balustradă și abia atunci, când era prea târziu, îi dădu Henry drumul, țipând în vânt, iar Saul se prăbuși alături de el prin aerul rece, pustiu – căzând prea iute, prea repede, în vreme ce o parte a lui încă mai privea din văzduh.

Talazurile, ca niște văpăi albe, umflându-se, cercetând orbește nisipul.

Eu am venit să arunc un foc pe pământ; și ce vreau, decât să fie aprins chiar acum?

Bufnetul și scrâșnetul oribil când se izbi de pământ.

0025: CONTROL

Control simți, în acel moment de paroxism – aproape incapabil să se miște, incapabil să vorbească –, o stare de copleșitoare conexiune, avu impresia că nimic nu era cu adevărat *separat*, în același fel în care descoperise că și mâzgăleala cea mai neînsemnată din notițele directoarei avea de-a face cu un model mai important. Și cu toate că apăsarea creștea și el era cuprins de o durere chinuitoare, soiul de durere care n-avea să dispară curând, înăuntrul său se ridica o muzică puternică pe care n-o înțelegea pe deplin, și-n vremea asta aluneca tot mai în jos pe trepte, uneori făcându-și vânt, cu brațul stâng, nefolositor într-o latură, cu sculptura lui taică-său strânsă în pumnul pe care nu și-l mai simțea, în vreme ce strălucirea i se revărsa pe gură, pe ochi și totodată îl umplea pe deplin, de parcă Târâtorul ar fi accelerat procesul. Pierdea controlul, în parte, fiindcă se schimba, știa asta, își dădea seama

că nu mai este uman pe deplin.

Whitby îl însoțea încă, vechi prieten, ba chiar și Lowry, hlizindu-se, înghesuit într-un ungher pe undeva; strângea tare sculptura, cât de bine putea, singurul talisman care-i mai rămăsese. *Mașinăria sau creatura, sau combinația din cele două poate manipula molecule, poate acumula energie după voia sa, își poate ascunde majoritatea intențiilor și stratagemelor. În ea sălășluiesc îngeri și vestigii ale propriului său specific local, indiciile locului său de baștină, la care nu se poate întoarce fiindcă locul acela nu mai există.*

Și totuși Târâtorul folosise un truc ieftin: Control își văzuse mama stând acolo, simțise o mulțumire amară, viscerală recunoscând-o drept o iluzie, una care n-avea nicio stăpânire asupra sa – o persoană pe care o iertase, fiindcă, aflându-se într-un asemenea loc, cum putea să n-o ierte până la urmă? Liber atunci, liber chiar înainte ca Târâtorul să lovească, să-i facă atâta rău. Și chiar și prin chinul acela Control știuse că durerea era accidentală, nu asta intenționa Târâtorul, dar și că nimic legat de limbă, de comunicare nu putea astupa prăpastia dintre ființele umane și Aria X. Că orice ar fi adus a similaritate nu era decât un subprogram al funcționării Ariei X la cel mai primitiv nivel. Un fir de iarbă. Un stârc albastru. O furnică.

Pierdu măsura trecerii timpului, a vitezei cu care cobora și a transformării sale. Nu mai știa dacă mai avea vreo părticică umană în el în momentul în care – cuprins de dureri, îngrețoșat, târându-se acum, sau alergând cu pași mari? — i se înfățișară treptele cele mai vechi dintre toate iar lumina orbitoare din străfunduri i se arătă sub forma plantei nemuritoare, precum o cometă de văpaie, însă stând pe loc, și decise să înainteze până la capătul capătului, să se împotrivească chinului și acelei porunci ce iradia, cerându-i să se întoarcă de unde venise, și să pătrundă… în ce? Nu știa decât că biologa nu ajunsese până aici, iar el da. Ajunsese până aici.

„Control” se destrăma iarăși. Era acum fiul unui om ce sculptase și al unei femei ce trăise într-un tărâm bizantin al secretelor.

Sculptura îi căzu din mână, se rostogoli pe o treaptă, se opri alături de semnele și simbolurile lăsate de predecesorii săi. O inscripție pe perete. Un bocanc gol.

Adulmecă aerul, simțind sub labe văpaia și căldura,

intensitatea.

Atâta îi mai rămânea, și n-avea de gând să moară pe trepte, nu voia să îndure acea ultimă înfrângere.

John Rodriguez își făcu vânt, pe ultimele trepte, și sări în lumină.

0026: DIRECTOAREA

Cu două săptămâni înainte de expediția a douăsprezecea, vechiul și uzatul telefon celular vine acasă cu tine. Nu-ți amintești să-l fi luat. Nu știi de ce nu au pus întrebări cei de la pază. Pur și simplu e acolo, în geantă la tine, apoi nimerește pe blatul din bucătărie. Îți trec prin minte suspecții de serviciu. Poate că Whitby e mai bizar decât ai crezut sau poate că Lowry îți joacă o festă. Dar ce contează? O să-l duci înapoi de dimineață.

Separația dintre muncă și casă e deja de mult dusă – ai adus acasă dosare, ai muncit de acasă, ai scris chestii pe bucăți de hârtie și uneori pe frunze, cum făceai când erai mică. Parțial fiindcă te încântă să-ți imaginezi cum primește Lowry fotografii cu ele, în rapoarte; însă folosirea acestor materiale pare cumva mai sigură, deși n-ai putea spune de ce, simți doar, acut, o „atingere” fremătând printre foi, o prezență pe care n-o poți identifica precis ori cuantifica.

Un gând irațional, o idee care ți-a venit într-o noapte când lucrai târziu. Ducându-te la baie, când și când, ca să vomiți – un efect secundar al medicamentelor pe care le iei pentru cancer. Cerându-i scuze îngrijitorului și zicându-i orice neghiobie îți vine în minte în afară de faptul că ești bolnavă: „Sunt însărcinată”. Însărcinată cu cancer. Însărcinată cu posibilități. Uneori te umflă râsul. Dragă veteran alcoolic de la capătul barului, crezi că ți-ar plăcea să fii tată?

Nu-i o noapte de ieșit la bar, nu-i o noapte pentru agenta imobiliară cu trăncăneala ei și alți bețivi care dau din cap. Ești ostenită din cauza instrucției suplimentare, pentru care a fost nevoie să călătorești de mai multe ori la Centru, în nord, ca să participi împreună cu restul expediției și ca să primești propria-ți instrucție de conducătoare a expediției. Ca să înțelegi pe deplin utilizarea comenzilor hipnotice, să pricepi importanța – detaliile – cutiilor negre cu luminiță roșie ce ajută la activarea supunerii.

Așa că, în loc să ieși în oraș, pui ceva muzică și decizi, după

aceea, să te uiți o vreme la televizor, fiindcă simți că ai creierii prăjiți. Auzi un sunet pe hol, după bucătărie – ceva prin pod, dar care te neliniștește. Te duci să te uiți și nu-i nimic acolo, însă scoți toporul de sub pat, unde-l ții pentru autoapărare. Apoi te întorci la canapea și urmărești un serial filmat în sud, cu un detectiv de treizeci de ani. Locuri pierdute, teritorii ce nu mai există acum, care nu se vor mai întoarce. Un peisaj ce te bântuie din trecut – atâtea lucruri ce s-au dus, care nu mai sunt. În vreme ce mașinile se urmăresc, tu te uiți la peisajul de fundal ca la niște poze de familie pe care nu le-ai mai văzut până acum.

Îți cade capul în piept. Te trezești. Aținești iar. Apoi auzi ceva ce se târăște, moale, pe gresia din bucătărie, unde nu poți vedea ce-i. Simți că te cuprinde un fior ca o arsură. Sunetul e intermitent, nu-l poți identifica, nu-ți poți da seama ce ți s-a strecurat în casă. Rămâi mult timp nemișcată, dorind să mai auzi, nedorind să mai auzi. Te gândești să nici nu te ridici, să te duci la bucătărie, să vezi ce animal te așteaptă. Dar se mișcă încă, face zgomot și nu poți sta așa la nesfârșit. Nu poți sta locului.

Te ridici așadar, pui mâna pe topor, pornești spre blatul din bucătărie, te lași în vârful degetelor ca să arunci o privire pe dușumea, dar orice ar fi s-a tras spre stânga, unde nu se vede. Va trebui să intri și să înfrunți chestia.

Acolo, pe podea, orb și plângăreț, e vechiul telefon mobil – agitat și mătăhălos, încercând să scape. Ori încercând să scurme, să se bage prin dulapuri, să se ascundă. Doar că în clipa asta nu se mișcă. Nu s-a mișcat de când te uiți la el. Stai și te tot uiți la telefon, buimacă. Poate din cauza uimirii sau ca mecanism de apărare, nu te poți gândi decât că munca ta te-a urmat acasă. Nu te poți gândi decât la această breșă monstruoasă. Ori în realitate, ori în mintea ta.

Cu mâini tremurătoare, culegi de pe podea telefonul, cu toporul pregătit în mâna cealaltă. E cald la atingere, husa topită și lipită de carcasă creează o textură ca de piele. Iei o cutie de metal pe care o folosești pentru chitanțe, le arunci într-o pungă de plastic și pui telefonul acolo, îl închizi, îl pui pe blatul din bucătărie. Reziști impulsului de a arunca și cutia în curtea din spate sau de a te duce cu mașina la râu și de a azvârli în beznă telefonul.

În loc de asta, scotocești după un trabuc într-o casetă băgată sub niște haine în dormitor. Trabucul pe care-l scoți e uscat și pleoștit, dar nu-ți pasă. Îl aprinzi, intri în biroul de acasă, îndeși notițele pe care le-ai adus acasă într-o pungă de plastic. Toate teoriile fără susținere. Toate delirurile de prin jurnalele salvate din expediții. Toate mâzgălelile de neînțeles. Le arunci răzbunătoare acolo, țipând în acest timp la Lowry fiindcă se vâră în gândurile tale, îți bagă pe gât o misiune de-a lui. Te stropșești la el. Stai naibii deoparte! Nu veni aici. Doar că a venit deja, e singura persoană suficient de dusă cu sorcova, știind ce știe el, care ar putea să-ți facă asta.

Sunt notițe pe care nu-ți amintești să le fi scris, care nu ești sigură că au fost aici mai demult. Prea multe? Și dacă da, cine le-a scris pe celelalte. S-a furișat Whitby în biroul tău și le-a creat, încercând să te ajute? Falsificându-ți scrisul? Reziști impulsului de a scoate din pungă însemnările, de a le sorta iarăși, de a fi trasă în jos de acea greutate oribilă. Duci punga cu nebunii afară, cu un pahar de vin roșu, stai acolo în picioare, în curtea pavată cu piatră, fumând în vreme ce pornești grătarul, chiar dacă vine o furtună, chiar dacă simți primii picuri de ploaie, aștepți un minut sau două apoi, mârâind, golești punga pe foc.

Ești o femeie masivă, autoritară, care stă în curtea din spate a casei ei și arde o grămadă de hârtii secrete, de chitanțe și altele care reflectă totalitatea, banalitatea vieții tale – transformată în „probe” de ceea ce ai mâzgălit acolo. Torni combustibil pentru foc ca să o faci mai bună ori mai rea, arunci gunoaiele acelea interminabile, demente, prostești, ridicole și jalnice deasupra, aprinzi un chibrit, te uiți cum totul se transformă în vălătuci de fum gălbui, care face să-ți dea lacrimile. Rotocoale înnegrite, fără sens. Nu contează, fiindcă în capul tău încă pâlpâie o lumină pe care n-o poți astupa, o lumânare cu flacără tremurătoare în întunericul unui tunel care de fapt era un turn care era o anomalie topografică care erai tu încercând să întinzi mâna și să atingi fața lui Saul Evans. E prea mult. Te lași în jos, cu spinarea la baza peretelui, te uiți cum flăcările se ridică, cum se înclină și cum dispar. Nu-i suficient. Înăuntru mai sunt multe – pe măsuța de lângă canapea, pe blatul din bucătărie, pe policioara din dormitor; ești scăldată în ele, te îneci în hârțoage.

Mai încolo de povârnișul curții tale din spate, ferestrele sunt

luminate și un televizor e pornit. Un bărbat, o femeie, un băiat și o fată stau pe canapea, iar calmul lor, cum stau acolo și se uită la sport, pare sublim. Nu vorbesc. Nu fac altceva decât să privească. Cu siguranță nu vor să se uite în direcția ta; ploaia se îndesește, proliferează iar hârtia aprinsă sfârâie.

Dacă te-ai întoarce, ai deschide cutia și telefonul n-ar fi telefon? Dacă ideea că îl poți reține acolo e o glumă? Abia dacă te poți reține pe tine însăți. Dacă duci telefonul înapoi și îl dai la testat și din nou nu apare nimic neobișnuit? Dacă te întorci, telefonul nu-i ca toate telefoanele și-i raportezi lui Lowry asta iar el râde și te face nebună… sau dacă îi spui lui Severance, și telefonul stă acolo inert, iar tu ești directoarea compromisă a unei agenții care n-a rezolvat încă misterul principal în jurul căruia i se învârte existența? Dacă se răscoală cancerul tău și te devorează înainte să apuci să treci frontiera? Înainte de a o putea escorta pe biologă dincolo.

Cu trabucul tău și paharul de vin și muzica pusă tare la pickup, un disc pe care nu ții minte să-l fi cumpărat, și ideea că într-un fel ceva din toate astea va spulbera întunericul, va spulbera gândurile ce ți se perindă prin cap – acea privire rece care te ține de parcă Dumnezeu însuși, printr-o uitătură electrică, binecuvântată, te-ar agăța ca pe un fluture în insectarul cu mediocritate al cuiva.

Furtuna vine și arunci trabucul, stai acolo gândindu-te la frontiera invizibilă și la nesfârșitele ipoteze care duc cu gândul la o religie psihotică… și sorbi din vin, ce naiba, iei toată sticla și tot nu-i de ajuns, și tot nu vrei să intri și să înfrunți… acel ceva.

„Spune-mi ceva ce nu știu! Spune-mi naibii ceva ce nu știu!” răcnești la întuneric și azvârli paharul în noapte, apoi, fără să vrei, ajungi în genunchi în ploaie, fulgere și noroi și nu știi dacă-i un act de sfidare sau de durere sau vreun accent egoist de grație reflexivă. Chiar nu știi, cum nu știi nici dacă telefonul acela chiar s-a mișcat, chiar e viu.

Însemnările arse se îmbibă acum cu apă, sunt niște ghemotoace ude de cenușă, lipite unele de altele, la marginea grătarului potopit de apă. Câteva scântei finale plutesc, apoi se sting una câte una.

Abia atunci, în sfârșit, te ridici. Te ridici din noroi, din ploaie, te întorci în casă și deodată totul se face rece și calm. Răspunsul nu se află la tine în curte, fiindcă nimeni nu va veni să te

salveze, chiar dacă ai implora. Mai ales dacă i-ai implora. Ești de capul tău, cum ai fost mereu. Trebuie să mergi înainte până ce nu se mai poate merge înainte.

Trebuie să rabzi. Aproape ai ajuns. Poți răzbate până la capăt.

Te oprești din investigația asupra BSC. Te oprești din investigat farul. Lași notițele rămase în biroul tău, știind prea bine că sunt puzderie, mult mai multe decât ai ars acasă, în efortul tău fără rost întru purificare.

— A încercat vreodată cineva să dea foc la casă? o întrebi pe agenta imobiliară în noaptea aceea, mai târziu, venită la un pahar la botul calului, vreo două cocteiluri care să-ți dea somn și apoi să te trezească iar, foindu-te și sucindu-te la nesfârșit în pat, în miez de noapte.

Luminile sunt difuze, televizorul e o licărire mută. Stelele din tavan licăresc intermitent de la spoturile mișcătoare de pe pistele de bowling. Cineva pune un cântec întunecat, country la tonomat, însă sună depărtat, ca de la mare distanță: *Ceva prin inima mea se tot zbate. Uneori trebuie să înduri peste poate.*

— A, sigur, zice agenta, căreia „i-a venit apa la moară”, cum zice veteranul, pe care l-a apucat sfătoșenia. Genul obișnuit de chestie, incendiere pentru asigurare. Uneori e un fost soț încercând să dea foc casei soției după ce s-a mutat noul iubit. Dar, de mai multe ori decât ați crede, nu poți să găsești niciun fel de motiv. Știu un tip pe care l-a pocnit cheful, într-o zi, să dea foc, și a lăsat totul să se facă scrum fără să ridice un deget, uitându-se doar. După care l-a apucat bocitul și întrebatul că de ce-a făcut asta oare. Nu știa. Dar eu cred că trebuie să fi avut vreun motiv. Ceva ce nu putea recunoaște față de el însuși sau ceva ce nu știa.

Furia încearcă să iasă la suprafață din tine, se manifestă ca o bănuială pe care-ai avut-o de ceva vreme.

— Nu ești agentă imobiliară, îi zici femeii. Nu ești deloc agentă imobiliară.

Femeia e o însemnare pe niște hârtii, e un telefon mobil care nu stă locului.

Îți trebuie aer, așa că ieși afară, te oprești în parcarea cu pietriș pe jos, sub lumina nesigură a unei lămpi stradale crăpate. Încă se aude muzica de dinăuntru. Lampa luminează pe tine și pe trupul masiv al hipopotamului din marginea terenului de minigolf; formele sale enorme lasă o umbră largă, alungită.

Ochii hipopotamului sunt de sticlă opacă, gura deschisă e un spațiu necuprins în care n-ai băga mâna nici pentru toate jocurile gratuite pe care ți le-ar putea oferi Chipper's.

Veteranul iese după ea.

— Ai dreptate, nu-i agentă, îți spune. Au dat-o afară. N-a mai lucrat de mai bine de un an.

— E-n regulă, zici. Nici eu nu conduc tiruri.

Tragic, te întreabă dacă vrei să intri înapoi și să dansezi. Nu, nu vrei. Dar e în regulă să se sprijine de hipopotam și să stați de vorbă un timp. Despre nimic anume. Despre lucrurile banale, de fiecare zi, care îți scapă.

Planta rămâne în depozitul-catedrală. Șoarecele lui Whitby rămâne la el în pod, de obicei. Cu câteva zile înainte de expediția a douăsprezecea, telefonul migrează pe pupitrul tău, ca un memento secret. Nici nu știi ce te îngrijorează mai mult: când telefonul e cu tine sau când nu-l ai sub ochi.

0027: PAZNICUL FARULUI

Saul se trezi pe spate, sub far, acoperit cu nisip, și cu Henry mototolit alături. Era încă noapte, cerul albastru adânc cu nuanțe de negru, dar plin de stele pe toată întinderea sa uriașă. Probabil că murea, știa asta, era probabil zob într-o sută de locuri, dar nu se simțea zob. Nu simțea decât un soi de frământare interioară, care-i sporea acum de o sută de ori, iar în afară de asta nimic. Nicio agonie după prăbușire, fără vreo durere sfâșietoare, de la cele, probabil, câteva fracturi. Nimic din asta. Era în stare de șoc?

Însă mai exista strălucirea cuprinzătoare și noaptea privind de sus cu mii de ochi lucitori, foșnetul și freamătul odihnitor al valurilor și, când se întoarse cu fața către mare, umbrele abia sesizabile ale stârcilor de noapte, cu penajul crestelor ridicat, împungând ageri după peștișori mici, argintii din nisipul ud.

Cu un geamăt, anticipând o prăbușire care nu veni, Saul se ridică fără să se clatine sau să se poticnească, simțind că prin el circulă o tărie înfricoșătoare. Nu-l durea nici măcar umărul. Neatins, sau atât de grav rănit și dezorientat, că se afla aproape de sfârșit. Orice îi trecea prin cap era tradus în cuvinte, necazul său era exprimat ca limbaj; se străduia să-l stăvilească, fiindcă știa cumva că dacă i-ar da drumul ar însemna să cedeze, și era posibil să nu-i fi rămas prea mult timp.

Se uită în sus, către camera luminilor de la far, imaginându-și iarăși căderea. Ceva aflat înăuntrul său îl salvase, îl protejase. Nu mai era el însuși de dinainte să atingă pământul – prăbușirea devenise o coborâre blândă, ușoară, ca a unui puf de păpădie legănându-se ușor în jos, sărutând nisipul. Se oprise acolo ca și cum s-ar fi fixat într-o poziție dinainte stabilită pentru el.

Când își aruncă privirea spre Henry, Saul văzu, cu tot întunericul opac, că celălalt era viu, cu privirea fixată pe el și distantă precum stelele de pe cer. Privirea aceea țintuitoare ajungea la Saul de peste secole, traversând distanțe vaste, de nestrăbătut. Serafic și totuși mortal. Un asasin mizer. Un înger căzut, devastat de trecerea timpului.

Saul nu voia ca privirea aceea să stăruie asupra lui, așa că se depărtă puțin de Henry, pornind-o pe plajă, mai aproape de apă. Charlie era acolo, pe mare, pescuind nocturn. Îl voia pe Charlie aproape, dar îl și voia împins cât mai departe, alungat, ca să nu-l posede și pe Charlie ce-l poseda pe el.

Se duse până la șirul de stânci ascuțite pe care-i plăcea Gloriei să le exploreze, spre bazinele mareice, și rămase acolo, tăcut, încercând să-și reîntregească sinele.

I se păru că vede, în larg, spinările unduioase ale unor leviatani despicând apele și reîntorcându-se apoi în abisurile lor. Se simțea duhoare de ulei, de motorină și chimicale, iar marea îi ajunsese aproape până la tălpi. Vedea că plaja era înțesată de plastic și gunoaie, de bucăți erodate de metal, de butoaie și țevi înfundate cu alge și cochilii. Rămășițe de corăbii ridicându-se. Epave ce nu atinseseră niciodată coasta, dar acum apăreau aici.

Deasupra, stelele păreau să se miște cu o viteză uluitoare pe cerul lipsit de lună, și le auzi strigătele tunătoare ale trecerii – preumblându-se peste cer tot mai iute și mai iute, până ce întunericul se dizolvă în panglici și fâșii de lumină.

Henry, ca o umbră stângace, apăru lângă el. Însă Saul nu se temea de Henry.

— Am murit? îl întrebă.

Henry nu zicea nimic.

După un moment, Saul continuă:

— Nu mai ești Henry cu adevărat, așa-i?

Niciun răspuns.

— Cine ești?

Henry își întoarse privirea spre Saul, apoi și-o mută iarăși

departe.

Charlie, în barcă, în larg, pescuind, departe de toate acestea, de senzația care se zbătea să iasă din el precum ceva viu. Se zbătea din ce în ce mai tare.

— O să-l mai văd pe Charlie?

Henry o porni de lângă Saul și începu să pășească în lungul plajei, sfărâmat și poticnindu-se. După câțiva pași se mai rupse ceva în el și căzu pe nisip, se mai târî vreun metru apoi rămase nemișcat. *Și mâinile păcătosului se vor bucura, căci nu este păcat în umbră sau în lumină pe care să nu-l poată ierta semințele morților.*

Ceva era pe cale să se ridice, ca un val. Ceva era pe cale să iasă din el. Se simțea, în același timp, slab și invincibil. Așa se întâmpla? Era unul din felurile în care venea să te ia Dumnezeu?

Nu voia să lase această lume, însă știa acum că o părăsește, ori că lumea îl părăsește pe el.

Saul izbuti să urce în camionetă, simțea cum boala se răspândește în el, știa că orice era pe cale să se întâmple n-avea să poată controla, era dincolo de capacitatea de a controla a oricui. Nu voia să se întâmple acolo, pe coastă, lângă farul lui. Nu voia să se întâmple deloc, dar știa că alegerea nu-i aparține. În capul său erupeau comete și înfățișarea unei uși groaznice și ce venise pe ea. Așa că porni mașina și merse pe cărarea adâncită de pneuri, virând sălbatic uneori, încercând să scape, chiar dacă asta era imposibil. Prin satul adormit. Drum neasfaltat după drum neasfaltat. Charlie pe mare, în larg. Din fericire, nu aici. Capul bubuindu-i. Umbre zămislind umbre și lumea încercând acum să erupă din gura lui, nerăbdătoare să-i iasă din gură, un cod pe care nu-l putea descifra. Sentimentul că cineva își îndrepta atenția asupra lui. Nereușind să alunge senzația de interferență și de transmisie, de comunicații ce-i apăsau circumvoluțiunile creierului.

Până ce nu mai reuși să șofeze, ajuns în cea mai izolată parte a coastei uitate – partea cu pădurea de pin pe care nu o revendicase nimeni, unde nu voise nimeni să se așeze. Se opri, ieși poticnindu-se din mașină și simți umbrele copacilor, sunetele scoase de bufnițe, zgomotele mici de tot felul, o vulpe oprindu-se să se holbeze la el, stelele de deasupra, încă învârtejindu-se și lăsând dâre luminoase pe cer.

Împleticindu-se în întuneric, lovindu-se de palmieri, zgâriat de tufișuri aspre, traversând mărăcinișuri, băgând un picior în apa neagră și scoțându-l iarăși. Mirosul tăios al urinei de vulpe, senzația că era privit de un animal sau de mai multe. Încercând să-și țină mințile laolaltă. Însă în cap i se deschidea un univers plin cu imagini pe care nu reușea, nu izbutea să le înțeleagă.

O floare ce nu putea să moară.

O ploaie de iepuri albi, tăiați în două în mijlocul saltului.

O femeie întinzând mâna să atingă o stea de mare dintr-un bazin.

Praf verde de la un cadavru spulberat de vânt.

Henry, în vârful turnului farului, scuturat de fiori și convulsii, recepționând un semnal de foarte, foarte departe.

Un bărbat împleticindu-se pe coasta uitată, în uniformă militară, cu toți camarazii răpuși.

Și o lumină ce-l descoperea de sus, țintuindu-l acolo, completând o anume tranzacție vitală.

Senzația frunzișului mort, ud. Mirosul unui foc de tabără. Un lătrat de câine în depărtare. Gustul de pământ. Și, deasupra capului, crengile întrepătrunse ale pinilor.

Din cap i se ridicau stranii orașe ruinate, și împreună cu ele o aschie măruntă ce promitea salvarea. Și Dumnezeu a zis că era bine. Și Dumnezeu a zis: „Nu te împotrivi”. Numai că el nu voia decât să se împotrivească. Să se agațe de Charlie, de Gloria, ba chiar și de taică-său. Taică-său, predicând, acea lucire interioară, împrumutată parcă de la ceva mai măreț decât el însuși, a cărui limbă nu o putea rosti.

În sfârșit, în adâncul sălbăticiei, Saul nu putu să mai înainteze, se terminase și o știa, și se văicări când căzu, simțind că lucrul din interiorul său îl pironește în pământ, o senzație dintre cele mai stranii dar totodată la fel de familiară ca și cum i s-ar fi întâmplat de sute de ori înainte. Era doar un flecușteț. O aschie. Însă era largă cât lumi întregi și n-avea s-o înțeleagă vreodată, nici chiar acum, când îl lua în stăpânire. Ultimele sale idei, înainte ca gândurile să nu mai fie ale sale, să nu mai fie ale sale nicicând: poate că nu-i nicio rușine în asta, poate că o pot îndura, poate că o pot înfrunta. Să cedez, dar nu să renunț. Și, îndreptate spre largul mării din spatele lui, cu Saul nefiind în stare să rostească numele, trei cuvinte simple ce păreau atât de inadecvate, însă erau singurele pe care le mai putea folosi.

Ceva mai târziu, se trezi. În dimineața aceea de iarnă Saul Evans simțea cum vântul i se strecoară rece pe sub guler, în vreme ce pășea greoi pe poteca ce ducea către casa farului. În noaptea de dinainte fusese furtună și, în josul și la dreapta sa, oceanul se întindea cenușiu și neliniștit sub albastrul șters al cerului, care se întrezărea prin tufele de ierburi înalte, unduioase. Bucăți de lemn, sticle, geamanduri alburii, scorojite și un rechin-ciocan mort eșuaseră pe plajă după furtună, amestecate cu smocuri încâlcite de alge, însă nu fuseseră pagube mari nici aici și nici în sat.

Avea la picioare tufe de mure și ciulini cenușiu-închis, care urmau să dea flori stacojii la primăvară și la vară. În dreapta, dinspre bălțile întunecate, se ridicau vaietele stinse ale lișițelor și rațelor. Mierlele îndoiau crengile subțiri ale copacilor și țâșneau drept în sus, înfricoșate, la trecerea sa, apoi se așezau la loc, în stoluri gureșe. Aerul proaspăt și sărat avea iz de flacără: un miros de ars ce venea de pe la vreo casă din zonă sau de la vreun foc de tabără cu tăciuni încă fumegători.

0028: PASĂREA RARĂ

Târâtorul rămăsese în spate. Cuvintele erau în spate. Nu era decât un tunel subteran într-o zi călduroasă. Nu era decât o pădure. Nu era decât un loc din care ieșeau.

Pasărea Rară și Grace nu prea vorbeau în timp ce mergeau. Nu erau multe de spus, între ele se întindea o lume. Știa că Grace n-o socotește tocmai umană, însă ceva din ea probabil că o liniștea îndeajuns cât să călătorească mai departe împreună, să aibă încredere când zicea că ceva se *schimbase* în climat, că trebuiau să se îndrepte spre frontieră și să vadă ce era acel ceva. Mireasma polenului de pin stăruia în aer, bogată, aurie și deplină. Pănțăruși și cinteze se hârjoneau prin tufe și copaci.

Nu întâlniră pe nimeni, iar animalele, cu toate că nu erau îmblânzite, păreau să nu se ferească. De ele, cel puțin. Pasărea Rară se gândi la Control, rămas în tunel. Ce găsise oare acolo jos: descoperise adevărata Arie X ori fusese moartea sa catalizatorul schimbării pe care o simțise, care se manifesta de jur-împrejurul lor? Nici măcar acum nu și-l putea reprezenta limpede pe Control, știa doar că absența lui era o lipsă, o tristețe pentru ea. Îi fusese alături aproape întreaga sa viață –

cea reală, trăită de ea acum, nu cea pe care o moștenise. Însemna, totuși, ceva.

În momentul în care dispăruse pe ușa aflată în fundul tunelului, îl văzuse și simțise căutătorii Târâtorului coborând, simțise cum întregul aparat se retrage în beznă, după el. Se stârnise un cutremur în miniatură, iar laturile tunelului se zguduiseră o dată, de două ori, apoi rămăseseră nemișcate din nou. Știa acum că, deși nimic nu putea fi inversat, directoarea avusese dreptate: ceva putea fi schimbat, se putea schimba, iar Control adăugase sau scăzuse ceva dintr-o ecuație prea complexă pentru a putea fi cuprinsă integral de mintea cuiva. Poate că directoarea avusese dreptate în privința biologei, doar că nu în felul în care crezuse ea.

Cuvintele de pe zid încă-i pârjoleau gândurile, se înfășurau în jurul ei ca un scut.

Pasărea Rară urcase în lumină și o găsise pe Grace holbându-se la ea cu teamă și suspiciune, și îi zâmbise lui Grace, îi zisese să nu-i fie frică. Să nu-i fie frică. De ce să te temi de ceea ce nu ai putut preveni? N-ai vrut să previi? Nu erau ele dovezi ale supraviețuirii? Nu erau dovezi de vreun fel? Amândouă. Nu avea pentru ce să alarmeze pe cineva. Lumea continua, chiar și destrămându-se, schimbându-se irevocabil, devenind ceva straniu și altfel.

Porniră la drum. Se opriră peste noapte. Își văzură din nou de drum în zori, prin lumea scăldată în văpaia soarelui, în vreme ce priveliștea din jurul lor se trezea la viață. Nu se vedeau soldați, nu apărea niciun indiciu al vreunei panglici atârnată din cer. Vremea iernatică fusese înlocuită cu fierbințeală, era vară acum în Aria X.

Momentele prezente se alungeau, odată ce trecură pe lângă bălțile neclintite, pe ultima bucată de drum. Trăia în prezent prin puterea picioarelor bășicate, a gleznelor înroșite și a tăunilor ce le înțepau, atrași de sudoarea de pe frunți sau urechi; mai era senzația de sete pârjolitoare, cu toate că bea apă din bidonaș. Soarele decisese să se proțăpească în spatele pleoapelor sale și să strălucească de acolo, făcând-o să simtă că-i arde interiorul craniului. Orice lucru frumos aflat în față, o știa, îl mai văzuse cel puțin încă o dată în spatele ei. Eternitatea se afla în repetiția pașilor lui Grace, în poticnirile ei și în felul constant în care lumina cuprindea pământul și își trimitea

căldura, reflectată, spre ele.

— Crezi că punctele de control mai sunt păzite? întrebă Grace.

Pasărea Rară nu răspunse. Întrebarea n-avea sens, însă îi mai rămăsese suficientă umanitate pentru a nu face caz de asta. Hegemonia realului fusese alterată, sau distrusă pentru totdeauna. Avea să știe de acum pentru totdeauna poziția biologei, aproape sau departe, un punct de reper în mintea ei, o conexiune niciodată oprită.

Pe parcursul ultimilor kilometri până la vechea poziționare a frontierei, soarele era atât de strălucitor și fierbinte că o făcu să delireze puțin, deși știa că era vorba despre un miraj – avea apă și șchiopăta de la bășici și rosături. Cum putea soarele să fie atât de opresiv și totuși priveliștea să arate atât de insuportabil de frumoasă?

— Dacă reușim să trecem, ce-o să le spunem?

Pasărea Rară se îndoia că vor avea cui să mai spună ceva. Tânjea acum după Golful Stâncos, voia să-l vadă prin ochii Ariei X, se întreba cum se va fi schimbat ori dacă rămăsese, poate, la fel. Era cu adevărat singurul ei țel: să se întoarcă într-un loc ce era pentru ea precum insula pentru biologă.

Ajunseră în locul unde fusese vechea frontieră, pe marginea adânciturii gigantice. Corturile albe ale Diviziei Sudice căpătaseră o culoare verde-închis de la mucegai și alte organisme. Zidăria avanpostului militar era pe jumătate căzută și dărăpănată, de parcă ar fi fost atacată de o creatură gigantică. Nu erau soldați, nu erau puncte de control.

Se aplecă să-și lege șireturile și văzu lângă laba piciorului o furnică. De undeva, de la o distanță uriașă parcă, auzi un fâșâit prin vegetația bogată din adâncitură. O marmotă ciudată, cu umeri lați, își arătă vreme de o clipă figura prin stufăriș. Apoi animalul o văzu și dispăru în grabă, cu un plescăit, într-un pârâiaș din spate – în vreme ce ea se ridica în picioare, amuzată.

— Ce-i acolo? întrebă din spatele ei Grace.

— Nimic. Absolut nimic.

Și o porni iarăși, râzând un pic, și deodată se simți eliberată de orice apăsare, nu-și mai dorea decât apă și o cămașă curată. Se simțea inexplicabil de fericită, ba chiar zâmbea.

O zi mai târziu, ajunseră la clădirea Diviziei Sudice. Mlaștina se întinsese până în curte și se infiltrase prin caldarâm, avansase până la treptele de beton ce duceau înăuntru. Berze și ibiși își făcuseră cuiburi pe acoperișul ce părea pe jumătate căzut înăuntru. Urmele unui foc ce se consumase în interiorul clădirii se vedeau în arsurile de pe pereții exteriori. Nu vedeau, de afară, niciun semn de viață umană. Nicio umbră a celor pe care Grace îi cunoscuse aici. În spatele lor se întindea bazinul de acumulare și pinul pipernicit cu luminițe de pom, cu doar vreo jumătate de metru mai înalt decât îl văzuse Pasăre Rară ultima oară.

Luând o decizie fără să-și vorbească, se opriră lângă clădire. Aici, o despicătură în zidul lateral le arăta trei etaje de încăperi pustii și pline de resturi, și o mare întunecime interioară. Zăboviră un moment, ascunse după copaci, și se uitară la rămășițele acelea.

Grace nu putea simți felul în care clădirea respira încetișor, felul în care *suspina*. Nu simțea ecoul din inima Diviziei Sudice care spunea Păsării Rare că acest loc își alcătuise propria ecologie, propria biosferă. Să tulbure asta, să intre acolo, ar fi fost o greșeală. Vremea expedițiilor trecuse.

Nu mai rămaseră, nu căutară supraviețuitori și nu făcură niciunul dintre lucrurile obișnuite sau poate prostești pe care le-ar fi putut face.

Acum însă venea încercarea, testul.

— Dar dacă nu mai e nicio lume acolo? Cum o știam noi? Sau nu se mai poate ieși spre lume?

Grace o zise, existând totodată, în acea clipă, într-o lume bogată, plină.

— O să aflăm curând, zise Pasărea Rară și, apucând pentru o clipă mâna lui Grace, i-o strânse.

Ceva din expresia Păsării Rare trebuie s-o fi calmat, fiindcă Grace zâmbi și zise:

— Da, curând. O să știm.

Între ele fie spus, era posibil ca acum să știe mai multe decât orice altă persoană încă trăitoare pe Pământ.

Era o zi normală. Încă o zi de vară ca toate zilele.

Așa că porniră mai departe, aruncând cu pietricele înainte, aruncând cu pietricele pentru a găsi conturul invizibil al unei frontiere care putea să nu mai existe.

Și merseră așa vreme îndelungată, aruncând cu pietricele în aer.

000X: DIRECTOAREA

Stai pe întuneric la pupitrul tău de la Divizia Sudică, cu câteva minute înainte de plecarea în a douăsprezecea expediție, cu rucsacul lângă tine, cu armele vârâte în buzunarul exterior, cu piedicile puse, neîncărcate. O să lași în urma ta o dezordine cruntă. Rafturile sunt pline ochi, notițelor tale nu le-ar mai recunoaște nimeni vreun model organizat. Atâtea lucruri care n-au rost, ori au doar pentru tine. Ca, de pildă, o plantă și un telefon mobil uzat. Ca, de pildă, o fotografie pe perete, din vremea când îl știai pe Saul Evans.

Scrisoarea adresată lui e în buzunar. Ți se pare cam stânjenitor. E ca o încercare de a spune ceva ce trebuie rostit, fără vorbe însă, cuiva care s-ar putea să nu mai fie în stare să citească. Dar poate că e și ca inscripția de pe peretele turnului: nu cuvintele sunt importante, ci ceea ce este canalizat prin ele. Poate că lucrul de căpătâi e să pui totul pe hârtie ca să fie acolo, în mintea ta.

Te frământi, pentru a mia oară, temându-te că planul tău e gândit prost. Ai de ales. Poți lăsa lucrurile să se desfășoare ca înainte. Sau… poți face lucrul ăsta, care în scurt timp te va scoate din întuneric, din tăcere, te va așeza pe o cale fără întoarcere. Chiar dacă te-ai întoarce.

I-ai spus deja lui Grace tot ce trebuia să-i spui ca să faci să pară că totul va fi bine. Totul ca s-o liniștești, să-i ții moralul sus. Și aproape crezi că, de dragul tău, a crezut tot ce i-ai zis. *Când mă întorc. După ce rezolvăm asta. Când vom…*

Un cap palid și curios pătrunde pe ușă, sucit într-o parte: e Whitby, cu șoarecele ițindu-se din buzunarul cămășii, tot numai urechi, ochișori negri și lăbuțe fragile, ca niște mânuțe.

Te simți deodată bătrână și neajutorată, ți se pare că totul se distanțează de tine – scaunul, ușa din spate, culoarul, iar Whitby e un canion ce se cască departe, la kilometri și kilometri. Lași să-ți scape un suspin, o mică încercare de a trage aer în piept. Te cuprinde o panică pasageră, în învălmășeala notițelor tale. Însă există, dincolo de asta, un miez ce nu trebuie să cedeze.

— Ajută-mă să mă ridic, Whitby, îi zici și el se execută, e mai puternic decât pare, te susține în vreme ce tu te sprijini în el, te

cațări peste trupul lui subțiratic.

Te ridici și te clatini, uitându-te în jos. Whitby trebuie să rămână, chiar dacă totul se duce de râpă. În vreme ce Whitby se duce de râpă, fiindcă nimeni nu poate îndura viziunea aceea cu lunile, cu anii. Dar trebuie să i-o ceri. N-ai de ales. Grace va conduce agenția. Whitby va fi arhiva instituției, martorul său.

— Trebuie să pui pe hârtie tot ce vezi, observațiile tale. S-ar putea să mai fie încă importante.

Auzi în urechi vuietul valurilor. Vezi casa farului. Vezi cuvintele de pe peretele turnului.

Whitby nu scoate o vorbă, te privește lung doar, cu ochii lui mari, dar nici nu trebuie. Faptul că e acolo, tăcut, alături de tine, e suficient.

Când faci primul pas spre ușă simți greutatea din spate și greutatea deciziei tale. Dar ignori. Ieși pe hol. E foarte târziu. Luminile fluorescente par încețoșate, însă dinspre ele emană o căldură bolnăvicioasă, ori de la gurile de aerisire, trecând ca o șoaptă peste creștetul capului tău. O realitate irecuperabilă.

Noaptea va fi rece și în aer s-ar putea să miroasă a caprifoi, ori poate chiar un iz de sărat, și drumul până acolo, familiar, va părea că durează doar o clipă, pe sub luna clară, în al doilea pătrar, și printre formele obscure, scufundate, ale clădirilor dărăpănate. Cu ceilalți membri ai expediției a douăsprezecea.

La frontieră intri în corturile albe ale Diviziei Sudice, la controlul misiunii, iar lingvista, topografa, biologa și antropologa sunt escortate fiecare în câte o încăpere pentru procesul final de decontaminare și condiționare. Nu mai e mult până la frontieră, te vei îndrepta cu cât de multă grație e în stare să o facă trupul tău înalt și solid spre luminescența ușii enorme.

Te uiți la toate pe monitor. Par calme, în afară de lingvistă, au mișcări relaxate, nu dau semne că ar intra în panică. Lingvista tremură, se zguduie. Lingvista clipește des. I se mișcă buzele, dar nu iese niciun cuvânt.

Tehnicianul se uită la tine, așteaptă instrucțiuni.

— Lasă-mă să intru acolo, zici.

— Va trebui să repornim procesul pentru ea dacă faceți asta.

— E în regulă.

Și e în regulă. Ești suficient de decisă pentru amândouă. Deocamdată.

Cu grijă, iei loc în fața lingvistei. Încerci să alungi gândurile

legate de prima ta călătorie peste graniță, de felul în care l-a afectat pe Whitby, dar fața lui Whitby e cea pe care o vezi acum, nu a lui Saul, nu a mamei tale. Costul uman de-a lungul anilor, prețul în vieți pierdute și distruse, viețile, această îndelungată escrocherie. Contorsiunile și subterfugiile. Atâtea minciuni, și pentru ce? Lowry, la sediul lui, fără să fie capabil să vadă ironia, ținându-ți predici: „Doar prin identificarea disfuncției și bolii unui sistem putem începe să concepem un răspuns a cărui logică ar fi de a aboli problema însăși”.

Lingvista a fost pusă la regim de substanțe psihotrope. A fost operată, recondiționată, supusă, spălată pe creier, alimentată cu informații false menite să se ridice împotriva propriei sale siguranțe, a fost din nou construită, și toate acestea cu știre din partea ei, voluntar – fiindcă Lowry a găsit în povestea ei cu membri de familie pierduți pe coasta uitată cel mai apropiat lucru de un surogat de Gloria. E un fel de sfidare la adresa ta, un mesaj iritat și, consideră Lowry, expresia absolută a artei sale. Arma sa, încordată ca un arc – atât de încordată că se dezlănțuie aici, acum, în fața ta. Ca psihologul ultimei expediții din a unsprezecea serie, doar că dintr-o direcție diferită.

Figura ei reflectă o confuzie de impulsuri, gura îi e deschisă, dorind să vorbească, dar neștiind ce să spună. Ochii și-i ține mijiți, de parcă ar aștepta s-o lovească ceva, și nu vrea să te privească în față. E înfricoșată, se simte singură și a fost trădată fără să pună măcar piciorul în Aria X.

Ai putea încă s-o folosești în misiune, să găsești zece feluri de a o întrebuința, chiar așa, avariată. Carne de tun pentru lucrul ce așteaptă în anomalia topografică. Carne de tun pentru Aria X, un pic de încurcătură pentru ceilalți membri ai expediției. Dar nu vrei complicații, nu așa. Ești doar tu. E doar biologa. Un plan ce se va derula orbește, pe pipăite. N-ai de gând să o întrebi dacă încă mai vrea să meargă ori dacă poate. Și, până va afla Lowry ce-ai făcut, va fi prea târziu.

Se uită la tine cu un zâmbet eviscerat.

— Poți să te retragi, îi zici, te poți duce acasă. Și-o să fie în regulă, totul va fi bine.

Cu aceste cuvinte, lingvista se trage din fața ta, alunecă la loc în întuneric, ea, scaunul și încăperea, de parcă ar fi doar decor, și te afli iarăși deasupra Ariei X, plutind peste hățișuri, coborând spre plajă, cu valurile dedesubt. Vântul și soarele, aerul cald.

S-a terminat cu întrebările. Aria X a terminat-o cu tine, ți-a luat absolut totul, și simți că te cuprinde o pace stranie. Un rucsac. Rămășițele unui corp. Arma ta, aruncată în valuri, scrisoarea ta către Saul, făcută ghemotoc, rostogolindu-se printre algele uscate și pe nisip.

Ești încă acolo preț de o clipă, îți arunci privirea peste mare, spre far, către frumoasa și oribila strălucire a lumii.

Înainte să nu mai fi nicăieri.

Înainte să fii peste tot.

Dragă Saul,

Mă îndoiesc că vei citi vreodată această scrisoare. Nu știu cum ar putea ajunge la tine sau dacă, măcar, ai putea-o înțelege acum. Dar am vrut să o scriu. Să lămuresc lucrurile, ca să știi ce ai însemnat pentru mine, chiar și pentru o perioadă atât de scurtă.

Ca să afli că îți apreciam felul morocănos de a fi, consistența și preocuparea ta. Că înțelegeam ce înseamnă acele lucruri și că era important pentru mine. Că ar fi fost importante chiar dacă nu s-ar fi petrecut toate câte s-au petrecut.

Îți scriu ca să știi că n-a fost din cauza ta. Nu ai avut nicio vină. N-a fost decât ghinion, te-ai aflat pur și simplu în locul nepotrivit la momentul nepotrivit – cum se întâmplă mereu, din ce spune tata. Și știu că e adevărat, fiindcă și eu am pățit la fel, deși, de atunci, am ales multe dintre lucrurile care mi s-au întâmplat.

Orice s-a petrecut, știu că ai încercat să faci tot ce-ai putut, fiindcă mereu încercai asta. La fel încerc și eu. Chiar dacă nu știm mereu ce înseamnă asta sau cum are să iasă până la urmă. Poți fi prins în ceva ce te depășește, fără să înțelegi niciodată de ce.

Lumea din care facem parte acum e greu de acceptat, nespus de greu. Nici nu știu dacă, măcar acum, am acceptat totul. Nu știu cum să fac asta. Însă acceptarea e mai presus de negare, și poate că și în asta e o doză de sfidare.

Te țin minte, Saul. Îl țin minte pe păstrătorul luminii. Nu te-am uitat niciodată; doar că mi-a luat mult timp să mă întorc.

Cu drag,

Gloria

(care trăia periculos cățărată pe stânci și te bătea la cap întruna)

MULȚUMIRI

Multe mulțumiri răbdătorului și excelentului meu editor, Sean McDonald, care a făcut posibilă scrierea acestor cărți încredințându-mă că cineva îmi apără cu adevărat spatele. Mulțumesc tuturor celor de la FSG pentru minunata experiență a publicării acestei trilogii, incluzându-i aici pe Taylor Sperry, Charlotte Strick, Devon Mazzone, Amber Hoover, Izabela Wojciechowska, Abby Kagan, Debra Helfand și Lenni Wolff. Mulțumiri pentru Karla Eoff, Chandra Wohleber și Justine Gardner. La fel și lui Alyson Sinclair, pentru excelenta muncă în partea de publicitate, ca și lui Eric Nyquist, pentru grafica fantastică. Îi mulțumesc iarăși agentei mele de încredere, Sally Harding, și Agenției Cooke. Le rămân îndatorat și editorilor mei din Canada, UK și alte țări pentru că au dovedit atâta imaginație și energie publicând trilogia Southern Reach. A fost o încântare să lucrez cu Blackstone Audio, îndeosebi cu Ryan Bradley. Multe mulțumiri excelenților Bronson Pinchot și Carolyn McCormick pentru interpretările foarte bune de pe audiobook. Le mai mulțumesc lui Clubber Ace, Greg Bossert, Eric Schaller, Matthew Cheney, Tessa Kum, Berit Ellingsen, Alistair Rennie, Brian Evenson, Karin Tidbeck, Ashley Davis, Craig L. Gitney, Kati Schardl, Mark Mustian, Diane Roberts și Fermentation Lounge. Apreciz observațiile legate de bufniță făcute de Amal El-Mohtar și ajutorul repetat al lui Dave Davis.

Sunt recunoscător pentru ideile pe care le-am folosit la conceperea și scrierea cărții pe care le-am găsit în Semiotext (e) Intervention Series, mai ales în *The Coming Insurrection*, care a avut o copleșitoare influență asupra felului în care am gândit în carte Pasărea Rară și de unde sunt preluate sau parafrazate fragmente la paginile 255, 256 și 350. Sunt de asemenea recunoscător lucrărilor lui Rachel Carson și Jean Baudrillard, ca și următoarelor: *The Book of Miracles* de la Taschen; *The Sea Inside* de Philip Hoare, *Weird Life* de David Toomey, romanului *Marea, marea* de Iris Murdoch, lucrărilor lui Tove Jansson (mai ales *The Summer Book* și *Moominland Midwinter*); *Tainaron*, de Leena Krohn; poeziei naturii de Pattiann Rogers; *The Derrick Jensen Reader*, editat de Lierre Keith; *After London* de Richard Jefferies și *Guardians of the Light* a lui Elinor De Wire. În cele din urmă, *The Seasons of Apalachicola Bay*, de John B. Spohrer, Jr.,

a fost ca o revelație în timp ce scriam *Acceptare*, o carte inimoasă, superbă și înțeleaptă ce m-a ținut ancorat în locurile care au făcut din trilogia Southern Reach ceva personal.

Altă documentare a însemnat vizitarea, revizitarea sau amintirea unor peisaje care-mi vorbeau într-un fel folositor pentru ficțiune: St. Marks Naţional Wildlife Refuge, Apalachicola, Florida și Georgia rurale, Botanical Beach Provincial Park și Pacific Rim Naţional Park Reserve din insula Vancouver, coasta Californiei de Nord, și Insulele Fiji, care mi-au oferit o anumită stea de mare.

Aș mai dori să mulțumesc multor librari minunați și creativi pe care i-am cunoscut anul trecut în turneu – ați fost surse de inspirație și de energie – ca și cititorilor entuziaști, dornici să mă urmeze în această călătorie destul de stranie. Apreciez cu adevărat.

În cele din urmă, cu inima deschisă și cu adâncă smerenie, îi mulțumesc soției mele, Ann, care mi-a fost parteneră în toate. M-a încurajat, m-a ascultat, m-a ajutat să rezolv încurcăturile din manuscris, mi-a luat alte proiecte de pe birou, a mers mult dincolo de datorie sau de orice ține de vreun legământ matrimonial pentru a-mi oferi timpul și spațiul necesare pentru scrierea acestor romane. Acest lucru nu ar fi fost posibil fără ea.